

การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

นางสาวอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาควิชามัธยมศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-2967-7

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARISON OF COMMUNICATION STRATEGIES FOR ORAL
COMMUNICATION OF FIRST YEAR STUDENTS, CHULALONGKORN UNIVERSITY
WITH DIFFERENT ENGLISH LEARNING ACHIEVEMENT

Miss Amornrat Luangsaengthong

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fullfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Teaching English as a Foreign Language

Department of Secondary Education

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-2967-7

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
โดย	นางสาวอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์ทรงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้าคนอง

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ สินลาวัฒน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุวีตนา อุทัยรัตน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์ทรงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้าคนอง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ชีโนกุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อภัสรา ชินวรรโณ)

อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง: การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน (A COMPARISON
 OF COMMUNICATION STRATEGIES FOR ORAL COMMUNICATION OF FIRST YEAR
 STUDENTS, CHULALONGKORN UNIVERSITY WITH DIFFERENT ENGLISH LEARNING
 ACHIEVEMENT) อ.ที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทรทรวงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์
 อ.ที่ปรึกษาร่วม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้าคนอง, 137 หน้า, ISBN 974-17-2967-7

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการ
 สื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา
 อังกฤษแตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2545 จำนวน
 60 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายจากนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 5500115 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1
 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดพฤติกรรมการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวิเคราะห์พฤติกรรมการ
 สื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นิสิตบรรยายภาพจากแบบวัดเป็น
 ภาษาอังกฤษพร้อมทั้งทำการบันทึกเสียง และถอดเทปข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การค่าร้อยละของผลรวม
 ความถี่ของการใช้พฤติกรรมการสื่อสาร และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของความแตกต่างของพฤติกรรมการ
 สื่อสารของนิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันโดยการทดสอบด้วยไคสแควร์

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้มากที่สุด
 คือ พฤติกรรมการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 28.19 พฤติกรรมการสื่อสารที่นิสิตใช้ใน
 อันดับรองลงมา คือ พฤติกรรมกล่าวซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 19.45 ส่วนพฤติกรรมการสื่อสารที่นิสิตใช้น้อยที่สุด คือ พฤติวิ
 การพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ 0.16 นอกจากนี้เมื่อจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนภาษาอังกฤษพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และ
 ระดับต่ำ ใช้พฤติกรรมการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกันมากที่สุด ใช้พฤติกรรมการกล่าวซ้ำในอันดับรอง
 ลงมา และใช้พฤติกรรมการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายน้อยที่สุดเช่นเดียวกันทุกกลุ่ม
2. นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ
 ใช้พฤติกรรมการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ใช้พฤติกรรมการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างจากนิสิตที่มี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางและระดับต่ำ และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา
 อังกฤษระดับปานกลาง ใช้พฤติกรรมการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ภาษาอังกฤษระดับต่ำ

ภาควิชา _____ มัธยมศึกษา _____ ลายมือชื่อ _____
 สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา _____
 ปีการศึกษา _____ 2545 _____ ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม _____

##4383812327: MAJOR TEACHING ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE

KEY WORD: COMMUNICATION STRATEGIES FOR ORAL COMMUNICATION

AMORN RAT LUANGSAENGTHONG: A COMPARISON OF COMMUNICATION STRATEGIES FOR ORAL COMMUNICATION OF FIRST YEAR STUDENTS, CHULALONGKORN UNIVERSITY WITH DIFFERENT ENGLISH LEARNING ACHIEVEMENT. THESIS ADVISOR: ASST. PROF. CHANSONGKLOD GAJASENI SUTHIPIBUL, PH.D. THESIS CO-ADVISOR: ASST. PROF. AUMPORN MAKANONG, PH.D. 137, pp. ISBN 974-17-2967-7

The purposes of this study were to investigate the use of Communication Strategies for oral communication of first year students, Chulalongkorn University and to compare the use of Communication Strategies for oral communication of first year students, Chulalongkorn University with different English learning achievement. The sample consisted of 60 first year students at Chulalongkorn University in the academic year 2002 who was purposively selected from those registered in the course 5500115 FOUNDATION ENGLISH 1. The research instruments were the Communication Strategies for Oral Communication Test and the Communication Strategies Analysis Form constructed by the researcher. The subjects were asked to describe the pictures in the test in English and their descriptions were tape-recorded then transcribed by the researcher. The statistical procedures employed to examine the data were percentage and Chi - Square Analysis with the value of significant different of .05

The results of this study revealed that :

1. First year students at Chulalongkorn University used Approximation Strategy the most at the percentage of 28.19, followed by Repetition Strategy at the percentage of 19.45 and L3 – Switch Strategy the least at the percentage of 0.16. Besides, first year students with high, average and low English learning achievement used Approximation Strategy the most, followed by Repetition Strategy and L3 – Switch Strategy the least.

2. First year students with different English learning achievement used Communication Strategies for oral communication significantly differently at .05: students with high English learning achievement used Communication Strategies for oral communication differently from those with average and low English learning achievement; and students with average English learning achievement used Communication Strategies for oral communication differently from those with low English learning achievement.

Department _____ Secondary Education _____ Student's signature _____

Field of study _____ Teaching English as a foreign language _____ Advisor's signature _____

Academic year _____ 2002 _____ Co-advisor's signature _____

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยสามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างมากจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์ทรงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์ อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้าคนอง อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาให้คำปรึกษา และคำแนะนำที่มีประโยชน์อย่างมากต่องานวิจัยฉบับนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒนา อุทัยรัตน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รวมถึงผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ชีโนกุล และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อภัสรา ชินวรรณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ได้กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ และทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิวัฒน์ชัย สุขทรัพย์ อาจารย์ พ.ต. ราเชน มีศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัญชลี วาสนสมลสิทธิ์ อาจารย์ องค์กร รัตนานาถ และอาจารย์ Michael Crabtree ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ และขอขอบพระคุณอาจารย์ David M. Duesler และอาจารย์ Isaac Alamo ที่ได้เสียสละเวลาให้คำแนะนำที่ดี และคำติชมที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้มาก

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ วศิณานัน สุวรรณสิทธิ์ และอาจารย์ วิเศษพงศ์ วงศ์ทิพย์ ที่อำนวยความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ พัชร ชินธรรมมิตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์พนิต สุระศิลป์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูลสุข รัตโนทยา นนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สำหรี กุลสิริสวัสดิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปิยนารถ พักทองพรรณ และอาจารย์ องค์กร รัตนานาถ ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณ ทศพร วทานิยานนท์ และคุณ ชลวุฒิ พูลสมบัติ ที่อำนวยความสะดวกในการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณ คุณ อัมพารณณ์ ชยานุวัชร ที่ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

ผู้วิจัยขอขอบคุณนางสาวเบญจพร ชมพูนุท ณ อยุธยา และนางสาวพรลักษณ์ พันธชาติ ที่มาช่วยเป็นผู้ช่วยวิจัยในงานวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2545 ทุกคนที่มีส่วนร่วมในงานวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ และคุณแม่ที่อบรมสั่งสอน ดูแล ช่วยเหลือ และให้การสนับสนุนเสมอมา และขอขอบคุณพี่ และเพื่อนทุกคนที่ให้กำลังใจมาโดยตลอด

อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
สารบัญแผนภูมิ	ฐ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	7
สมมุติฐานการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	8
2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
ความหมายของกลวิธีการสื่อสาร	12
ความสำคัญของกลวิธีการสื่อสาร	14
ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร	15
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษา	22
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา	22
ความสามารถในการเรียนภาษา	23
การทดสอบ และการประเมินกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ	24
ลักษณะของแบบวัดกลวิธีการสื่อสาร	24
การประเมินกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษา	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
งานวิจัยในประเทศ	26
งานวิจัยในต่างประเทศ	30

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย 37
	การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 37
	การสุ่มตัวอย่างประชากร 38
	การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 39
	การเก็บรวบรวมข้อมูล 46
	การวิเคราะห์ข้อมูล 48
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 56
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 72
	สรุปผลการวิจัย 73
	อภิปรายผล 74
	ข้อเสนอแนะ 87
	รายการอ้างอิง 90
	ภาคผนวก 97
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ 98
	ภาคผนวก ข หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและขอความร่วมมือในการวิจัย 101
	ภาคผนวก ค แบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ 104
	ภาคผนวก ง แบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ 110
	ภาคผนวก จ ตารางแสดงค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ ครั้งที่ 2 112
	ภาคผนวก ฉ ตารางสรุปการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัย จำนวน 22 งานวิจัย 121
	ภาคผนวก ช แผนภูมิขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 128
	ภาคผนวก ซ แผนภูมิขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล 131
	ภาคผนวก ฅ วัตถุประสงค์ และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน1 133

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก ญ	ตารางแสดงความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คน	135
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์		137

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน..... 39
2	แสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 58
3	แสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง 59
4	แสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง 60
5	แสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ 61
6	แสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 62
7	แสดงผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ 64
8	แสดงผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลาง 66
9	แสดงผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำ 68
10	แสดงผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับต่ำ 70

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่		หน้า
11	แสดงความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ ครั้งที่ 2	113
12	สรุปการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัย จำนวน 22 งานวิจัย	122
13	แสดงความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คน	136

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 ภาพตัวอย่างในแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ	107
2 ตัวอย่างภาพที่ใช้ในแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ	109

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1 แผนภูมิขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	129
2 แผนภูมิขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล	132

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากลและเป็นภาษาที่ใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงการถ่ายทอดความรู้ความคิดวัฒนธรรมตลอดจนวิชาการแขนงต่างๆ ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะในทางด้านวิชาการ การเมือง สังคม หรือเศรษฐกิจ ปริญญา เกื้อหนุน (2532 : 75) กล่าวไว้ว่า “มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อกันมากกว่า 1,500 ล้านคนจากทั่วทุกมุมโลก” ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีใช้เรื่องไกลตัวอีกต่อไป การใช้ภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วกลายเป็นปัจจัยที่ทำให้คนรุ่นใหม่ประสบผลสำเร็จ และทำให้เป็นคนก้าวทันกระแสเทคโนโลยี

ประเทศไทยในปัจจุบันกำลังก้าวสู่การเป็นสังคมแห่งข้อมูลข่าวสาร เพราะโอกาสที่คนไทยจะต้องติดต่อสื่อสารกับชนต่างชาติมีมากยิ่งขึ้นทุกขณะ ดังนั้นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการเตรียมคนเข้าสู่ตลาดแรงงานไม่ว่าจะเป็นในสาขาวิชาชีพใดจึงควรเป็นการเตรียมความพร้อมในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร บุญเลิศ วงศ์พรม (2543: 40-41) กล่าวว่า “ในวาระที่โลกกำลังก้าวเข้าสู่สหัสวรรษใหม่ซึ่งเป็นโลกแห่งเทคโนโลยีที่ทันสมัย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแห่งโอกาสที่คนเราต้องเรียนรู้เพื่อให้เราก้าวทันกับการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลก และความก้าวหน้าของสังคม” เมื่อภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อชีวิตคนไทยมากขึ้น ผู้ที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจึงกลายเป็นผู้ที่มีโอกาสมากกว่าคนอื่นๆ ในสังคม ด้วยความจำเป็นดังกล่าวจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงระบบการเรียนรู้ให้ทันสมัยมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับการก้าวล้ำไปของเทคโนโลยี กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าวจึงได้ปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กไทยอย่างจริงจัง โดยกำหนดให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่งตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป (สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2538: 158) จากการเล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงพบว่ามีจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา

การศึกษาระดับอุดมศึกษานั้นถือว่าเป็นระดับการเรียนรู้ที่มุ่งให้นิสิตนักศึกษาสามารถนำความรู้ที่มีเฉพาะทางไปใช้ในการทำงานในอนาคต เกษม วัฒนชัย (2539: 118) กล่าวถึงการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์ว่า บัณฑิตที่มหาวิทยาลัยผลิตออกมานั้นนอกเหนือจากความรู้ในสาขาที่เรียนมาแล้ว บัณฑิตที่จบออกมาจะต้องมีความรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งภาษา ซึ่งการให้ความสำคัญของภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษานี้ ดาราวดี สุกมลสันต์ (2539: 107-113) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการภาษาอังกฤษของนักศึกษาและอาจารย์ในสหวิทยาลัย 8 แห่ง ผลปรากฏว่าอาจารย์คิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักศึกษาจำเป็นต้องเรียนเพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนในชีวิตประจำวันได้ และนักศึกษาเห็นพ้องกันว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความจำเป็นต้องเรียนเพื่อที่จะนำความรู้ไปใช้ในอนาคต ซึ่งผลที่พบยิ่งชี้ชัดว่าเมื่อผู้เรียนเรียนระดับสูงขึ้นความจำเป็นของภาษาอังกฤษก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากเป็นวิชาการที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนเพื่อที่จะนำไปใช้สื่อสารในชีวิตจริง

ในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นนั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นต้องใช้อยู่เสมอ ดังที่สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 167) ได้กล่าวไว้ว่าในบรรดา 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการพูดถือเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันและในการประกอบธุรกิจต่างๆ ดังนั้นการฝึกฝนทักษะการพูดให้เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

แม้ว่าทักษะการพูดจะเป็นทักษะที่สำคัญและใช้กันมากในการสื่อสาร แต่กลับพบว่า ยังมีผู้เรียนจำนวนมากที่มีความสามารถด้านทักษะการพูดไม่ดีนัก จากงานวิจัยของ สมบัติ สิริคงคา สุกุล (2539: 2) และ ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2531: 55-57) กล่าวพ้องกันว่าถึงแม้จะมีผู้ให้ความสำคัญกับทักษะการพูดมากขึ้นแต่ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษากลับอยู่ในระดับขั้นกลางเท่านั้น กล่าวคืออยู่ในขั้นที่ไม่น่าพอใจ ส่วนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยนั้น สกนธ์ วีระเดชชาติ (2531: 100) กล่าวว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยพูดภาษาอังกฤษได้เพียงประโยคง่ายๆเท่านั้น ทั้งที่ได้ผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานนับสิบปี

หากพิจารณาถึงสาเหตุที่เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทักษะด้านการพูดที่ไม่น่าพึงพอใจนั้นอาจมาจากหลายสาเหตุด้วยกันทั้งจากความสามารถของครู วิธีการสอน ข้อบกพร่องของหลักสูตร ความสามารถของผู้เรียนเอง หรือระบบการเรียนการสอนที่ไม่ได้มุ่งฝึกการใช้กลวิธี

การสื่อสาร สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2534: 52) กล่าวถึงปัญหาที่ส่งผลให้ผู้เรียนไทยมีทักษะการพูดที่ไม่น่าพึงพอใจว่า เนื่องมาจากการสอนทักษะการฟังและการพูดในระยะที่ผ่านมาเน้นการฝึกออกเสียง ตลอดจนการฝึกโครงสร้างประโยคหลายๆแบบ โดยเน้นเพียงความถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์จนละเลยที่จะฝึกกลวิธีที่จะพูดให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และโต้ตอบในความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้ ส่วนจาง ก้าวเพชร (2539: 2) ได้กล่าวว่ากลวิธีการสื่อสารเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากผู้เรียนเหล่านี้มีโอกาสฝึกภาษาเฉพาะในชั้นเรียนเท่านั้น โอกาสในการฝึกภาษานอกชั้นเรียนแทบไม่มีเลย ส่งผลให้เมื่อจำเป็นต้องใช้ภาษาพูดสื่อสารจริงจึงทำไม่ได้เพราะการฝึกภาษาในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาจริงนั้นต่างกัน ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงวิธีสอนโดยเน้นการสอนที่ให้เกิดความสมดุลระหว่างความรู้ทางภาษา การฝึกหัด และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น

จากปัญหาด้านการขาดทักษะการพูดของผู้เรียนที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) มีบทบาทต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ ทั้งนี้เพราะแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดเน้นอยู่ที่ว่า เมื่อเรียนแล้วผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง บุญเลิศ วงศ์พรม (2543: 44) กล่าวว่าเป้าหมายของการสอนภาษาแนวนี้ คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) รวมถึงการตีความภาษาได้ถูกต้อง

หากพิจารณาที่ความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน Merrill Swain (1984: 7-18) กล่าวว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ หรือตามหลักไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) และความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร (Pragmatic or Strategic Competence) ซึ่งความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารนั้นมีส่วนสำคัญอย่างมากที่สามารถช่วยให้ผู้พูดสามารถใช้กลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) เพื่อแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษได้

ความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารนั้นเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญในการพูดสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผล งานวิจัยของ Chen Si - Qing (1990: 115,156) กล่าวถึงการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่าในระยะหลังได้มุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับความสามารถ

ด้านกลวิธีการสื่อสาร เนื่องจากตระหนักถึงความสำคัญว่าขณะสื่อสารผู้เรียนมักพบสถานการณ์ต่างๆที่ต้องใช้ความรู้ด้านกลวิธีการสื่อสาร เพื่อแก้ไขความล้มเหลวในการสื่อสารอันเนื่องมาจากความรู้ด้านภาษาที่จำกัด และเพื่อทำให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมาย หากผู้เรียน ศึกษากฎใช้กลวิธีการสื่อสารมากขึ้น จะทำให้เกิดความเข้าใจกระบวนการในการเลือกใช้กลวิธีในการพูดภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้การฝึกใช้กลวิธีการสื่อสารจะช่วย พัฒนาให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารในการพูดแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นขณะสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นกลวิธีการสื่อสาร จึงเป็นเทคนิคหนึ่งที่สำคัญมากในการที่จะช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้พูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และผู้ฟังดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและบรรลุเป้าหมายของการสื่อสาร

จากการศึกษาแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และความสามารถในการสื่อสาร ทั้งจากบทความ งานวิจัย ตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้อง สามารถจำแนกลักษณะของความหมายของกลวิธีการสื่อสารออกได้ 2 แนวคิดใหญ่ๆ ดังนี้

แนวคิดแรก นักวิจัย และนักการศึกษาได้ให้ความหมายของกลวิธีการสื่อสารโดยสรุปว่า กลวิธีการสื่อสาร หมายถึง การที่ผู้พูดใช้เทคนิค วิธีการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหา หรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นขณะพูดในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งความยากลำบากในการพูดภาษาเป้าหมาย อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้ทางภาษาด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ หรือวัฒนธรรมของผู้พูดเอง ผู้พูดจึงต้องใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อแก้ไขปัญหาในการพูดอย่างฉับพลันตามแต่ความสามารถเฉพาะตัว โดยการใช้กลวิธีการสื่อสารจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นขณะพูดได้ นักวิจัย และนักการศึกษาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Claus Faerch and Gabriele Kasper (1984) Zoltan Dornyei (1995) Judith E. Liskin – Gasparro (1996) สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) และ อินทิรา นาเมืองรักษ์ (2542)

ส่วนแนวคิดที่สอง นักวิจัย และนักการศึกษาได้ให้ความหมายของกลวิธีการสื่อสารโดยสรุปว่า กลวิธีการสื่อสาร คือ การที่ผู้พูดพยายามใช้เทคนิค หรือวิธีการต่างๆ อย่างมีระบบในการสื่อสารเพื่อให้เกิดการต่อรองความหมายให้เข้าใจตรงกัน เป็นการพูดสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆไป โดยไม่ได้คำนึงว่าจะเกี่ยวข้องกับ การแก้ไขอุปสรรคทางภาษาหรือไม่ นักวิจัย และนักการศึกษาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Larry Selinker (1972) Elaine Tarone (1980) S. Pit Corder (1982) Elaine Tarone and George Yule (1989) และ ฉัตรศรุต มาलयมณฑล (2541)

ในสถานการณ์จริงที่ต้องใช้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศในการพูด ผู้พูดมักประสบปัญหาด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การศึกษาการใช้กลวิธีการสื่อสารจึงมีความสำคัญ และทำให้ทราบถึงจุดบกพร่องด้านความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษาว่าผู้เรียนจะใช้กลวิธีการสื่อสารใดบ้างเพื่อพูดภาษาเป้าหมาย เมื่อศึกษาประเภทของกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของ Gerard M. Willems (1987: 335), Martin Bygate (1995: 42-48), Zoltan Dornyei (1995: 57-58), Judith E. Liskin – Gasparro (1996: 319) และ Claus Faerch และ Gabriele Kasper (1984: 215-216) พบว่า นักวิจัยแต่ละท่านมีการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารที่คล้ายคลึงกัน โดยแต่ละประเภทของกลวิธีการสื่อสารส่วนใหญ่จะประกอบด้วยกลวิธีย่อยที่มีความเหมือนกัน และมีความซ้ำซ้อนกันในการเรียกชื่อ และจำแนกหมวดหมู่ หลังจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัยดังที่กล่าวมา เพื่อให้เหมาะสมกับงานวิจัยครั้งนี้จึงทำการแบ่งประเภทของกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ออกเป็น 12 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย (First Language-Switch Strategy)
2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation Strategy)
3. กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Word Coinage Strategy)
4. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation Strategy)
5. กลวิธีการอธิบายความ (Circumlocution Strategy)
6. กลวิธีการพูดพิมพ์เพื่อขอเวลาในการคิด (Smurfing Strategy)
7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ (Repetition Strategy)
8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง (Self – repair Strategy)
9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น (Topic Avoidance Strategy)
10. กลวิธีการยุติการพูด (Message Abandonment Strategy)
11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย (L3 – Switch Strategy)
12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ (Message Reduction Strategy)

จากการศึกษาประเภทของกลวิธีการสื่อสารพบว่า กลวิธีการสื่อสารแต่ละประเภทมีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน นอกจากนี้การศึกษาศักยภาพที่ส่งผลต่อการพูดเพื่อการสื่อสารก็มีความสำคัญเช่นกัน โดยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่ ส่งผลต่อการใช้ กลวิธีการสื่อสาร ของผู้เรียน Wipada Jarujumpol (1983: 1362-A) ได้ทำการวิจัยพฤติกรรมการใช้กลวิธีการสื่อสาร ด้านการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่ศึกษาระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยที่สหรัฐอเมริกาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และต่ำ จำนวนรวม 25 คน ผลการวิจัยพบว่าโดยทั่วไปกลวิธีการสื่อสารที่นักศึกษาใช้แก้ปัญหาทางด้านการใช้คำศัพท์ในการพูด คือ การแปลคำต่อคำ การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน การใช้คำเหมือน การสร้างคำใหม่ และการอธิบายความ หรือการพูดอ้อมค้อม โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักใช้กลวิธีการสื่อสารโดยแปลคำต่อคำ การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง และการอธิบายความ หรือการพูดอ้อมค้อม ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาในการใช้คำศัพท์โดยการใช้คำเหมือน การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน และการสร้างคำใหม่ นอกจากนี้อินทริรา นาเมืองรักษ์ (2542) ได้ศึกษากลวิธีการเรียน และกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศจำนวน 60 คน โดยแบ่งกลุ่มตามระดับการเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน กลุ่มละ 20 คน ผลการวิจัยพบว่าการเลือกใช้กลวิธีการเรียนมีความสอดคล้องกับการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสาร โดยกลุ่มเรียนดีใช้กลวิธีลดความซ้ำซ้อนเป็นอันดับ1 กลวิธีการถ่ายโยงเป็นอันดับ2 และกลวิธีการสรุปกฎมากเกินไปเป็นอันดับ3 กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนใช้กลวิธีการถ่ายโยงเป็นอันดับ1 กลวิธีลดความซ้ำซ้อนเป็นอันดับ2 และกลวิธีการเลือกใช้คำผิดเป็นอันดับ3 จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันนั้นมีผลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารในลักษณะที่แตกต่างกันไป นอกจากนี้งานวิจัยของ Edna Lugo Jimenez (2000) ที่ทำการวิจัยกับนักศึกษามหาวิทยาลัยเปอริโตริโกที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง และต่ำ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจในการเรียนและความสามารถในการเรียนมีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสาร โดยรูปแบบของแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการสื่อสาร ในขณะที่เดียวกันระดับความสามารถในการเรียนของนักศึกษาก็มีอิทธิพลต่อประเภทและจำนวนความถี่ของกลวิธีการสื่อสารที่ใช้

ผลจากการศึกษาค้นคว้าทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียน ซึ่งประเด็นนี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการวิจัยว่าผู้เรียน

ระดับมหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน จะใช้กลวิธีการสื่อสาร ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันหรือไม่ เนื่องจากขณะนี้ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาสากลที่คนส่วนใหญ่ใช้พูดติดต่อสื่อสารระหว่างกัน และปัจจุบันยังไม่มีผลงานการวิจัยที่ศึกษาอิทธิพลของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยมาก่อน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากการทำวิจัยกับนิสิตชั้นปีที่ 1 จะทำให้ได้ข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต และการพัฒนาเทคนิควิธีการสอน กิจกรรม สื่อการสอน หลักสูตร รวมถึงเป็นแนวทางในการปรับปรุงเนื้อหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในการทำความเข้าใจผู้เรียนเพื่อที่จะพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการฝึกให้นิสิตใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษต่อไป อีกทั้งเป็นการเตรียมความพร้อมทั้งผู้สอนและผู้เรียนเมื่อต้องเรียนภาษาอังกฤษขั้นสูงต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัย

จากผลการวิจัยของ Wipada Jarujumpol (1983: 1362-A) และผลการวิจัยของ อินทิรา นามเมืองรักษ์ (2542: 96) ได้ให้ผลสรุปที่สอดคล้องกันว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันใช้ประเภทและความถี่ของกลวิธีการสื่อสารที่แตกต่างกันไป รวมถึงผลการวิจัยของ Edna Lugo Jimenez (2000) พบว่า ระดับความสามารถในการเรียนของนักศึกษาที่มีอิทธิพลต่อประเภทและจำนวนความถี่ของกลวิธีการสื่อสารที่ใช้ ดังนั้นผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน จะมีกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ มี 2 ตัวแปร ดังนี้
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 12 กลวิธี ดังนี้ กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น กลวิธีการยุดติการพูด กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์
3. การวิจัยครั้งนี้ไม่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรภูมิหลังทางการศึกษา และสภาพทางครอบครัวของประชากร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย รหัสวิชา 03 วิชาภาษาอังกฤษ ของทบวงมหาวิทยาลัย

กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง วิธีการต่างๆ ที่ผู้พูดได้พยายามใช้ในการสื่อสารเพื่อให้เกิดการต่อรองความหมายให้เข้าใจตรงกัน เป็นการพูดสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ไป หรือเป็นการแก้ไขอุปสรรคทางภาษา ซึ่งวัดได้จากแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้แนวคิดของ Gerard M. Willems (1987), Martin Bygate (1995), Zoltan Dornyei (1995), Judith E. Liskin – Gasparro (1996) และ Claus Faerch และ Gabriele Kasper (1984) กลวิธีการสื่อสารที่ผู้พูดใช้จะครอบคลุมกลวิธีต่างๆ 12 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย (First Language-Switch Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำที่เป็นคำในภาษาแม่พูดทับศัพท์ขณะกำลังพูดในภาษาเป้าหมายอยู่ มีลักษณะเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดคำนั้นๆ ในภาษาเป้าหมายได้
2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเรียงคำกลุ่มคำ หรือ ประโยคตามลักษณะการพูดในภาษาแม่ โดยแปลคำต่อคำ หรือใช้โครงสร้างไวยากรณ์แบบภาษาแม่ เนื่องมาจากการที่ผู้พูดขาดความชำนาญ หรือมีความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายที่จำกัด
3. กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Word Coinage Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดคิดคำศัพท์ขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นคำที่ไม่ปรากฏในภาษาเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องในภาษาเป้าหมาย จึงพูดคำที่คิดขึ้นเองด้วยความคาดหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจคำที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย
4. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำ หรือกลุ่มคำที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย หรือเป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Synonym) หรือการพูดโดยใช้คำศัพท์ที่บอกหมวดหมู่ (Superordinate)
5. กลวิธีการอธิบายความ (Circumlocution Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดอธิบายหรือบรรยายรายละเอียด โดยใช้คำหลายคำ หรือวลีหลายวลีเพื่อสื่อความแทนการพูดด้วยการใช้คำศัพท์เพียงคำเดียว ซึ่งมีสาเหตุมาจากผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย
6. กลวิธีการพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด (Smurfing Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เสียง หรือคำที่มีความหมาย หรือปราศจากความหมายเป็นช่วงๆ เพื่อบอกผู้ฟังว่าผู้พูดยังพูดไม่จบและกำลังใช้ความคิด หรือกำลังประสบปัญหาในการสื่อสาร
7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ (Repetition Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดคำ หรือ

โครงสร้างประโยคที่ซ้ำๆกัน ทั้งนี้อาจเกิดจากผู้พูดมีความคุ้นเคยต่อการใช้คำ หรือโครงสร้างดังกล่าว หรือผู้พูดกำลังคิดถึงสิ่งที่กำลังจะพูดต่อไปอยู่ โดยผู้พูดจะกล่าวซ้ำตั้งแต่หน่วยคำคำเดียวไปจนกระทั่งกล่าวซ้ำหลายหน่วยคำ

8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง (Self – repair Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เมื่อพบว่าตนเองพูดคำผิด หรือพูดผิดไวยากรณ์ จึงพยายามแก้ไขด้วยการพูดคำ หรือประโยคให้ถูกต้องทันทีตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น (Topic Avoidance Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดในสิ่งที่ไม่ได้เป็นเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดขาดความพร้อมในการพูด หรือ ขาดความรู้ที่จะพูดเรื่องนั้นๆ ส่งผลให้ผู้พูดตัดสินใจพูดเรื่องอื่นที่ผู้พูดมีความสามารถทางภาษาพอที่จะเข้าใจได้ และมั่นใจ โดยผู้พูดอาจนำความรู้ หรือประสบการณ์ที่ตนมีมาพูดแสดงความคิดเห็น หรือแสดงความรู้สึก เพื่อต้องการสื่อความหมายในสิ่งที่ตนเองเห็น

10. กลวิธีการยุติการพูด (Message Abandonment Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดหยุดพูดเรื่องที่กำลังพูดอยู่ทันที เพื่อต้องการแสดงให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดไม่สามารถดำเนินการพูดต่อไปได้อีกแล้ว และต้องการยุติการพูดเรื่องนั้นๆ

11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย (L3 – Switch Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดโดยใช้คำที่เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น(ภาษาที่สาม) ที่ไม่ใช่เป็นคำจากภาษาแม่ หรือภาษาเป้าหมาย(ภาษาที่สอง) มาใช้สื่อสารแทนภาษาเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดอาจขาดความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ (Message Reduction Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดสื่อสารได้ใจความน้อยกว่าที่ควรจะเป็น เป็นการพูดที่ไม่จบประโยค และขาดใจความสำคัญ เนื่องมาจากผู้พูดไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

นิสิต หมายถึง นิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกนิสิตออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้ทำการจัดกลุ่มตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง หมายถึง นิสิตที่มีคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในช่วงร้อยละ 80 ขึ้นไป
นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง หมายถึง นิสิตที่มีคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในช่วงร้อยละ 51-79
นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ หมายถึง นิสิตที่มีคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในช่วงร้อยละ 0-50

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ” ผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือ วารสาร เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอรายละเอียดตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความหมายของกลวิธีการสื่อสาร
2. ความสำคัญของกลวิธีการสื่อสาร
3. ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร
4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษา
 - 4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา
 - 4.2 ความสามารถในการเรียนภาษา
5. การทดสอบและการประเมินกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ
 - 5.1 ลักษณะของแบบวัดกลวิธีการสื่อสาร
 - 5.2 การประเมินกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสื่อสาร
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ความหมายของกลวิธีการสื่อสาร

จากการศึกษาแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และความสามารถในการสื่อสาร ทั้งจากบทความ งานวิจัย ตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้อง สามารถจำแนกความหมายของกลวิธีการสื่อสารออกเป็น 2 แนวคิด ดังนี้

แนวคิดแรก เน้นการแก้ไขปัญหาในการสื่อสารเป็นหลัก กลวิธีการสื่อสารในแนวคิดนี้หมายถึง การที่ผู้พูดใช้เทคนิค วิธีการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหา หรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นขณะพูดใน

สถานการณ์ต่างๆ ซึ่งความยากลำบากในการพูดภาษาเป้าหมาย อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้ทางภาษาด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ หรือวัฒนธรรมของผู้พูดเอง ผู้พูดจึงต้องใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อแก้ไขปัญหาในการพูดอย่างฉับพลันตามแต่ความสามารถเฉพาะตัว โดยการใช้กลวิธีการสื่อสารจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นขณะพูดได้ นักวิจัย และนักการศึกษาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Claus Faerch and Gabriele Kasper (1984) Zoltan Dornyei (1995) Judith E. Liskin – Gasparro (1996) สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) และ อินทิรา นามเมืองรักษ์ (2542)

นอกจากนี้ในด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา กลวิธีการสื่อสาร เป็นการวางแผนของผู้พูดเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้าง วลี คำเชื่อมประโยค หรือสำนวนภาษาขณะสื่อสาร โดยผู้พูดอาจทำไปโดยรู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัวก็ได้ ปัญหาในการสื่อสารอาจเป็นปัญหาของผู้พูดฝ่ายเดียว โดยไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นขณะสนทนากับคู่สนทนาก็ได้ นักวิจัย และนักการศึกษาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Rod Ellis (1984) Ellen Bialystok (1990) และ จำนง แก้วเพชร (2539)

ความหมายตามแนวคิดแรกนี้เน้นผู้พูดเป็นหลัก แต่ยังมีนักวิจัยที่พิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาพร้อมด้วย โดยได้ให้ความหมายของกลวิธีการสื่อสารว่า หมายถึง เทคนิค หรือวิธีที่คู่สนทนานำมาใช้แก้ปัญหาการสื่อสารที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องทางภาษาของตนเองในขณะที่กำลังสื่อสารโต้ตอบกัน นักวิจัย และนักการศึกษาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Elaine Tarone (อ้างถึงใน Claus Faerch and Gabriele Kasper, 1984) S. Pit Corder (อ้างถึงใน Claus Faerch and Gabriele Kasper, 1984) และ Chen Si – Qing (1990)

แนวคิดที่สอง เน้นการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆไป โดยไม่คำนึงว่าจะเกี่ยวข้องกับ การแก้ไขอุปสรรคทางภาษาหรือไม่ กลวิธีการสื่อสารในแนวคิดนี้ หมายถึง การที่ผู้พูดพยายามใช้เทคนิค หรือวิธีการต่างๆ ในการสื่อสารเพื่อให้เกิดการต่อรองความหมายให้เข้าใจตรงกัน นักวิจัย และนักการศึกษาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Larry Selinker (1972) Elaine Tarone (1981) S. Pit Corder (1982) Elaine Tarone and George Yule (1989) และ ฉัตรศรุต มาलयมณฑล (2541)

ความสำคัญของกลวิธีการสื่อสาร

จากกระแสการตื่นตัวด้านการปฏิรูปการศึกษาทั่วโลกส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการจัดการศึกษาโดยเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่วนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันพบว่าการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการพูดมากขึ้นกว่าเดิม โดยมีการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้สื่อสารได้จริง ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสารได้อย่างเต็มศักยภาพ และยังเป็นการแสดงออกถึงความสามารถทางภาษาของผู้เรียนอีกด้วย เนื่องจากขณะที่พูด ผู้พูดต้องถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปแบบของคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย (Don Xiaohong, 1994: 31)

นอกจากนี้ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ถือเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนจะมีประสิทธิภาพมากหรือน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถด้านการใช้กลวิธีการสื่อสาร (The Use of Communication Strategy) ของผู้เรียนเป็นสำคัญ จากการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารพบว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาในระยะหลังมุ่งศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร (Strategic Competence) มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ หรือ ตามหลักไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) โดยความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารมีส่วนสำคัญอย่างมากที่สามารถช่วยให้ผู้พูดสามารถใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นขณะพูดภาษาอังกฤษได้ สรุปแล้วกลวิธีการสื่อสารมีความสำคัญต่อผู้เรียนภาษามาก เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นขณะสื่อสาร และทำให้การสื่อสารไม่หยุดชะงัก ดังนั้นการนำความรู้ด้านกลวิธีการสื่อสารมาใช้สามารถช่วยชดเชยความรู้ภาษาที่สองที่ผู้พูดมีอย่างจำกัดได้ รวมถึงการใช้กลวิธีการสื่อสารจะช่วยให้การสนทนาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้ผู้พูดไม่เสียโอกาสในการพูดด้วย (Claus Faerch and Gabriele Kasper, 1984: 36-56; Ellen Bialystok, 1984: 37-73; Merrill Swain, 1984: 7-18; Tahereh Paribakht, 1985: 132-146; Gerard M. Willems, 1987: 351-361; Chen Si-Qing, 1990: 115,156)

ในประเทศที่ใช้ภาษาแม่เป็นภาษาหลักภาษาเดียวในการสื่อสาร (monolingual country) ผู้เรียนมักไม่ค่อยได้ใช้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศในการสื่อสารมากนัก และผู้เรียนมี

โอกาสฝึกภาษาเฉพาะในชั้นเรียนเท่านั้น จึงส่งผลให้เมื่อจำเป็นต้องใช้ภาษาพูดในการสื่อสารจริงจึงทำไม่ได้เพราะการฝึกภาษาในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนั้นต่างกัน หลายประการ ดังนั้นการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจถึงการใช้กลวิธีการสื่อสารจะสามารถช่วยเพิ่มความสามารถในการสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Chen Si-Qing, 1990: 159-161; จำนง แก้วเพชร, 2539: 2)

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของกลวิธีการสื่อสารว่า ความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญ และช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล หากผู้เรียนศึกษาการใช้กลวิธีการสื่อสารมากขึ้นจะทำให้เกิดความเข้าใจกระบวนการในการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารในการพูดภาษาเป้าหมาย และทราบถึงจุดบกพร่องด้านความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของตน ส่วนในด้านการสอน การที่ผู้สอนส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษในการพูดแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นขณะสื่อสารจะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างดียิ่งขึ้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่ากลวิธีการสื่อสารเป็นเทคนิคหนึ่งที่สำคัญมากที่จะช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้พูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และผู้ฟังหรือคู่สนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและบรรลุเป้าหมายของการสื่อสาร (Theo Bongarets and Nanda Poulisse, 1989: 253-268; Zoltan Dornyei, 1995: 55-84)

ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร

ในสถานการณ์ชีวิตจริงที่ต้องใช้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ผู้พูดมักประสบปัญหาด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นการศึกษาว่าผู้เรียนใช้กลวิธีการสื่อสารใดในการสื่อสาร จึงมีความสำคัญและทำให้ทราบถึงจุดบกพร่องด้านความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ ตั้งแต่ปี ค. ศ. 1980 จนถึงปัจจุบัน มีจำนวน 22 งานวิจัย และนักวิจัยแต่ละท่านได้แบ่งกลวิธีการสื่อสารออกเป็นประเภทต่างๆ (ดูภาคผนวก ข)

จากการศึกษาประเภทกลวิธีการสื่อสารทั้งหมด สามารถสรุปประเภทกลวิธีการสื่อสารโดยรวมออกได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ ดังต่อไปนี้

1. **กลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies)** หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้วิธีการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นขณะสื่อสารในภาษาเป้าหมายเพื่อให้การสื่อสารได้คงดำเนินต่อไปได้ เช่น กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการสร้างคำใหม่ หรือ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

2. **กลวิธีการหลีกเลี่ยง หรือกลวิธีการตัดทอน (Avoidance Strategies or Reduction Strategies)** หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่เกิดขึ้นขณะสื่อสารในภาษาเป้าหมาย ด้วยการละทิ้งข้อมูล การเลี่ยงหัวข้อสนทนา หรือ การตัดข้อมูลเพื่อเปลี่ยนไปพูดเรื่องที่ตนสามารถพูดได้ เช่น กลวิธีการยุติการพูด กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น หรือ กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์

สำหรับการจัดแบ่งประเภทของกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของ Gerard M. Willems (1987), Martin Bygate (1995), Zoltan Dornyei (1995), Judith E. Liskin – Gasparro (1996) และ Claus Faerch and Gabriele Kasper (1984) เนื่องจากนักวิจัยทั้ง 5 ท่านมีแนวทางในการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารที่ใกล้เคียงกัน ดังต่อไปนี้

Gerard M. Willems (1987: 335) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีการตัดทอน (Reduction Strategies) ซึ่งแบ่งออกเป็นการตัดทอนในด้านต่อไปนี้

1.1 กลวิธีการตัดทอนด้านรูปแบบภาษา (Formal) ได้แก่

1.1.1 ด้านหน่วยเสียง (Phonological) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเลี่ยงการพูดคำที่มีเสียงที่ยากต่อการออกเสียง เช่น การออกเสียงควบกล้ำ

1.1.2 ด้านหน่วยคำ (Morphological) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเลี่ยงการพูดคำศัพท์ที่มีหน่วยคำที่ตนไม่ทราบ เช่น การเลี่ยงการพูดคำกริยาที่อยู่ในรูปอดีตกาล

1.1.3 ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Syntactic) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเลี่ยงการพูดประโยคที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาที่สองที่ตนไม่แน่ใจ เช่น การเลี่ยงการพูดประโยคเงื่อนไข

1.1.4 ด้านคำศัพท์ (Lexical) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเลี่ยงการพูดหัวข้อสนทนาบางเรื่อง เนื่องจากผู้พูดขาดความรู้ด้านคำศัพท์ที่จำเป็นในการสื่อความหมาย

1.2 กลวิธีการตัดทอนภาษา ได้แก่

1.2.1 การยุติการพูด (Message Abandonment) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเลี้ยงที่จะพูดในสิ่งที่ตนไม่ทราบด้วยการละทิ้งข้อมูล หรือการยกเลิกการสนทนา เช่น การพูดว่า “Oh! I can't say this.” หรือ “ Let's talk about something else.”

1.2.2 การแทนที่ความหมาย (Meaning Replacement) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดคำ วลี หรือประโยคที่ตนสามารถพูดได้แทนสิ่งที่เป็เป้าหมายในการพูด เช่น การเลี่ยงการพูดประโยคขอร้องที่มีระดับความสุภาพมากด้วยการพูดประโยคขอร้องที่มีระดับความสุภาพแบบธรรมดาแทน

1.2.3 การพูดไม่ตรงประเด็น (Topic Avoidance) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดไม่กล่าวถึงหัวข้อสนทนา หรือสิ่งที่เป็เป้าหมายในการพูด ผู้พูดเลี่ยงหัวข้อสนทนา เนื่องจากเป็นหัวข้อเรื่องที่ผู้พูดไม่ถนัดที่จะพูด

2. กลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลวิธีย่อย ได้แก่

2.1 กลวิธีการใช้ภาษาท่าทาง (Paralinguistic Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดทำท่าทาง หรือแสดงสีหน้าแทนการพูดคำที่เป็เป้าหมาย

2.2 กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน (Interlingual Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเติม หรือแทรกถ้อยคำจากภาษาแม่ หรือภาษาอื่นขณะพูดภาษาที่สอง กลวิธีนี้สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลวิธีย่อย ได้แก่

2.2.1 การขอยืมคำ (Borrowing) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สองด้วยการใช้คำหรือวลีในภาษาแม่พูดทับศัพท์ขณะพูดภาษาที่สอง

2.2.2 การพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเรียงคำศัพท์ หรือสำนวนในภาษาที่สองตามลักษณะการพูดจากไวยากรณ์ในภาษาแม่

2.2.3 การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง (Foreignizing) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำ หรือวลีในภาษาแม่ด้วยการออกเสียงแบบภาษาที่สอง

2.3 กลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว (Intralingual Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้ภาษาที่สองเพียงภาษาเดียวในการสื่อสาร กลวิธีนี้สามารถแบ่งออกเป็น 6 กลวิธีย่อย ได้แก่

2.3.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation) หรือการสรุปความคิดรวบยอด (Generalization) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำในภาษาที่สองที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ที่ต้องการสื่อความหมาย แต่ไม่ใช่คำที่ถูกต้อง เช่น ใช้คำว่า “animal” แทนคำที่ถูกต้องว่า “rabbit” หรือ ใช้คำว่า “lorry” แทนคำที่ถูกต้องว่า “van”

2.3.2 การสร้างคำใหม่ (Word Coinage) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดสร้างคำในภาษาที่สองขึ้นมาใหม่ เช่น “airball” แทนคำที่ถูกต้องว่า “balloon”

2.3.3 การถอดความ (Paraphrase) ได้แก่ การบรรยาย (Description) หรือการอธิบายความ (Circumlocution) ซึ่งหมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดบรรยาย หรืออธิบายให้รายละเอียดในลักษณะทางกายภาพของคำที่เป็นเป้าหมาย เช่น การพูดถึงสี ขนาด หรือ มิติ แทนการพูดคำที่ถูกต้องเพียงคำเดียว และการพูดยกตัวอย่าง (Exemplification) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดให้ตัวอย่างของคำที่ต้องการสื่อความหมายด้วยการพูดคำ หรือประโยคที่อ้างถึงบุคคล สิ่งของ สถานที่ โอกาส หรือ เหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับคำศัพท์เป้าหมาย เช่น “You may use it in camping.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “lantern”

2.3.4 การพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด (Smurfing) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดคำบางคำที่มีความหมาย หรือไม่มีความหมายก็ได้เพื่อเติมช่องว่างระหว่างที่ผู้พูดกำลังคิดอยู่ เช่น การพูดว่า “thing”, “What ’ s it”, “Umm ...” หรือ “Err....”

2.3.5 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง หรือการจัดเรียงโครงสร้างประโยคใหม่ (Self – repair or Restructuring) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพยายามแก้ไขคำพูด หรือรูปประโยคที่เพิ่งพูดผิดไปให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาที่สอง หรือการแก้ไขข้อมูล (Initiating Repair) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดแสดงให้ผู้ฟังทราบว่าสิ่งที่ผู้พูดพูดไปนั้นไม่ถูกต้อง และผู้พูดต้องการแก้ไขข้อมูล เช่น “I am sorry, there must be some misunderstanding.”

2.3.6 การขอความช่วยเหลือ (Appeals for Assistance) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้ฟัง หรือคู่สนทนา โดยอาจเป็นการพูดขอความช่วยเหลือโดยตรง เช่น “What d’ you call it?” หรือการพูดขอความช่วยเหลือโดยนัย เช่น การพูดลากเสียง หรือการพูดซ้ำ รวมถึงการตรวจสอบความถูกต้องด้วยการใช้ถามคำถาม เช่น “Are you saying that...?”

Martin Bygate (1995: 42-48) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพยายามใช้วิธีการต่างๆ ในการพูดภาษาเป้าหมาย เพื่อที่จะทำให้การสื่อสารสามารถดำเนินต่อไป กลวิธีนี้สามารถแบ่งออกได้ 3 กลวิธีย่อย ได้แก่

1.1 กลวิธีการคาดเดา (Guessing Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้ความรู้ภาษาที่สองในการพยายามสื่อความหมายคำที่ตนไม่ทราบ หรือไม่แน่ใจ กลวิธีนี้สามารถแบ่งออกได้ 4 กลวิธีย่อย ได้แก่

1.1.1 การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง (Foreignizing)

1.1.2 การขอยืมคำ (Borrowing) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดคำที่มาจากภาษาแม่ และหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อ เช่น “Il y a deux candles sur la cheminée.”

1.1.3 การพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation)

1.1.4 การสร้างคำใหม่ (Word Coining) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดสร้างคำในภาษา เป้าหมายขึ้นมาใหม่ โดยหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร เช่น “flipper” แทนคำที่ ถูกต้องว่า “go insane”

1.2 กลวิธีการถอดความ (Paraphrase Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้ความรู้ ด้านคำศัพท์ หรือสำนวนในภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร กลวิธีนี้สามารถแบ่งออกได้ 2 กลวิธีย่อย ได้แก่

1.2.1 การแทนที่คำศัพท์ (Lexical Substitution) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดคำ ศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) หรือ คำที่มีความหมายทั่วไป หรือ คำบอกหมวดหมู่ (Superordinate) แทนคำศัพท์เป้าหมายที่ต้องการสื่อความหมาย เช่น “animal” แทนคำที่ถูกต้อง ว่า “gerbil” หรือ “mongoose”

1.2.2 การอธิบายความ (Circumlocution) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำหลายคำ หรือหลายวลีแทนการใช้คำศัพท์ตามที่ตนตั้งใจไว้ เช่น การพูดว่า “a mixing of beige and brown” แทนคำที่ถูกต้องว่า “light brown”

1.3 กลวิธีการขอความร่วมมือ (Co-operative Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูด ขอความช่วยเหลือจากผู้ฟัง หรือคู่สนทนาด้วยการถาม หรือแสดงท่าทางประกอบ

2. กลวิธีการตัดทอน (Reduction Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดได้ตัด หรือละข้อมูล และเปลี่ยนไปพูดเรื่องที่ตนสามารถพูดได้ กลวิธีนี้ ได้แก่ กลวิธีการหลีกเลี่ยง (Avoidance Strategy) เช่น การเลี่ยงการออกเสียง การเลี่ยงไวยากรณ์ การเลี่ยงการบอกเพศ หรือพจน์ รวมถึง การเลี่ยงการพูดคำศัพท์เป้าหมายที่ผู้พูดไม่ทราบ

Zoltan Dornyei (1995: 57-58) ได้แบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารออกเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการหลีกเลี่ยง (Avoidance Strategy) หรือ กลวิธีการตัดทอน (Reduction Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เมื่อต้องการหลีกเลี่ยงข้อความที่ตนไม่ทราบ กลวิธีนี้สามารถ แบ่งออกได้ 2 กลวิธีย่อย ได้แก่

1.1 การยุติการพูด (Message Abandonment) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดได้หยุดพูดหรือยกเลิกการสนทนา เมื่อผู้พูดไม่สามารถดำเนินการพูดต่อไปได้ ทั้งๆที่การสื่อสารยังไม่สิ้นสุด

1.2 การพูดไม่ตรงประเด็น (Topic Avoidance) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเลี่ยงเรื่องที่ไม่ถนัด หรือมีปัญหาในการใช้คำศัพท์ หรือไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย โดยเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นแทน มีลักษณะเป็นการหลีกเลี่ยงหัวข้อสนทนา

2. กลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies) หรือ กลวิธีการชดเชย (Compensatory Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพยายามใช้วิธีการต่างๆ เพื่อให้การสื่อสารในภาษาเป้าหมายสามารถดำเนินต่อไปได้ กลวิธีนี้สามารถแบ่งออกได้ 9 กลวิธีย่อย ได้แก่

2.1 การอธิบายความ (Circumlocution) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้การบรรยายเพื่ออธิบายคำที่เป็นเป้าหมาย เช่น “the thing you open bottles with” แทนคำที่ถูกต้องว่า “corkscrew”

2.2 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำศัพท์ที่ใกล้เคียงกับคำที่เป็นเป้าหมายในการสื่อสาร เช่น “ship” แทนคำที่ถูกต้องว่า “sailboat”

2.3 การใช้คำอเนกประสงค์ (Use of all – purpose words) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำศัพท์ที่มีความหมายทั่วไป ขณะที่ตนกำลังคิดถึงคำศัพท์ที่ถูกต้องอยู่ เช่น “thing, stuff, make, do หรือ thingie”

2.4 การสร้างคำใหม่ (Word Coinage)

2.5 การใช้ข้อวัจนภาษา (Use of Nonlinguistic Means) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเคลื่อนไหวร่างกาย แสดงสีหน้า หรือเลียนเสียง แทนการพูดคำที่เป็นเป้าหมายที่ผู้พูดไม่ทราบ

2.6 การพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation)

2.7 การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง (Foreignizing)

2.8 การพูดภาษาแม่หรือภาษาอื่นปนกับภาษาที่สอง (Code-Switching) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำในภาษาแม่ แทนการใช้คำที่ถูกต้องในภาษาที่สอง

2.9 การขอความช่วยเหลือ (Appeals for Help)

3. กลวิธีการขอเพิ่มเวลา (Stalling or Time-gaining Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำพูดเพื่อขอเพิ่มเวลาในการคิด และทำให้การสนทนายังคงดำเนินต่อไป เช่น “Well”, “Now let me see” หรือ “As a matter of fact”

Judith E. Liskin – Gasparro (1996: 320 -321) ได้แบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารออกเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies) หรือ กลวิธีการขอยืมคำ (Borrowing Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดนำความรู้จากภาษาแม่ หรือภาษาอื่นที่ตนมีมาพูด เพื่อให้การสื่อสารด้วยภาษาที่สองดำเนินต่อไป กลวิธีนี้สามารถแบ่งออกได้ 3 กลวิธีย่อย ได้แก่

1.1 การพูดแบบแปลคำต่อคำ (Transliteration) และการพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง (Foreignizing)

1.2 การพูดภาษาอื่นปนกับภาษาที่สอง (Language Switch or Code –switching)

1.3 การขอความช่วยเหลือ (Appeal for assistance)

2. กลวิธีการถอดความ (Paraphrase Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดนำพื้นความรู้ภาษาที่สองมาใช้ขณะสื่อสาร ซึ่งกลวิธีนี้สามารถแบ่งออกได้ 4 กลวิธีย่อย ได้แก่

2.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation)

2.2 การอธิบายความ หรือการบรรยาย (Circumlocution or Description)

2.3 การแก้ไขข้อมูลใหม่ (Message Reconstruction) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องใหม่เมื่อพบว่าตนเองให้ข้อมูลผิด

2.4 การสร้างคำใหม่ (Word Coinage)

3. กลวิธีการหลีกเลี่ยง (Avoidance Strategies) กลวิธีนี้ ได้แก่ การยุติการพูด (Message Abandonment)

Claus Faerch and Gabriele Kasper (1984: 45-56) ได้แบ่งกลวิธีการสื่อสารออกเป็น 6 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย (Code-switching Strategy)

2. กลวิธีการการพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง (Foreignizing Strategy)

3. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation Strategy)

4. กลวิธีการถ่ายโยงภายในภาษาเดียวกัน (Intralingual Transfer Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารเพียงภาษาเดียว

5. กลวิธีที่มีพื้นฐานมาจากภาษาระหว่างระบบ (IL based Strategies) หมายถึง กลวิธีแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นขณะพูดภาษาที่สอง แบ่งออกได้ 4 กลวิธีย่อย ได้แก่

5.1 การสรุปความคิดรวบยอด (Generalization)

5.2 การถอดความ (Paraphrase) ได้แก่ การบรรยาย (Description) และการอธิบาย

ความ (Circumlocution)

5.3 การสร้างคำใหม่ (Word Coinage)

5.4 การจัดเรียงโครงสร้างประโยคใหม่ (Restructuring)

6. กลวิธีขอความร่วมมือ (Cooperative Strategies)

นอกเหนือจากกลวิธีที่กล่าวมาข้างต้น Claus Faerch และ Gabriele Kasper (1984: 215-216) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงประเภทกลวิธีการสื่อสารอีก 1 ประเภท คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ (Repetition Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดกล่าวซ้ำกัน เช่น การซ้ำหน่วยคำคำเดียว หรือ หลายๆ หน่วยคำ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสื่อสารทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า ในการเรียนการสอนภาษามีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารของผู้เรียน ภาษา เช่น กลวิธีการเรียน แบบการคิด แรงจูงใจ กิจกรรม ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการสื่อสาร ความตระหนักถึงความแตกต่างของภาษาแม่และภาษาที่สอง หรือ การสอนกลวิธีการสื่อสาร แต่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษาอย่างมาก ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา (Language Achievement) จากการศึกษาวิจัยของนักวิจัยจำนวนหนึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของกลวิธีการสื่อสารที่ผู้เรียนใช้ เช่น Wipada Jarujumpol (1983: 1362-A) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักใช้กลวิธีการสื่อสารแบบการพูดแบบแปลคำต่อคำ การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง และการอธิบายความ ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาในการใช้คำศัพท์แบบการใช้คำเหมือน การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน และการสร้างคำใหม่ นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ ไหม ต้น (2532: 114-115) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำใช้กลวิธีการหลีกเลี่ยง กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง และกลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง และจากผลการวิจัยของ อินทรีนา นาเมืองรักษ์ (2542: 40-68) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการพูดแบบแปลคำ

ต่อคำ และการพูดสลับภาษา (การพูดภาษาแม่ หรือภาษาอื่นสลับกับภาษาเป้าหมาย) มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง จากผลการวิจัยที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อประเภทของกลวิธีการสื่อสารที่ผู้เรียนเลือกใช้

2. ความสามารถในการเรียนภาษา (Language Proficiency) จากการศึกษพบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารบ่อยครั้งกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับสูง และผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับสูงใช้กลวิธีการสื่อสารน้อยครั้งกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับต่ำ เนื่องจากผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับสูงส่วนใหญ่มักจะมีความรู้ในภาษาเป้าหมายในระดับที่ดีพอสมควร รวมถึงมีความแม่นยำในการใช้ภาษาเป้าหมายทั้งด้านคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษา ดังนั้นแม้จะใช้กลวิธีการสื่อสารน้อยครั้งก็สามารถสื่อความหมายได้บรรลุตามที่ตั้งใจ แต่ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับต่ำมักมีความรู้ในภาษาเป้าหมายที่ค่อนข้างจำกัด จึงส่งผลให้ต้องใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวนครั้งที่มากกว่าจึงจะสื่อสารได้ตามที่ตั้งใจ (Ellen Bialystok and M. Frohlich, 1980: 3-30; Rod Ellis, 1984: 39-44; Tahereh Paribakht, 1985: 132-146; Chen Si – Qing, 1990: 161-172)

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับสูงใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานมาจากภาษาที่สองมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับต่ำ ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานมาจากภาษาแม่หรือภาษาอื่นมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับสูง (Judith E. Lislin – Gasparro: 1996) และจากผลการวิจัยของ จ่านง แก้วเพชร (2539: 172-174) พบว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานภาษาแม่ด้วยการพูดสลับภาษา (การพูดภาษาแม่ หรือภาษาอื่นสลับกับภาษาเป้าหมาย) และการแปลตรงตัวมากที่สุด ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับสูงใช้กลวิธีการปรับข้อความด้วยการพูดซ้ำคำตัวเองมากที่สุด และพบอีกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้ง 3 ระดับใช้กลวิธีการหลีกเลี่ยงเรื่อง (การพูดไม่ตรงประเด็น) และการละทิ้งข้อความ (การยุติการพูด) น้อยที่สุด จากผลการวิจัยที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า ความสามารถในการเรียนภาษามีอิทธิพลต่อประเภทของกลวิธีการสื่อสารที่ผู้เรียนเลือกใช้

การทดสอบ และ การประเมินกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

ลักษณะของแบบวัดกลวิธีการสื่อสาร

จากการศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสื่อสารพบว่า นักวิจัย และผู้เชี่ยวชาญในการเรียนการสอนภาษาได้สร้างแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อทำการทดสอบผู้เรียน ซึ่งมี 6 แนวทาง ดังต่อไปนี้

1. การบรรยาย หรือ อธิบายความหมายของคำศัพท์ (Concept – Identification Task) เช่น ในงานวิจัยของ Tahereh Paribakht (1985), Chen Si-Qing (1990), Jeannette Littlemore (2001), กาญจนา ศิธรประภัสสร (2536) หรือ จำนง แก้วเพชร (2539)
2. การบรรยายภาพ (Picture Description Task) เช่น ในงานวิจัยของ Theo Bongaert and Nanda Poulisse (1989), Nanda Poulisse and Erik Schils (1989), เกษณี มณีรัตน์ (2534), สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) หรือ จำนง แก้วเพชร (2539)
3. การเล่าเรื่องจากการอ่าน (Story Retelling Task) เช่น ในงานวิจัยของ Nanda Poulisse and Erik Schils (1989) หรือ จำนง แก้วเพชร (2539)
4. การสัมภาษณ์ (Interview Task) เช่น ในงานวิจัยของ Nanda Poulisse and Erik Schils (1989), Mohammed Sedique Popal (1993), Anne Mabry (1994) หรือ Judith E. Liskin-Gasparro (1996)
5. การพูดเล่าเรื่องจากภาพพูด (Narration) เช่น ในงานวิจัยของ Ahmed Fakhri (1984)
6. การสนทนา (Conversation) เช่น ในงานวิจัยของ Kirsten Haastруп and Robert Phillipson (1984), วรรณภา เจริญช่าง (2534), จำนง แก้วเพชร (2539) หรือ อีน ทิรา นามืองรักษ์ (2542)

การประเมินกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษา

การประเมินความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการวิจัย จาก การศึกษาบทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสื่อสารพบว่า มีอยู่ 2 วิธีการใหญ่ ดังต่อไปนี้

1. **การประเมินกลวิธีการสื่อสารในเชิงปริมาณ** เป็นการประเมินด้วยการสังเกต และนับจำนวนความถี่ของกลวิธีการสื่อสารในแต่ละประเภทที่ผู้เรียนใช้แล้วนำจำนวนความถี่ที่ได้มาทำการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณว่าผู้เรียนใช้กลวิธีการสื่อสารประเภทใดบ้าง และมีจำนวนความถี่มากน้อยเพียงใด (Tahereh Paribakht, 1985: 138; Nanda Poulisse and Erik Schils, 1989: 22-23; Chen Si – Qing, 1990: 167; Jeannette Littlemore, 2001: 240-265; เกษณี มณีรัตน์, 2534; จำนง แก้วเพชร , 2539 และสมบัติ สิริคงคาสกุล, 2539)

2. **การประเมินกลวิธีการสื่อสารในเชิงคุณภาพ** เป็นการประเมินด้วยการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เช่น Chen Si-Qing (1990: 161) ได้ตั้งเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารไว้ 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง ผู้เรียนที่มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารในระดับสูงมาก กล่าวคือ ใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวนความถี่น้อยครั้งมากและสามารถสื่อสารได้
- 4 หมายถึง ผู้เรียนที่มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารในระดับสูง กล่าวคือ ใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวนความถี่น้อยครั้งและสามารถสื่อสารได้
- 3 หมายถึง ผู้เรียนที่มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารในระดับปานกลาง กล่าวคือ ใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวนความถี่ปานกลางและสามารถสื่อสารได้
- 2 หมายถึง ผู้เรียนที่มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารในระดับต่ำ กล่าวคือ ใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวนความถี่มากครั้งจึงจะสามารถสื่อสารได้
- 1 หมายถึง ผู้เรียนที่มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารในระดับต่ำมาก กล่าวคือ ใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวนความถี่มากครั้งแล้วยังไม่สามารถสื่อสารได้

สรุปแล้วในการประเมินเชิงคุณภาพนี้ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารในระดับสูงมักเป็นเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับสูง และใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวนความถี่ที่น้อยครั้งก็สามารถสื่อความหมายได้บรรลุผลสำเร็จ ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารในระดับต่ำมักเป็นเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียน

ภาษาระดับต่ำที่มีความรู้ในภาษาเป้าหมายค่อนข้างจำกัด และใช้กลวิธีการสื่อสารในจำนวน
 มากครั้งจึงจะสื่อสารได้ตามที่ตั้งใจไว้ หรือบางครั้งก็ไม่สามารถสื่อสารได้บรรลุตามวัตถุประสงค์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสื่อสาร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสื่อสารเป็นการศึกษาการใช้กลวิธีการสื่อสารแต่ละ
 ประเภท ลักษณะการใช้กลวิธีการสื่อสาร รวมถึงปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการ
 ใช้กลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษา

งานวิจัยในประเทศ

ใหม่ ต้น (2532) ทำการวิจัยเรื่อง“กลวิธีในการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาอังกฤษของ
 ผู้เรียนไทยระดับอุดมศึกษา” ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ชั้นปีที่ 2
 มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 14 คน โดยได้แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 สูง และต่ำ กลุ่มละ 7 คน และเจ้าของภาษาอังกฤษที่เป็นชาวอเมริกัน 14 คน ในการรวบรวม
 ข้อมูลผู้วิจัยให้นักศึกษาบรรยายเรื่องจากภาพให้เจ้าของภาษาฟัง ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้
 1.) กลวิธีการสื่อสารที่นักศึกษาไทยใช้ได้แก่ การขอความช่วยเหลือ การใช้คำที่มีความหมาย
 ใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน การหลีกเลี่ยง การขอยืมคำในภาษาไทย การให้ความกระจ่าง การบอก
 บริบท การพูดแบบแปลคำต่อคำ การถอดความ การใช้บางส่วนของคำ และการใช้ภาษาท่าทาง
 แทนคำพูดหรือการทำท่าทางไป 2.) นักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีการสื่อสารไม่แตกต่างกัน
 แต่จำนวนความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารแต่ละประเภทต่างกัน โดยนักศึกษากลุ่มต่ำใช้การ
 หลีกเลี่ยง การขอยืมคำ การพูดแบบแปลคำต่อคำและการใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดหรือการทำ
 ท่าทางไปมากกว่านักศึกษากลุ่มสูง 3.) กลวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสูง ได้แก่ การใช้ภาษา
 ท่าทางแทนคำพูดหรือการทำท่าทางไปและการถอดความ ส่วนกลวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ
 ต่ำ ได้แก่ การหลีกเลี่ยง และการใช้บางส่วนของคำ 4.) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของ
 กลวิธีการสื่อสาร คือ ความไวต่อความรู้สึกรองเจ้าของภาษา ปริมาณและความถูกต้องของข้อมูล
 ความรู้ พื้นฐาน และการออกเสียง

Wanna Charoenchang (1991) ทำการวิจัยการใช้กลวิธีการสื่อสารที่นักศึกษาไทย และ
 ครูภาษาอังกฤษชาวต่างประเทศใช้ในการสนทนาโต้ตอบกันในระดับชั้นเรียนที่บริติช เคาน์ซิล และ

ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี โดยมีนักศึกษาจำนวน 20 คน และ 12 คน ตามลำดับ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงการสนทนาของนักศึกษา และการบันทึกเสียงจากการสัมภาษณ์ระหว่างครูกับนักศึกษา ผลจากการสังเกตครั้งแรกพบว่านักศึกษาทั้งสองสถาบันใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ เช่น การเดา และกลวิธีการตัดทอนมากกว่ากลวิธีประเภทอื่นๆ ส่วนผลจากการสังเกตครั้งที่สองพบว่านักศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมากกว่ากลวิธีการตัดทอน โดยนักศึกษาที่ บริติช เคานซิล ใช้กลวิธีการตัดทอนมากกว่ากลวิธีการทำให้สำเร็จ จากผลที่ได้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พัฒนาการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมากกว่านักศึกษาที่บริติช เคานซิล ส่วนครูจากทั้ง 2 สถาบัน มีการใช้กลวิธีการสื่อสารที่คล้ายคลึงกัน คือ มีการใช้การถอดความ การกล่าวซ้ำ การร่วมมือ และการแสดงออกทางสีหน้า

เกษณี มณีรัตน์ (2535) ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 40 คน และโรงเรียนเอกชน จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ รูปภาพ 4 ภาพ คือ ภาพวันไหว้ครู ภาพการเล่นกีฬา ภาพครอบครัว และภาพของขวัญวันปีใหม่ และแบบสังเกตพฤติกรรม ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีการสื่อสาร ซึ่งผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนมีพฤติกรรมในการใช้กลวิธีการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล ทั้งในการใช้คำพูด และไม่ใช้คำพูด โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กาญจนา เคียรประภัสสร (2536) ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 320 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการใช้กลวิธีการสื่อสาร และแบบสังเกตและประเมินความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร ในการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยให้นักเรียนไปคำรูปธรรม และนามธรรมจำนวน 40 คำให้นักเรียนด้วยกันทาย ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และเมื่อจำแนกตามแผนการเรียนพบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารสูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา นอกจากนี้พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลวิธีการสื่อสาร

โดยใช้ภาษาที่สองภาษาเดียวมากที่สุด รองลงมา คือ การใช้ท่าทาง และใช้การใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกันน้อยที่สุด

Siriporn Nimitparat (1993) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถทางด้านกลวิธีในการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี 4 คน ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยฝึกการใช้กลวิธีการสื่อสารให้นักศึกษา และมุ่งเน้นวิธีการบรรยายโดยใช้คำ หรือท่าทางแทนคำที่ต้องการสื่อความหมาย ในการทดลองมีกิจกรรม 2 ประเภท ได้แก่ เกมสกรับคำ ที่ผู้วิจัยใช้เพื่อฝึกอบรมกลวิธีการสื่อสาร และการวาดภาพจากการบรรยายในการทดสอบความสามารถในการสื่อสารทั้งช่วงก่อนและหลังทดลอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถทางกลวิธีในการพูดจากการฝึกกลวิธีการสื่อสาร โดยการบรรยาย การใช้คำหรือการแสดงท่าทางแทนการพูดคำที่เป็นเป้าหมาย นอกจากนี้พบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีมากต่อการฝึกกลวิธีการสื่อสาร และพบว่า การได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนจะช่วยส่งเสริมความสามารถทางกลวิธีการสื่อสารของนักศึกษาอีกด้วย

สุบัญญัติ ชมจินดา (2538) ทำการวิจัยเรื่อง “กลวิธีในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ค้าแบบแผงลอยชาวไทย ย่านถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากร คือ ผู้ค้าแผงลอยชาวไทย ย่านถนนข้าวสาร จำนวน 60 คน ได้ข้อมูลรวม 60 บทสนทนา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้ค้าแผงลอยชาวไทย ย่านถนนข้าวสารพูดภาษาอังกฤษโดยได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ โดยพบว่า กลวิธีการสื่อสารที่ผู้ค้าแผงลอยชาวไทยใช้มากที่สุด คือ กลวิธีการถ้อย โยง รองลงมา คือ กลวิธีการเลือกใช้คำผิด และกลวิธีการสื่อสารที่ใช้บ่อยที่สุด คือ กลวิธีการเสียง ส่วนกลวิธีการสื่อสารอื่นๆ ที่ผู้ค้าแผงลอยใช้ เช่น กลวิธีการยกเลิกข้อมูลและการเปลี่ยนหัวเรื่อง กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการแปลตามตัวอักษร กลวิธีการพูดสลับภาษา กลวิธีการใช้คำซ้ำ และกลวิธีการเลียนแบบ

สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพดลารักษ์ กรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอน แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตในการใช้กลวิธีในการสื่อสาร ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1.) นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2.) นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารไม่มีความคงทนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3.) นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีการใช้กลวิธีในการสื่อสารหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง และ 4.) นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารไม่มีความคงทนของการใช้กลวิธีในการสื่อสาร

จำนง แก้วเพชร (2539) ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษากลยุทธ์การสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดสตูล” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดสตูล จำนวน 51 คน โดยแบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกันใช้กลยุทธ์การสื่อสาร 5 ชนิด คือ กลวิธีการหลีกเลี่ยง กลวิธีที่ใช้พื้นความรู้ภาษาแม่หรือภาษาอื่น กลวิธีที่ใช้พื้นความรู้ภาษาอังกฤษ กลวิธีการไม่ใช้คำพูด และ กลวิธีการปรับข้อความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับสูงใช้กลวิธีการปรับข้อความมากที่สุด ส่วนกลุ่มนักเรียนระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีที่ใช้พื้นความรู้ภาษาแม่หรือภาษาอื่นมากที่สุด ซึ่งโดยสรุปพบว่า กลยุทธ์การสื่อสารที่นักเรียนใช้มากที่สุด คือ กลวิธีการปรับข้อความ และกลยุทธ์การสื่อสารที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการหลีกเลี่ยง

อินทิวา นาเมืองรักษ์ (2542) ทำการวิจัยเรื่อง “กลวิธีการเรียน และกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษโดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จำนวน 60 คน โดยแบ่งกลุ่มตามระดับการเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ใช้สำรวจการใช้กลวิธีในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ และเทปบันทึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยการบันทึกบทสนทนา ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า การเลือกใช้กลวิธีการเรียนมีความสอดคล้องกับการเลือกใช้กลวิธีสื่อสาร โดยนักเรียนกลุ่มเรียนดีใช้กลวิธีลดความซ้ำซ้อนเป็นอันดับ 1 กลวิธีการถ่ายโยงเป็นอันดับ 2 และกลวิธีการสรุปกฎมากเกินไปเป็นอันดับ 3 นักเรียนกลุ่มเรียนปานกลางและเรียนอ่อนใช้กลวิธีการถ่ายโยงเป็นอันดับ 1 กลวิธีลดความซ้ำซ้อนเป็นอันดับ 2 และกลวิธีการเลือกใช้คำผิดเป็นอันดับ 3

งานวิจัยในต่างประเทศ

Elaine Tarone (1977) ทำการวิจัยการใช้กลวิธีการสื่อสารขณะพูดภาษาที่สองของผู้พูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชาวตุรกี ชาวสเปน และชาวจีนแมนดาริน กลุ่มละ 3 คน จำนวนรวม 9 คน โดยนักเรียนทุกคนมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ผู้วิจัยใช้รูปภาพเป็นแบบทดสอบการพูด และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกตว่านักเรียนใช้กลวิธีการสื่อสารใดบ้างขณะบรรยายภาพ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนใช้กลวิธีการสื่อสารขณะบรรยายรูปภาพแตกต่างกัน และไม่เหมือนกับกลวิธีการสื่อสารที่เจ้าของภาษาใช้ นักเรียนใช้กลวิธีการสื่อสารที่ผสมผสานระหว่างภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง ได้แก่ กลวิธีการถอดความ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง กลวิธีการขอความช่วยเหลือขณะพูด และกลวิธีการใช้ท่าทาง

Wipada Jarujumpol (1983) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมในการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อทำให้พูดคำศัพท์ง่ายขึ้นในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่เรียนระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยที่สหรัฐอเมริกาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และต่ำ จำนวนรวม 25 คน ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยด้วยการให้ตัวอย่างประชากรพูดบรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษ และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกตพฤติกรรม และการบันทึกเสียง ผลการวิจัยพบว่าโดยทั่วไปกลวิธีการสื่อสารที่นักศึกษาใช้แก้ปัญหาทางด้านการใช้คำศัพท์ในการพูด คือ การพูดแปลคำต่อคำ การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน การใช้คำเหมือน การสร้างคำใหม่ และการอธิบายความ หรือการพูดอ้อมค้อม โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักใช้กลวิธีการสื่อสารแบบการพูดแบบแปลคำต่อคำ การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง และการอธิบายความ หรือการพูดอ้อมค้อม ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาในการใช้คำศัพท์แบบการใช้คำเหมือน การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน และการสร้างคำใหม่

Kirsten Hastrup and Robert Phillipson (1984) ทำการวิจัยการใช้กลวิธีการสื่อสารในการแก้ปัญหาที่พบขณะสนทนากับผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา และผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาชาวเดนิช ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับขั้นปานกลาง (Intermediate Level) จำนวน 8 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการให้ตัวอย่างประชากรทำการ

สนทนากับเพื่อนที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ และผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในหัวข้อที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ด้าน ดังนี้ 1.) ลักษณะการสนทนา 2.) ปัญหาที่เกิดจากการสนทนา 3.) ประเภทและความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานมาจากภาษาแม่มีประสิทธิภาพในการสื่อสารน้อย ส่วนกลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานภาษามาจากภาษาที่สองมีประสิทธิภาพในการสื่อสารมากกว่า

Rod Ellis (1984) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่างกันจะใช้กลวิธีการสื่อสารที่ต่างกันหรือไม่ โดยพิจารณาเฉพาะกลวิธีการหลีกเลี่ยงกับกลวิธีการถอดความ และศึกษาว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองกับผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาจะใช้กลวิธีการสื่อสารที่ต่างกันหรือไม่ ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศอังกฤษเป็นเวลา 1 ปี อายุระหว่าง 10-12 ปี จำนวน 6 คน และผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาอีก 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดรูปภาพที่มีภาพ 3 ภาพ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการให้ตัวอย่างประชากรเล่าเรื่องจากภาพให้ครูที่สอนภาษาอังกฤษฟัง โดยครูจะมีรายการคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพนั้นอยู่เพื่อเป็นเกณฑ์ว่าผู้เรียนได้ใช้คำเหล่านั้นหรือไม่ และถ้าไม่ได้ใช้ก็แสดงว่าผู้เรียนใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อสื่อความหมาย ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่างกันใช้กลวิธีการสื่อสารต่างกัน โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะใช้กลวิธีการสื่อสารประเภทการถอดความมากกว่าการหลีกเลี่ยง ส่วนเจ้าของภาษาจะใช้การถอดความมากกว่าการหลีกเลี่ยงเช่นกัน

Tamas Varadi (1984) ทำการวิจัยกลวิธีการสื่อสารที่ผู้เรียนใช้ในการปรับข้อความ ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาผู้ใหญ่ชาวฮังการีเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งมี 9 คน กลุ่มที่สองมี 10 คน นักศึกษาทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 16 ชั่วโมง โดยสอนกลุ่มแรกต่อเนื่องนาน 9 เดือน ส่วนกลุ่มที่สองสอนนาน 6 เดือน หลังจากนั้นจึงทำการทดสอบซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกให้กลุ่มที่หนึ่งให้บรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้เวลาในการทำการทดสอบ 45 นาที ส่วนกลุ่มที่สองให้บรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษเรียนโดยใช้เวลาในการทำการทดสอบ 30 นาที และเมื่อหมดเวลาผู้วิจัยเก็บกระดาษคำตอบ แล้วจึงเริ่มทำการทดสอบใหม่อีกครั้งโดยให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรกบรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่สองบรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ใช้รูปภาพรูปเดิมและวิธีการเดิมในการทำการทดสอบใหม่อีกครั้ง หลังจากนั้นอีกหลายวันผู้วิจัยดำเนินการทดสอบขั้นที่สองโดยให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มบรรยายรูปภาพชุดเดิมอีกครั้งและให้ทำการบรรยายเหมือน

ชั้นที่หนึ่ง หลังจากนั้นผู้วิจัยนำผลที่ได้มาวิเคราะห์การใช้กลวิธีการสื่อสารของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวฮังกาเรียนใช้กลวิธีการสื่อสารเข้ามาช่วยในการบรรยายภาพ โดยนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีการปรับข้อความโดยใช้กลวิธีการสื่อสารทั้งการใช้คำอื่นมาแทนที่ การตัดทอน การถอดความ และการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน

Tahereh Paribakht (1985) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารกับ ความสามารถทางภาษา ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาชาวเปอร์เซียที่มีความสามารถทาง ภาษาระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง จำนวนกลุ่มละ 20 คน และนักศึกษาที่เป็นเจ้าของ ภาษาอีกกลุ่มหนึ่ง จำนวนรวม 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบความสามารถในการ บรรยายคำศัพท์ ดำเนินการวิจัยโดยให้ตัวอย่างประชากรบรรยายคำศัพท์ให้เจ้าของภาษาฟังจน เจ้าของภาษาสามารถบอกคำศัพท์คำนั้นได้อย่างถูกต้อง ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนใช้กลวิธีการ สื่อสารที่แตกต่างกันไปตามระดับความสามารถทางภาษา โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษา ระดับสูง หรือเจ้าของภาษาจะใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่สอง ส่วนผู้เรียนที่มีความ สามารถทางภาษาระดับต่ำจะใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาแม่ นอกจากนี้ความถี่ใน การใช้กลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนแตกต่างกันตามระดับความสามารถทางภาษา ผู้เรียนที่มีความ สามารถทางภาษาระดับสูงจะใช้กลวิธีการสื่อสารด้านภาษาศาสตร์ ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถ ทางภาษาระดับต่ำจะใช้กลวิธีการสื่อสารด้านความคิดรวบยอด ส่วนผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะใช้ กลวิธีการใช้ภาษาท่าทางสูงกว่าผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา และผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษา ระดับกลางจะใช้กลวิธีการสื่อสารด้านการใช้ภาษาท่าทางสูงกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทาง ภาษาระดับสูง

Olga Corrales and Mary Emily Call (1989) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถทางภาษา กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และระยะเวลาที่มีผลต่อการใช้ กลวิธีการสื่อสารในการแก้ปัญหาด้านคำศัพท์ ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยชาว สเปนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับสูง จำนวนรวม 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ กิจกรรม 2 ชุด ได้แก่ การตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ จากเรื่องี่อ่าน และกิจกรรมการสื่อสารในสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยการให้นักเรียนทำกิจกรรมดังกล่าว และบันทึกเสียงการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ นักศึกษาไม่คุ้น โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูล 2 ครั้ง ได้แก่ หลังการปฏิบัติงานทันที และหลังการปฏิบัติงาน

ผ่านไป 5 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษา กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และระยะเวลาที่มีต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารในการแก้ปัญหาคำศัพท์

Chen Si-Qing (1990) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูง และ ต่ำ จำนวนรวม 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามทักษะการพูดโดยใช้คำศัพท์ และแบบประเมินความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการให้นักศึกษาที่เป็นตัวอย่างประชากรบรรยายคำศัพท์ด้วยการใช้กลวิธีการสื่อสารแบบต่างๆ เพื่อให้เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถตอบได้ว่าสิ่งที่พูดคือคำศัพท์คำว่าอะไร ผลการวิจัยพบว่า 1.) ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่างกันจะใช้ประเภทกลวิธีการสื่อสารที่ต่างกัน 2.) ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่างกันจะใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีจำนวนมากน้อยต่างกัน 3.) ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่างกันจะใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต่างกัน 4.) ความตระหนักในความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ และภาษาที่สองมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารของผู้เรียน และ 5.) ความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อพัฒนาความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร

Mahir Abdil – Hafiz Karaki (1991) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของกลวิธีการสื่อสารกับประสิทธิผลในการสื่อสาร ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 8 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน กลุ่มแรก คือ นักเรียนที่มีบุคลิกชอบแสวงหาโอกาสในการพูด(กลุ่มสูง) ส่วนอีกกลุ่มเป็นนักเรียนที่มีบุคลิกที่ไม่ชอบปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น(กลุ่มต่ำ) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการให้ตัวอย่างประชากรทำกิจกรรมเกี่ยวกับการบรรยาย การสั่ง และการพรรณนา ผู้วิจัยทำการบันทึกวีดิทัศน์ไว้แล้วนำวีดิทัศน์มาเปิดให้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรแต่ละคนดู และให้นักเรียนอธิบายว่ากำลังพยายามใช้กลวิธีการสื่อสารแบบใดบ้าง ผลการวิจัยพบว่าการใช้กลวิธีการสื่อสารของตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนกลุ่มสูงใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ ส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการตัดทอน ซึ่งถือว่าการพูดที่มีประสิทธิภาพต่ำเนื่องจากเป็นการหลีกเลี่ยงการสื่อสาร

Emma Munoz – Duston (1992) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาการกล่าวซ้ำของเด็กในวัยเรียนที่พูดได้ทั้งภาษาสเปนและภาษาอังกฤษแต่พูดไม่คล่องมากนัก ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณพบว่า เด็กกล่าวคำซ้ำเมื่อใช้ภาษาแม่(ภาษา สเปน) มากกว่าภาษาที่สอง(ภาษาอังกฤษ) ส่วนการวิเคราะห์เชิงคุณภาพพบว่า สาเหตุที่เด็กกล่าวซ้ำนั้นเกิดจากเด็กต้องการแสดงให้ผู้ฟังทราบว่าตนต้องการจะพูดต่อไป และต้องการตั้งคำถามกับผู้ฟัง นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่าเด็กมักมีการพูดสลับภาษาระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาอื่น

Keiko Tanaka (1994) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 20 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารที่นักศึกษาใช้ขณะกำลังสื่อสารกับผู้พูดชาวอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า 1.) ความสำเร็จในการสื่อสารขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารของนักศึกษา 2.) การใช้กลวิธีการสื่อสารของนักศึกษาขึ้นอยู่กับ ลักษณะหรือประเภทของกิจกรรม การรับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างภาษาแม่(ภาษาญี่ปุ่น) และภาษาที่สอง(อังกฤษ) ของนักศึกษา การรับรู้เป้าหมายของการสื่อสารของนักศึกษา และทัศนคติที่นักศึกษามีต่อกิจกรรม 3.) สถานภาพทางสังคม และแบบการคิดมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา และ 4.) นักศึกษาที่มีทักษะการสื่อสารที่ดีมักประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ส่วนนักศึกษาที่ขาดทักษะการสื่อสารที่ดีมักจะไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร

Zoltan Dornyei (1995) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการสอนกลวิธีการสื่อสารที่มีต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพด้านการพูดของนักเรียน ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนในประเทศ ฮังการี ที่เรียนและพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 109 คน มีอายุระหว่าง 15-18 ปี และเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับเริ่มต้นจนถึงระดับสูง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการให้นักเรียนกลุ่มแรกได้ฝึกใช้กลวิธีการสื่อสารที่เน้นการพูดไม่ตรงประเด็น การแทนที่คำศัพท์ การพูดอธิบายความ และการขอเพิ่มเวลา ส่วนกลุ่มที่สองมีการเรียนการสอนแบบปกติ โดยเน้นที่ทักษะการพูด แต่ไม่ได้ฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการสื่อสาร หลังจากการสอน 6 สัปดาห์นักเรียนทุกระดับต้องทำการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษด้วยการบรรยายเรื่องที่เป็นนามธรรม การบรรยายภาพการ์ตูน และการอธิบายความหมายของคำในภาษาอังกฤษนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า การฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการสื่อสารส่งผลให้นักเรียนมีคุณภาพในการใช้กลวิธีการสื่อสารมากขึ้น รวมถึงมี

จำนวนความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารมากขึ้น และนักเรียนพูดได้คล่องขึ้น นอกจากนี้การที่นักเรียนสังเกตเห็นถึงประโยชน์ของการฝึกใช้กลวิธีการสื่อสารทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกใช้กลวิธีการสื่อสาร

Judith E. Liskin – Gasparro (1996) ทำการวิจัยการศึกษาการใช้กลวิธีการอธิบายความของผู้เรียนชาวสเปนที่มีความสามารถในการพูดภาษาฝรั่งเศสในระดับปานกลาง และระดับสูง ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาชาวสเปนในวิทยาลัยในประเทศสเปน กลุ่มปานกลาง จำนวน 13 คน และ กลุ่มสูง จำนวน 17 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการจัดสอบแบบสอบสัมภาษณ์ Oral Proficiency Interviews (OPIs) และประเมินความสามารถในการพูดด้วยเกณฑ์การประเมินของ American Council on the Teaching for a Foreign Language (ACTFL) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดระดับสูงใช้กลวิธีที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาที่สองมากกว่าผู้เรียนระดับปานกลาง ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดระดับปานกลางใช้กลวิธีที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาแม่มากกว่าผู้เรียนระดับสูง นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนทั้งสองระดับมีการใช้กลวิธีการอธิบายความในปริมาณความถี่ที่ใกล้เคียงกัน

Wadman Mcgrath and Colleen Anne (1999) ทำการวิจัยรูปแบบของกลวิธีการสื่อสารที่ผู้เรียนใช้ขณะสื่อสาร ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนเกรด 12 จำนวน 25 คน ในนิวฟาวน์แลนด์ และแลบราดอร์ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์นักเรียน และสังเกตความแตกต่างในการใช้กลวิธีการสื่อสารของนักเรียนแต่ละคน พร้อมทั้งบันทึกเสียงเพื่อใช้คัดเลือกผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด 6 คน และน้อยที่สุด 6 คน และเพื่อนำข้อมูลของนักเรียนทั้ง 12 คน ที่บันทึกไว้มาวิเคราะห์การใช้กลวิธีการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ขณะสัมภาษณ์นักเรียนมีการใช้กลวิธีการตัดทอน และกลวิธีการทำให้สำเร็จ และมีการใช้กลวิธีการถ่ายโยงระหว่างสองภาษาด้วยการนำความรู้จากภาษาแม่และภาษาที่สองมาพูด มากกว่าการพูดด้วยการใช้กลวิธีการสื่อสารที่ใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพน้อยมีการใช้กลวิธีการตัดทอนมากกว่าผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพมาก ส่วนผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพมากมีความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารในการแก้ปัญหาขณะสื่อสารได้มากกว่าผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพน้อยกว่า

Edna Lugo Jimenez (2000) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของแรงจูงใจ และความสามารถในการเรียนที่มีต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารของนักศึกษา ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเปร์โตริโกที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีระดับความสามารถทางการเรียน ทั้งกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยทำการสัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อจัดระดับความสามารถทางการเรียนก่อน จากนั้นจึงให้นักศึกษาทำแบบสอบถามเพื่อวัดรูปแบบแรงจูงใจ และการใช้กลวิธีการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนและความสามารถในการเรียนมีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารของนักศึกษา โดยระดับความสามารถในการเรียนมีอิทธิพลต่อประเภทและจำนวนความถี่ของกลวิธีการสื่อสารที่นักศึกษาใช้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน” ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. การสุ่มตัวอย่างประชากร
3. การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผู้วิจัยศึกษา และค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาข้อมูล แนวคิด และทฤษฎีพื้นฐานต่างๆ เกี่ยวกับกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร จากหนังสือ วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

2. ศึกษาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ (ENGLISH LANGUAGE SYLLABUS) ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (FOUNDATION ENGLISH) ในระดับมหาวิทยาลัย รวมถึงวัตถุประสงค์รายวิชา คำอธิบายรายวิชา และเนื้อหารายวิชาของวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (FOUNDATION ENGLISH ONE)

3. ศึกษาหลักการ วิธีการ และแนวทางในการสร้างแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการ

พูดภาษาอังกฤษ และแบบวิเคราะห์หลักวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือวารสาร งานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการสร้าง และใช้เครื่องมือ

การสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชากร โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่ม ดังนี้

1. ทำการสำรวจจำนวนนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2545 ได้จำนวนนิสิต 3,670 คน (ฝ่ายสถิติและข้อมูล สถาบันภาษา พ.ศ. 2545)

2. ผู้วิจัยใช้คะแนนสอบเข้าทบวงมหาวิทยาลัย รหัสวิชา 03 วิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิต จากฝ่ายสถิติและข้อมูล สถาบันภาษา พ.ศ. 2545 เป็นเกณฑ์ในการจำแนกนิสิตออกเป็น 3 กลุ่มตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังต่อไปนี้

นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง หมายถึง นิสิตที่มีคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในช่วงร้อยละ 80 ขึ้นไป

นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง หมายถึง นิสิตที่มีคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในช่วงร้อยละ 51-79

นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ หมายถึง นิสิตที่มีคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในช่วงร้อยละ 0-50

จากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายในการสุ่มนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง จำนวน 20 คน นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง จำนวน 20 คน และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ จำนวน 20 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 60 คน ดังแสดงในตาราง

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ	จำนวนนิสิต
สูง	20
ปานกลาง	20
ต่ำ	20
รวม	60

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ
2. แบบวิเคราะห์หลักวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังกล่าวข้างต้น มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. แบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ศึกษารวบรวมความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ วารสาร บทความ และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ
 - 1.2 ศึกษาแนวทางและวิธีการในการสร้างแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ วารสาร บทความ และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ
 - 1.3 ผู้วิจัยสร้างแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ ซึ่งประกอบด้วยภาพจำนวน 5 ภาพ ได้แก่ ภาพลวง ซึ่งเป็นภาพที่มีรายละเอียดของบุคคล และสิ่งของภายในภาพไม่มากนัก เพื่อที่จะช่วยให้ผู้พูดเกิดความคุ้นเคยในการทำการทดสอบ จำนวน 2 ภาพ และภาพจริง ซึ่งเป็นภาพที่มีรายละเอียดของบุคคล หรือสิ่งของภายในภาพที่หลากหลายมากกว่าภาพลวง เพื่อช่วยทำให้ผู้พูดสามารถบรรยายภาพได้มากขึ้น จำนวน 3 ภาพ จากแบบวัดฉบับนี้ นิสิตจะต้องบรรยายภาพที่เห็นเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยการพูดถึงสิ่งต่างๆที่เห็น และพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆที่ เกิดขึ้นภายในภาพ มีลักษณะเป็นการบรรยายเหตุการณ์จากภาพ นิสิตจะใช้ เวลาในการทดสอบ 60 นาที ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการสร้างแบบวัดโดยยึดหลักการ ดังต่อไปนี้
 - 1.3.1 เป็นแบบวัดที่ประกอบด้วยภาพลวง (เป็นภาพที่ช่วยให้

ผู้พูดเกิดความคุ้นเคยกับการทำแบบวัด) จำนวน 2 ภาพ และภาพจริง จำนวน 3 ภาพ รวมทั้งสิ้น 5 ภาพ

1.3.2 เป็นภาพที่เหมาะสมสำหรับให้นิสิตบรรยายรายละเอียดในภาพ มีลักษณะเป็นภาพที่แสดงความเคลื่อนไหว แสดงการกระทำ หรือแสดงเหตุการณ์หลายๆเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินภายในภาพเดียว

1.3.3 เป็นภาพที่มีขนาดเหมาะสมสำหรับการนำไปใช้

1.3.4 เป็นภาพที่มีความเหมาะสมตามระดับของผู้เรียน และวัยของผู้เรียน

1.3.5 เป็นภาพที่มีความใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อม และสภาพสังคมรอบตัวของผู้เรียน

1.3.6 เป็นภาพที่ทำให้นิสิตสามารถใช้โครงสร้างประโยคได้หลายรูปแบบ รวมถึงเป็นภาพที่ทำให้นิสิตสามารถใช้คำกริยา คำนาม คำวิเศษณ์ และคำคุณศัพท์ ได้ในรูปประโยค

1.4 ผู้วิจัยนำแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาให้มีระดับความยาก-ง่ายเหมาะสมที่นิสิตจะบรรยายภาพได้ และความเหมาะสมของคำสั่ง จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงตามคำแนะนำที่ได้รับ ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก หน้า 99) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือ

อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิให้คำแนะนำในการพัฒนา และปรับปรุงแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.4.1 รูปภาพที่ใช้ในแบบวัดมีลักษณะของภาพที่ถูกต้องตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ในข้อ 1.3

1.4.2 ส่วนใบคำชี้แจงสำหรับการทำแบบวัด อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ปรับภาษาในคำสั่งให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยให้เปลี่ยนจากคำว่า “นิสิต” ให้เป็นคำว่า “ผู้เรียน” แทน ตัวอย่างเช่น

จากประโยคเดิมในข้อ 3 คือ เมื่อนิสิตได้กรอกข้อมูลเรียบร้อยแล้วให้นิสิตนั่งอยู่กับที่เพื่อรอฟังคำสั่งต่อไป

แก้ไขเป็น เมื่อผู้เรียนได้กรอกข้อมูลเรียบร้อยแล้วให้ผู้เรียนนั่งอยู่กับที่เพื่อรอฟังคำสั่งต่อไป

หรือ จากประโยคเดิมในข้อ 10 คือ หลังจากนั้นจะทำการทดสอบจริง นิสิตจะได้รับสมุดภาพสีฟ้า 1 ฉบับ ให้นิสิตรอฟังคำสั่งว่า “เริ่มต้นการทดสอบได้” จึงเริ่มทำการทดสอบ

แก้ไขเป็น หลังจากนั้นจะทำการทดสอบจริง ผู้เรียนจะได้รับสมุดภาพสีฟ้า 1 ฉบับ ให้ผู้เรียนรอฟังคำสั่งว่า “เริ่มต้นการทดสอบได้” จึงเริ่มทำการทดสอบ

นอกจากนี้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ปรับข้อมูลข้อ 5 ด้วยการเน้นหน้าที่ของผู้เรียนในการทดสอบครั้งนี้ ให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และขีดเส้นใต้เน้นคำว่า “หน้าที่ของผู้เรียนในการทดสอบครั้งนี้” ด้วย โดยมีการแก้ไข ดังนี้

จากประโยคเดิม คือ นิสิตดูภาพวาดที่ได้รับ หน้าที่ของนิสิตในการทดสอบครั้งนี้ คือ ต้องบรรยายภาพที่เห็นเป็นภาษาอังกฤษ โดยพูดบรรยายเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ให้นิสิตพูดถึงคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ เวลา เหตุการณ์ การกระทำ หรือ อากัปกริยาของสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นภายในภาพนั้น

แก้ไขโดยแยกคำชี้แจง ออกเป็น 2 ข้อ ดังนี้

ข้อ 5 อาจารย์แจกภาพวาดให้ผู้เรียน จำนวน 1 ภาพ และ

ข้อ 6 ผู้เรียนดูภาพวาดที่ได้รับ หน้าที่ของผู้เรียนในการทดสอบครั้งนี้ คือ ให้บรรยายภาพที่เห็นเป็นภาษาอังกฤษ โดยบรรยายเรื่องราวในภาพให้ได้ใจความมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ให้ ผู้เรียนบรรยายถึงคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ เวลา เหตุการณ์ การกระทำ หรือ อากัปกริยาของสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นจากภาพนั้น

นอกจากนี้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ แนะนำให้ปรับข้อมูลในเรื่องของเวลาในการทดสอบด้วยการระบุระยะเวลาในการบรรยายภาพให้ชัดเจน โดยมีการแก้ไขข้อ 10 ดังนี้

จากประโยคเดิม คือ เมื่ออนุญาตให้นิสิตเริ่มการทดสอบได้ ให้นิสิตกดปุ่มบันทึกเสียง(RECORD) แล้วให้นิสิตเริ่มบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษจากภาพที่ 1 ก่อนจนกระทั่งถึงภาพที่ 3 ซึ่งเป็นภาพสุดท้าย แต่ละภาพนิสิตไม่ต้องทำเสร็จพร้อมกัน นิสิตสามารถใช้เวลาบรรยายภาพได้ตามอิสระ

แก้ไขเป็น เมื่ออนุญาตให้ผู้เรียนเริ่มการทดสอบได้ ให้ผู้เรียนกดปุ่มบันทึกเสียง (RECORD) แล้วให้ผู้เรียนเริ่มบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ จากภาพที่ 1 ก่อนจนกระทั่งถึงภาพที่ 3 ซึ่งเป็นภาพสุดท้าย แต่ละภาพผู้เรียนไม่ต้องทำเสร็จพร้อมกัน และสามารถใช้เวลาบรรยายภาพแต่ละภาพได้อย่างอิสระ แต่จะต้องอยู่ในกรอบเวลา 1 ชั่วโมง

1.5 ผู้วิจัยนำแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ (Communication Strategy Test) ที่ผ่านการตรวจสอบและพิจารณาด้านความตรงเชิงเนื้อหาจากอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 23 คน เพื่อคำนวณความเที่ยงของเครื่องมือ ดังนี้

1.5.1 ผู้วิจัยทำการทดลองใช้เครื่องมือครั้งที่ 1 กับนิสิตจำนวน 23 คน เป็นนิสิตจากคณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 12 คน และนิสิตจากคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน 11 คน โดยนิสิตทั้ง 23 คนนี้ต้องพูดบรรยายรูปภาพ 5 ภาพ ที่ประกอบไปด้วยภาพลวง จำนวน 2 ภาพ และภาพจริง จำนวน 3 ภาพ เป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้บันทึกเสียงขณะทำการทดสอบการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษไว้ด้วย ซึ่งผลจากการทดลองใช้เครื่องมือครั้งแรกนั้น ผู้วิจัยได้ค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ(ค่า R) ของภาพที่ 1 ถึง 5 เท่ากับ 0.9311, 0.8888, 0.9607, 0.8964 และ 0.9291 ตามลำดับ และค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับ เท่ากับ 0.9378 ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการหาค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจทั้ง 5 ภาพมาคัดรูปภาพ โดยผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ในการคัดเลือกรูปภาพไว้ว่ารูปที่มีคุณภาพตามเกณฑ์นั้นต้องเป็นรูปภาพที่มีค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจที่มากกว่า 0.8 จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกรูปภาพจาก 5 ภาพ ให้เหลือเพียง 3 ภาพ ซึ่งประกอบด้วยภาพลวง ก็คือ ภาพที่ 1 และภาพจริง คือ ภาพที่ 3 และภาพที่ 5 หลังจากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือที่พัฒนาแล้วไปทดลองใช้ ครั้งที่ 2 ต่อไป

1.5.2 การทดลองใช้เครื่องมือครั้งที่ 2 ผู้วิจัยทำการทดลองใช้เครื่องมือกับนิสิตอีกกลุ่มหนึ่ง จำนวน 23 คน เป็นนิสิตจากคณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 12 คน และนิสิตจากคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน 11 คน ซึ่งผลจากการทดลองใช้เครื่องมือครั้งที่ 2 ได้ค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจของภาพทั้งสาม เท่ากับ 0.9415, 0.9633 และ 0.9316 ตามลำดับ และได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับ เท่ากับ 0.9571 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 112-120)

1.6 เมื่อพัฒนาแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษจนมีความเที่ยงทั้งฉบับ และมีคุณภาพตามเกณฑ์แล้ว จึงนำแบบวัด (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค หน้า 104-109) ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างประชากร

2. แบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ หลักการวิธีการ และแนวทางในการสร้างแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ จากหนังสือ วารสาร งานวิจัยต่างๆทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างและใช้เครื่องมือ

2.2 จากการศึกษาผู้วิจัยได้สร้างตารางแจกแจงรายการกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษโดยเครื่องมือนี้สร้างขึ้นเพื่อจำแนกกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการนับจำนวนความถี่ของแต่ละกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้ ผู้วิจัยศึกษาแนวความคิดในการสร้างแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสาร จากงานวิจัยของ Tahereh Paribakht (1985) Chen Si – Qing (1990) Jeannette Littlemore (2001) เกษณี มณีรัตน์ (2535) และ สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) ซึ่งตารางแจกแจงรายการกลวิธีการสื่อสารประกอบด้วยประเภท และ จำนวนความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารแต่ละกลวิธี ซึ่งจากกลวิธีดังกล่าวผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็น 10 ประเภท ดังต่อไปนี้

- 2.2.1 กลวิธีพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย (Faerch and Kasper 1984, Willems 1987, Bygate 1995, Dornyei 1995, Liskin – Gasparro 1996)
- 2.2.2 กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ (Willems 1987, Bygate 1995, Dornyei 1995, Liskin – Gasparro 1996)
- 2.2.3 กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Faerch and Kasper 1984, Willems 1987, Bygate 1995, Dornyei 1995, Liskin – Gasparro 1996)
- 2.2.4 กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Willems 1987, Bygate 1995, Dornyei 1995, Liskin – Gasparro 1996)
- 2.2.5 กลวิธีการอธิบายความ (Willems 1987, Bygate 1995, Dornyei 1995, Liskin – Gasparro 1996)
- 2.2.6 กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด (Willems 1987)
- 2.2.7 กลวิธีการกล่าวซ้ำ (Faerch and Kasper 1984)
- 2.2.8 กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง (Faerch and Kasper 1984, Willems 1987)
- 2.2.9 กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น (Willems 1987, Bygate 1995, Dornyei 1995)
- 2.2.10 กลวิธีการยุติการพูด (Willems 1987, Dornyei 1995, Liskin – Gasparro 1996)

2.3 จากนั้นผู้วิจัยนำแบบวิเคราะห์ทกกลวิธีการสื่อสารไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของการนำไปใช้ หลังจากนั้นนำเครื่องมือไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก หน้า 99) ตรวจสอบความตรงของเครื่องมือ อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิให้คำแนะนำว่า ควรมีการเพิ่มกลวิธีอื่นๆ ลงในแบบวิเคราะห์ ทกกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษด้วย

2.4 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาเกณฑ์การจำแนกประเภททกกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษร่วมกัน โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาการแบ่งประเภททกกลวิธีการสื่อสารของ Gerard M. Willems (1987), Martin Bygate (1995), Zoltan Dornyei (1995), Judith E. Liskin – Gasparro (1996) และ Claus Faerch and Gabriele Kasper (1984) เห็นได้ว่าในแต่ละทกกลวิธีการสื่อสารส่วนใหญ่จะประกอบด้วยกลวิธีย่อยที่มีความเหมือนกัน และมีความซ้ำซ้อนกัน ในการเรียกชื่อ และจำแนกหมวดหมู่ หลังจากที่ได้ศึกษาการแบ่งประเภททกกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัยดังที่กล่าวมา เพื่อให้เหมาะสมกับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้แบ่งประเภทของทกกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 10 ประเภท และได้ให้ความหมายของแต่ละทกกลวิธีการสื่อสารไว้ เพื่อเป็นหลักพื้นฐานในการจำแนกประเภททกกลวิธีการสื่อสารร่วมกับผู้ช่วยวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ทกกลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย (First Language-Switch Strategy) หมายถึง ทกกลวิธีที่ผู้พูดใช้คำที่เป็นคำในภาษาแม่พูดทับศัพท์ขณะกำลังพูดในภาษาเป้าหมายอยู่ มีลักษณะเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดคำนั้นๆ ในภาษาเป้าหมายได้
2. ทกกลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation Strategy) หมายถึง ทกกลวิธีที่ผู้พูดเรียงคำกลุ่มคำ หรือ ประโยคตามลักษณะการพูดในภาษาแม่ โดยแปลคำต่อคำ หรือใช้โครงสร้างไวยากรณ์แบบภาษาแม่ เนื่องมาจากกรณีที่ผู้พูดขาดความชำนาญ หรือมีความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายที่จำกัด
3. ทกกลวิธีการสร้างคำใหม่ (Word Coinage Strategy) หมายถึง ทกกลวิธีที่ผู้พูดคิดคำศัพท์ขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นคำที่ไม่ปรากฏในภาษาเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องในภาษาเป้าหมาย จึงพูดคำที่คิดขึ้นเองด้วยความคาดหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจคำที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย
4. ทกกลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation Strategy) หมายถึง ทกกลวิธีที่ผู้พูดใช้คำ หรือกลุ่มคำที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย หรือเป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Synonym) หรือการพูดโดยใช้คำศัพท์ที่บอกหมวดหมู่ (Superordinate)

5. กลวิธีการอธิบายความ (Circumlocution Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูด อธิบาย หรือบรรยายรายละเอียด โดยใช้คำหลายคำ หรือวลีหลายวลีเพื่อสื่อความแทนการพูดด้วยการใช้คำศัพท์เพียงคำเดียว ซึ่งมีสาเหตุมาจากผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

6. กลวิธีการพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด (Smurfing Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เสียง หรือคำที่มีความหมาย หรือปราศจากความหมายเป็นช่วงๆ เพื่อบอกผู้ฟังว่าผู้พูดยังพูดไม่จบและกำลังใช้ความคิด หรือกำลังประสบปัญหาในการสื่อสาร

7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ (Repetition Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดคำ หรือ โครงสร้างประโยคที่ซ้ำๆกัน ทั้งนี้อาจเกิดจากผู้พูดมีความคุ้นเคยต่อการใช้คำ หรือโครงสร้างดังกล่าว หรือผู้พูดกำลังคิดถึงสิ่งที่กำลังจะพูดต่อไปอยู่ โดยผู้พูดจะกล่าวซ้ำตั้งแต่หน่วยคำคำเดียวไปจนกระทั่งกล่าวซ้ำหลายหน่วยคำ

8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง (Self – repair Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เมื่อพบว่าตนเองพูดคำผิด หรือพูดผิดไวยากรณ์ จึงพยายามแก้ไขด้วยการพูดคำ หรือ ประโยคให้ถูกต้องทันทีตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น (Topic Avoidance Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูด พูดในสิ่งที่ไม่ได้เป็นเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดขาดความพร้อมในการพูด หรือ ขาดความรู้ที่จะพูด เรื่องนั้นๆ ส่งผลให้ผู้พูดตัดสินใจพูดเรื่องอื่นที่ผู้พูดมีความสามารถทางภาษาพอที่จะเข้าใจได้ และมั่นใจ โดยผู้พูดอาจนำความรู้ หรือประสบการณ์ที่ตนมีมาพูดแสดงความคิดเห็น หรือแสดงความรู้ สึก เพื่อต้องการสื่อความหมายในสิ่งที่ตนเองเห็น

10. กลวิธีการยุติการพูด (Message Abandonment Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูด หยุดพูดเรื่องที่กำลังพูดอยู่ทันที เพื่อต้องการแสดงให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดไม่สามารถดำเนินการพูดต่อไปได้อีกแล้ว และต้องการยุติการพูดเรื่องนั้นๆ

จากนั้นผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยนำแบบวิเคราะห์ที่ได้พัฒนาแล้วไปทดลองใช้ โดยนำเทปบันทึกเสียงของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรมา ร่วมกันวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำการวิเคราะห์กับนิสิต จำนวน 23 คน จากการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษพบว่า กลวิธีอื่นๆ ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ ดังนั้นผู้วิจัยนำผลที่ได้ไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์แนะนำว่าให้เพิ่มกลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย เป็นกลวิธีที่ 11 และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ เป็นกลวิธีที่ 12 และได้ให้ความหมายของกลวิธีการสื่อสารทั้ง 2 กลวิธีนี้ไว้ ดังต่อไปนี้

กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย (L3 – Switch Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดโดยใช้คำที่เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น(ภาษาที่สาม) ที่ไม่ใช่เป็นคำจากภาษาแม่ หรือภาษาเป้าหมาย(ภาษาที่สอง) มาใช้สื่อสารแทนภาษาเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดอาจขาดความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย (Faerch and Kasper 1984, Dornyei 1995, Liskin - Gasparro 1996)

กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ (Message Reduction Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดสื่อสารได้ใจความน้อยกว่าที่ควรจะเป็น เป็นการพูดที่ไม่จบประโยค และขาดใจความสำคัญ เนื่องมาจากผู้พูดไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย (Bygate 1995, Dornyei 1995)

หลังจากที่ผู้วิจัยปรับแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยเพิ่มกลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยนำแบบวิเคราะห์มาร่วมกันวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดลองใช้แบบวิเคราะห์กับข้อมูลที่ได้จากการทดลอง ครั้งที่ 1 ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยนำผลที่ได้จากการร่วมกันวิเคราะห์การใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษมาหาค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ ครั้งที่ 1 (Inter – rater Reliability) (ดูรายละเอียดใน ข้อ 1.5 หน้า 42)

จากนั้นผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยนำแบบวิเคราะห์ที่ได้พัฒนาแล้วไปทดลองใช้ ครั้งที่ 2 โดยนำเทปบันทึกเสียงของนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรอีก 23 คน มาร่วมกันวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดลองใช้แบบวิเคราะห์กับข้อมูลที่ได้จากการทดลอง ครั้งที่ 2 ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยนำผลที่ได้จากการร่วมกันวิเคราะห์การใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษมาหาค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ ครั้งที่ 2 (ดูรายละเอียดใน ข้อ 1.5 หน้า 42)

2.5 เมื่อแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษมีคุณภาพตามเกณฑ์แล้ว ผู้วิจัยจึงนำแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสาร (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง หน้า 111) ไปทำการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากรต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการเก็บข้อมูล ไปเสนอต่อผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อให้ออกหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในแต่ละคณะที่มีตัวอย่างประชากร

2. ขอความอนุเคราะห์ต่อผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการขอความร่วมมือในการทำวิจัย และขอข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนสอบเข้าทบวงมหาวิทยาลัย รหัสวิชา 03 วิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2545 เพื่อเป็นข้อมูลในการแบ่งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนิสิต

3. นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อไปติดต่อกับอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของคณะที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วยตนเองเพื่อขออนุญาตใช้แบบวัดกับนิสิต และนัดวัน - เวลาที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดที่เตรียมไว้ไปทดสอบกับนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วยตนเอง โดยได้นัดหมายนิสิตมาทำการทดสอบที่ห้องปฏิบัติการทางภาษาครั้งละกลุ่ม กลุ่มละ 10 คน นิสิตในแต่ละกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับเดียวกัน ช่วงเวลาในการทดสอบนิสิต คือ ช่วงวันพุธ และวันศุกร์ ในเดือนกรกฎาคม และสิงหาคม พ.ศ. 2545 เวลา 13.00 – 15.00 น. รวมจำนวนการทดสอบทั้งสิ้น 6 ครั้ง เรียงตามลำดับ ดังนี้ 1) นิสิตกลุ่มต่ำ 2) นิสิตกลุ่มปานกลาง 3) นิสิตกลุ่มสูง 4) นิสิตกลุ่มต่ำ 5) นิสิตกลุ่มปานกลาง และ 6) นิสิตกลุ่มสูง ตัวอย่างประชากร ทั้ง 60 คนทำแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษทุกชั้นตอนเหมือนกัน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบนิสิตตามลำดับชั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ผู้วิจัยได้จัดเตรียมที่นั่งให้กับนิสิตที่เป็นตัวอย่างประชากรไว้ที่ห้องปฏิบัติการทางภาษา และแจกแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยใบคำชี้แจงสำหรับการทำแบบวัด แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล ภาพวาด(ภาพตัวอย่าง) อย่างละ 1 แผ่น และสมุดภาพซึ่งประกอบไปด้วยรูปภาพทั้งหมด 3 ภาพ 1 ฉบับให้กับนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามที่นั่ง

4.2 ผู้วิจัยให้นิสิตอ่านคำสั่งภาษาไทย ใช้เวลาอ่านประมาณ 2-3 นาที

4.3 ผู้วิจัยให้นิสิตกรอกรายละเอียดในใบปะหน้าซึ่งเป็นแบบบันทึกข้อมูลส่วนตัวของนิสิตให้สมบูรณ์ ใช้เวลากรอกข้อมูลประมาณ 2-3 นาที หลังจากที่นิสิตได้กรอกข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยให้นิสิตนั่งอยู่กับที่เพื่อรอคำสั่งต่อไป (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค หน้า 106)

4.4 ผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทดสอบ และอธิบายวิธีการใช้เครื่องบันทึกเสียง หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นิสิตดูภาพวาดซึ่งเป็นภาพตัวอย่าง และอธิบายวิธีการในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ ใช้เวลาอธิบายประมาณ 2-3 นาที จากนั้นผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นิสิตซักถามเพื่อความกระจ่างได้

4.5 ผู้วิจัยให้นิสิตแต่ละคนฝึกพูดบรรยายภาพตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษด้วยตนเองพร้อมกัน โดยไม่มีการบันทึกเสียง นิสิตใช้เวลาฝึกพูดประมาณ 2-3 นาที หลังจากที่นิสิตทุกคนฝึกบรรยายภาพวาดเสร็จ ผู้วิจัยให้เวลานิสิตซักถามเพื่อความชัดเจน

4.6 ผู้วิจัยให้นิสิตเปิดสมุดภาพ ซึ่งภายในประกอบด้วยรูปภาพ จำนวน 3 ภาพ จากนั้นให้นิสิตสวมหูฟังเพื่อเตรียมเริ่มทำการทดสอบจริง เมื่อผู้วิจัยพูดว่า “ เริ่มต้นการทดสอบได้ ” นิสิตจึงจะเริ่มทำการทดสอบด้วยการกดปุ่มบันทึกเสียง (RECORD) เพื่อบันทึกเสียง นิสิตบรรยายภาพจากภาพที่ 1 ก่อนจนถึงภาพที่ 3 ซึ่งเป็นภาพสุดท้าย ภายในกรอบเวลา 60 นาที ขณะทำการทดสอบถ้านิสิตมีปัญหา นิสิตสามารถยกมือเพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้ควบคุมการทดสอบได้ตลอดเวลา และเมื่อนิสิตทำการทดสอบเสร็จสิ้น นิสิตจึงจะสามารถถอดหูฟังออกได้ และให้นิสิตวางแบบวัดไว้บนโต๊ะ นิสิตต้องนั่งอยู่กับที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตจึงสามารถออกจากห้องได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตในการทำแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเสียงของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน มาถอดเทป โดยทำการถอดแถบบันทึกเสียงของนิสิตทีละคน คนละ 3 ภาพลงในกระดาษ โดยเริ่มถอดเทปจากนิสิตกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงก่อน แล้วตามด้วยนิสิตกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และนิสิตกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ เป็นกลุ่มสุดท้าย

2. จากนั้นผู้วิจัยนำผลที่ได้จาก ข้อ 1 มาทำการชี้ตรอยคะแนน (/) ลงในแบบวิเคราะห์ กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อจำแนกประเภทกลวิธีการสื่อสาร และจำนวน ความถี่ของนิสิตแต่ละคน โดยแยกเป็นผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ผู้วิจัยชี้ตรอยคะแนนของนิสิตที่ละคน และที่ละภาพ โดยเริ่มจากนิสิตกลุ่มสูง ก่อน แล้วตามด้วยนิสิตกลุ่มปานกลาง และนิสิตกลุ่มต่ำเป็นกลุ่มสุดท้าย และเริ่มจากภาพที่ 1 ของ นิสิตทั้ง 60 คน ก่อน แล้วจึงตามด้วยภาพที่ 2 และภาพที่ 3 จึงเสร็จสิ้นการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยทำการชี้ตรอยคะแนนตามเกณฑ์การจำแนกประเภทกลวิธีการ สื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่ได้กำหนดไว้ โดยกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 12 ประเภท มีค่าจำกัดความ ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย (First Language-Switch Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำที่เป็นคำในภาษาแม่พูดทับศัพท์ขณะกำลังพูดในภาษาเป้าหมายอยู่ มีลักษณะเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดคำนั้นๆ ในภาษาเป้าหมายได้

2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดเรียงคำกลุ่มคำ หรือ ประโยคตามลักษณะการพูดในภาษาแม่ โดยแปลคำต่อคำ หรือใช้โครงสร้างไวยากรณ์แบบภาษาแม่ เนื่องจากกรณีที่ผู้พูดขาดความชำนาญ หรือมีความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายที่จำกัด

3. กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Word Coinage Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดคิดคำ ศัพท์ขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นคำที่ไม่ปรากฏในภาษาเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องในภาษาเป้าหมาย จึงพูดคำที่คิดขึ้นเองด้วยความคาดหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจคำที่ผู้พูดต้องการ สื่อความหมาย

4. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำ หรือกลุ่มคำที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย หรือเป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Synonym) หรือการพูดโดยใช้คำศัพท์ที่บอกหมวดหมู่ (Superordinate)

5. กลวิธีการอธิบายความ (Circumlocution Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูด อธิบาย หรือบรรยายรายละเอียด โดยใช้คำหลายคำ หรือวลีหลายวลีเพื่อสื่อความแทนการพูดด้วยการใช้คำศัพท์เพียงคำเดียว ซึ่งมีสาเหตุมาจากผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

6. กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด (Smurfing Strategy) หมายถึง กลวิธีที่

ผู้พูดใช้เสียง หรือคำที่มีความหมาย หรือปราศจากความหมายเป็นช่วงๆ เพื่อบอกผู้ฟังว่าผู้พูดยังพูดไม่จบและกำลังใช้ความคิด หรือกำลังประสบปัญหาในการสื่อสาร

7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ (Repetition Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดคำ หรือ โครงสร้างประโยคที่ซ้ำๆกัน ทั้งนี้อาจเกิดจากผู้พูดมีความคุ้นเคยต่อการใช้คำ หรือโครงสร้างดังกล่าว หรือผู้พูดกำลังคิดถึงสิ่งที่กำลังจะพูดต่อไปอยู่ โดยผู้พูดจะกล่าวซ้ำตั้งแต่หน่วยคำคำเดียวไปจนกระทั่งกล่าวซ้ำหลายหน่วยคำ

8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง (Self – repair Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เมื่อพบว่าตนเองพูดคำผิด หรือพูดผิดไวยากรณ์ จึงพยายามแก้ไขด้วยการพูดคำ หรือ ประโยคให้ถูกต้องทันทีตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น (Topic Avoidance Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดในสิ่งที่ไม่ได้เป็นเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดขาดความพร้อมในการพูด หรือ ขาดความรู้ที่จะพูดเรื่องนั้นๆ ส่งผลให้ผู้พูดตัดสินใจพูดเรื่องอื่นที่ผู้พูดมีความสามารถทางภาษาพอที่จะเข้าใจได้ และมั่นใจ โดยผู้พูดอาจนำความรู้ หรือประสบการณ์ที่ตนมีมาพูดแสดงความคิดเห็น หรือแสดงความรู้สึกลึก เพื่อต้องการสื่อความหมายในสิ่งที่ตนเองเห็น

10. กลวิธีการยุติการพูด (Message Abandonment Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดหยุดพูดเรื่องที่กำลังพูดอยู่ทันที เพื่อต้องการแสดงให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดไม่สามารถดำเนินการพูดต่อไปได้อีกแล้ว และต้องการยุติการพูดเรื่องนั้นๆ

11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย (L3 – Switch Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดพูดโดยใช้คำที่เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น(ภาษาที่สาม) ที่ไม่ใช่เป็นคำจากภาษาแม่ หรือภาษาเป้าหมาย(ภาษาที่สอง) มาใช้สื่อสารแทนภาษาเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดอาจขาดความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ (Message Reduction Strategy) หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดสื่อสารได้ใจความน้อยกว่าที่ควรจะเป็น เป็นการพูดที่ไม่จบประโยค และขาดใจความสำคัญ เนื่องมาจากผู้พูดไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

ตัวอย่างการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างที่ 1 :

“In the right of the picture, there is ชิงช้า . ”

“He wears blue jeans and ทับด้วย blue clothes. ”

“His mother stands ข้างๆ a bag.”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย

ตัวอย่างที่ 2 :

“The boy plays water.” (เล่นน้ำ) แทนประโยคที่ถูกต้องว่า “The boy plays in a bathtub.”

“The children look have happiness.” (เด็กดูมีความสุข) แทนประโยคที่ถูกต้องว่า “The children look happy.”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ

ตัวอย่างที่ 3 :

“ A girl is in a sink bath.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “a bathtub”

“There is a sponty near the boy at the bathtub.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “a sponge”

“There are many airballs for kids.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “balloons”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่

ตัวอย่างที่ 4 :

“The ducks are in the stream.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “ pond”

“He is grabbing the toothpaste.” แทนคำกริยาที่ถูกต้องว่า “squeezing”

“He is longer than another one.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “taller”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน

ตัวอย่างที่ 5 :

“A cotton to use when we are wet, this cotton can make you dry.” แทนคำว่า “a towel”

“It is like a chain ... it is hung on the left and on the right of the seats. Children can sit and play it.” แทนคำว่า “swings”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการอธิบายความ

ตัวอย่างที่ 6 :

“Next to the slide Umm , it is a swing.”

“At the bathroom Well..... they are taking a bath.”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด

ตัวอย่างที่ 7 :

“The boy is wearing wearing a blue trousers.”

“On on on that armchair, there are two people.”

“He wears a black black pants.”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำ

ตัวอย่างที่ 8 :

“He is a man and he has a white head no !! white hair..”

“She is ... she has a red hat.”

“Her parents ... sorry .. their parents look after their children.”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

ตัวอย่างที่ 9 :

“I think this bathroom is clean and very cute. I think he cleans it quite often.”

“I think this family loves flowers.”

“I want to have a lovely bathroom like this.”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น

ตัวอย่างที่ 10 :

“I have to finish.....O.K.(เงียบ)”

“I can't speak. I'm so sorry ... OK(เงียบ)”

“I can't explain(เงียบ)”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการยุติการพูด

ตัวอย่างที่ 11 :

“In a cupboard, you see something like parfum..... ”

“ A man is wearing pantalon... .”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย

ตัวอย่างที่ 12 :

“There is a child who is brushing his teeth on????.....”

“She has a baby on her....????.....”

“The train toy ran on the????.....”

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงว่านิสิตใช้กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์

3. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันนั้น ผู้วิจัยนำจำนวนความถี่ของกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษจากการบรรยายภาพมาวิเคราะห์ระเบียบวิธีทางสถิติ เพื่อหาค่าทางสถิติต่างๆตามลำดับดังนี้

3.1 นำจำนวนความถี่ของการใช้แต่ละกลวิธีการสื่อสารของตัวอย่างประชากรแต่ละคน มาคำนวณผลรวมของความถี่ และหาค่าร้อยละของผลรวมความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคำนวณผลรวมของความถี่ และหาค่าร้อยละของผลรวมความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

3.2 นำผลรวมของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มาทดสอบความแตกต่างของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยการทดสอบด้วยไคสแควร์ (Chi – Square Test)

4. หลังจากนั้นผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังแสดงในบทที่ 4

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความสอดคล้องภายใน (r) ของการใช้แบบวิเคราะห์ถ้อยคำเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ(ขณะดำเนินการพัฒนาเครื่องมือ) ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย โดยสถิติในการหาค่าความสอดคล้องสามารถใช้สูตรดังนี้

$$\text{ค่าความสอดคล้อง (r)} = \frac{P_o - P_e}{1.00 - P_e}$$

r แทน ค่าความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยในการใช้แบบวิเคราะห์ถ้อยคำเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

P_o แทน อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการวิเคราะห์ถ้อยคำเพื่อการพูดที่ได้ตรงกันของผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย หาได้จากผลต่างระหว่าง 1.00 กับค่าผลรวมของค่าร้อยละของความแตกต่างของการวิเคราะห์ถ้อยคำเพื่อการพูดทุกประเภทของผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย แล้วหารด้วย 100

P_e แทน อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการวิเคราะห์ถ้อยคำเพื่อการพูดที่ได้ตรงกันกับที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญของผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย หาได้จากร้อยละของความถี่ถ้อยคำเพื่อการพูดจำนวนสูงสุด และรองลงมา โดยการเลือกจากการวิเคราะห์ของคนใดคนหนึ่ง แล้วนำค่าทั้งสองมาหารด้วยร้อยละ ยกกำลังสอง แล้วหาผลรวม

(N. Scott, 1955: 321-325)

2. หาค่าความแตกต่างระหว่างความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยสถิติในการหาค่าไคสแควร์ (χ^2) สามารถใช้สูตรดังนี้

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k \frac{(O_{i_i} - E_i)^2}{E_i}$$

χ^2 = การทดสอบ Chi - Square

O_i = ความถี่ที่ได้จากการสังเกต (Observed frequency)

E_i = ความถี่ที่คิดว่าควรจะเป็น (Expected frequency)

K = จำนวนกลุ่มที่ทำการทดสอบ

(Gopal Kanji , 1995: 69)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน” ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2545 จำนวนรวม 60 คน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อศึกษากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ตามตารางที่ 1 ถึงตารางที่ 5

ตอนที่ 2 การนำเสนอข้อมูลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ตามตารางที่ 6 ถึงตารางที่ 9

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อ
การพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ความถี่ที่นิสิตใช้ในแต่ละกลวิธี	
	ความถี่จำนวนครั้ง	ค่าร้อยละของความถี่
1. กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	251	2.31
2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	879	8.08
3. กลวิธีการสร้างคำใหม่	283	2.60
4. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	3,067	28.19
5. กลวิธีการอธิบายความ	194	1.78
6. กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	1,685	15.49
7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ	2,116	19.45
8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	1,454	13.36
9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	529	4.86
10. กลวิธีการหยุดการพูด	176	1.62
11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	17	0.16
12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	229	2.10
รวม	10,880	100.00

จากตารางที่ 1 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แสดงให้เห็นว่ากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุด คือ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 28.19 ส่วนกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ในอันดับรองลงมา คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 19.45 และกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ 0.16

ตารางที่ 2 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษระดับสูง		อันดับ
	ความถี่จำนวนครั้ง	ค่าร้อยละของ ความถี่	
1. กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	33	0.87	11
2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	214	5.66	6
3. กลวิธีการสร้างคำใหม่	129	3.41	7
4. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือ เกือบตรงกัน	1,026	27.14	1
5. กลวิธีการอธิบายความ	99	2.62	8
6. กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	622	16.45	3
7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ	713	18.86	2
8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	565	14.94	4
9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	256	6.77	5
10. กลวิธีการยุติการพูด	43	1.14	10
11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	13	0.34	12
12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	68	1.80	9
รวม	3,781	100.00	

จากตารางที่ 2 : ตารางแสดงจำนวนความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง แสดงให้เห็นว่ากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุด คือกลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 27.14 ส่วนกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ในอันดับรองลงมา คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 18.86 และกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ 0.34

ตารางที่ 3 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษระดับปานกลาง		อันดับ
	ความถี่จำนวนครั้ง	ค่าร้อยละ ของความถี่	
1. กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	103	2.53	7
2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	335	8.24	5
3. กลวิธีการสร้างคำใหม่	85	2.09	9
4. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือ เกือบตรงกัน	1,124	27.63	1
5. กลวิธีการอธิบายความ	65	1.60	10
6. กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	634	15.59	3
7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ	847	20.82	2
8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	500	12.29	4
9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	225	5.53	6
10. กลวิธีการยุติการพูด	86	2.11	8
11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	2	0.05	12
12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	62	1.52	11
รวม	4,068	100.00	

จากตารางที่ 3 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่ากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุด คือ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 27.63 ส่วนกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ในอันดับรองลงมา คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 20.82 และกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ 0.05

ตารางที่ 4 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษระดับต่ำ		อันดับ
	ความถี่จำนวนครั้ง	ค่าร้อยละ ของความถี่	
1. กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	115	3.79	6
2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	330	10.89	5
3. กลวิธีการสร้างคำใหม่	69	2.28	8
4. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือ เกือบตรงกัน	917	30.25	1
5. กลวิธีการอธิบายความ	30	0.99	11
6. กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	429	14.15	3
7. กลวิธีการกล่าวซ้ำ	556	18.34	2
8. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	389	12.83	4
9. กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	48	1.58	9
10. กลวิธีการยุติการพูด	47	1.55	10
11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	2	0.07	12
12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	99	3.27	7
รวม	3,031	100.00	

จากตารางที่ 4 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่ากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุด คือกลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 30.25 ส่วนกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ในอันดับรองลงมา คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 18.34 และกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตารางที่ 5 : ตารางแสดงความถี่ และร้อยละของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ประเภททกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ			รวม (ร้อยละ)	อันดับ
	สูง (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	ต่ำ (ร้อยละ)		
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	33 (0.30)	103 (0.95)	115 (1.06)	251 (2.31)	8
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	214 (1.97)	335 (3.08)	330 (3.03)	879 (8.08)	5
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	129 (1.19)	85 (0.78)	69 (0.63)	283 (2.60)	7
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือ เกือบตรงกัน	1,026 (9.43)	1,124 (10.33)	917 (8.43)	3,067 (28.19)	1
5.กลวิธีการอธิบายความ	99 (0.91)	65 (0.60)	30 (0.28)	194 (1.78)	10
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด	622 (5.72)	634 (5.83)	429 (3.94)	1,685 (15.49)	3
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	713 (6.55)	847 (7.78)	556 (5.11)	2,116 (19.45)	2
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	565 (5.19)	500 (4.60)	389 (3.58)	1,454 (13.36)	4
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	256 (2.35)	225 (2.07)	48 (0.44)	529 (4.86)	6
10.กลวิธีการยุติการพูด	43 (0.40)	86 (0.79)	47 (0.43)	176 (1.62)	11
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	13 (0.12)	2 (0.02)	2 (0.02)	17 (0.16)	12
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	68 (0.63)	62 (0.57)	99 (0.91)	229 (2.10)	9
รวม	3,781 (34.75)	4,068 (37.39)	3,031 (27.86)	10,880 (100.00)	

ตอนที่ 2 การนำเสนอข้อมูลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูด
ภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ			χ^2
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	33	103	115	46.882*
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	214	335	330	31.992*
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	129	85	69	20.468*
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	1,026	1,124	917	20.976*
5.กลวิธีการอธิบายความ	99	65	30	36.813*
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด	622	634	429	47.131*
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	713	847	556	60.154*
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	565	500	389	32.683*
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	256	225	48	142.834*
10.กลวิธีการยุติการพูด	43	86	47	19.237*
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	13	2	2	14.226*
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	68	62	99	10.332*
รวม	3,781	4,068	3,031	158.11*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่การใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ จากตารางพบว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ที่รายละเอียดในแต่ละกลวิธีการสื่อสารย่อยจากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น กลวิธีการยุดติการพูด กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 แสดงผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของ
นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลาง

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ		χ^2
	สูง	ปานกลาง	
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	33	103	36.03*
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	214	335	26.668*
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	129	85	9.046*
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือ เกือบตรงกัน	1,026	1,124	4.466
5.กลวิธีการอธิบายความ	99	65	7.048*
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด	622	634	0.114
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	713	847	11.51*
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	565	500	3.968
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	256	225	1.998
10.กลวิธีการยุดติการพูด	43	86	14.334*
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	13	2	8.066*
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	68	62	0.276
รวม	3,781	4,068	10.494*

* p < 0.05

จากตารางที่ 7 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่การใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลาง จากตารางพบว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลางใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ที่รายละเอียดในแต่ละกลวิธีการสื่อสารย่อยจากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลางใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการยุดติการพูด และกลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แต่จากตารางพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลางใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 แสดงผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ		χ^2
	ปานกลาง	ต่ำ	
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	103	115	0.66
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	335	330	0.038
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	85	69	1.662
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	1,124	917	20.994*
5.กลวิธีการอธิบายความ	65	30	12.894*
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด	634	429	39.534*
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	847	556	60.358*
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	500	389	13.86*
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	225	48	114.758*
10.กลวิธีการยุติการพูด	86	47	11.436*
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	2	2	0.000
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	62	99	8.504*
รวม	4,068	3,031	151.482*

* p < 0.05

จากตารางที่ 8 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่การใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำ จากตารางพบว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ที่รายละเอียดในแต่ละกลวิธีการสื่อสารย่อยจากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น กลวิธีการยุดติการพูด และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลวิธีการสื่อสารที่นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ข้างต้น พบว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการสร้างคำใหม่ และกลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 แสดงผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของ
นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับต่ำ

ประเภทกลวิธีการสื่อสาร	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ		χ^2
	สูง	ต่ำ	
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	33	115	45.432*
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	214	330	24.736*
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	129	69	18.182*
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	1,026	917	6.114*
5.กลวิธีการอธิบายความ	99	30	36.906*
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด	622	429	35.442*
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	713	556	19.424*
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	565	389	32.47*
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	256	48	142.316*
10.กลวิธีการยุติการพูด	43	47	0.178
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	13	2	8.066*
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	68	99	5.754*
รวม	3,781	3,031	82.574*

p < 0.05

จากตารางที่ 9 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่การใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับต่ำ จากตารางพบว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ที่รายละเอียดในแต่ละกลวิธีการสื่อสารย่อยจากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับต่ำใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ผลการวิจัยพบว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงและระดับต่ำใช้กลวิธีการพูดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต
ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ”
มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2545 จำนวน 60 คน ซึ่งตัวอย่างประชากรนี้ได้มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากนิสิตที่
ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 5500115 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ผู้วิจัยทำการจัดแบ่งกลุ่มนิสิตตาม
เกณฑ์การแบ่งกลุ่มของทางสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้คะแนนสอบเข้าทบวง
มหาวิทยาลัย รหัสวิชา 03 วิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิตเป็นเกณฑ์ในการจำแนกนิสิตออกเป็น 3
กลุ่มตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา
อังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ และผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายในการเลือกนิสิตที่
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง จำนวน 20 คน นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ระดับปานกลาง จำนวน 20 คน และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ
ที่ประกอบด้วยรูปภาพทั้งหมด 3 ภาพ และแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งครอบคลุมกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ 12 กลวิธี คือ กลวิธีการ
พูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธี
การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพำ
เพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง กลวิธีการพูดไม่

ตรงประเด็น กลวิธีการยุติการพูด กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษไปใช้กับตัวอย่างประชากร ที่ละกลุ่ม กลุ่มละ 10 คน จำนวนรวม 60 คน โดยนิสิตต้องบรรยายภาพทั้งสามเป็นภาษาอังกฤษภายในเวลา 60 นาที พร้อมทั้งทำการบันทึกเสียงไว้ด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตในการทำแบบวัดนั้น ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาถอดแบบบันทึกเสียง หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษมาจำแนกจำนวนความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารแต่ละประเภทของนิสิตแต่ละคน จากนั้นผู้วิจัยนำความถี่ของการใช้แต่ละกลวิธีการสื่อสารของตัวอย่างประชากรแต่ละคนมาคำนวณผลรวมของความถี่ และหาค่าร้อยละของผลรวมความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคำนวณผลรวมของความถี่ และหาค่าร้อยละของผลรวมความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตโดยจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ นอกจากนี้ผู้วิจัยนำผลรวมของความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำมาทดสอบความแตกต่างของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยการทดสอบด้วยไคสแควร์ (Chi – Square Test)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ” มีผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ที่ศึกษาการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ต่างกัน พบว่า กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้มากที่สุด คือ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 28.19 กลวิธีการสื่อสารที่นิสิตใช้ในอันดับรองลงมา คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 19.45 ส่วน กลวิธีการสื่อสารที่นิสิตใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย คิดเป็น ร้อยละ 0.16 นอกจากนี้เมื่อจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกันมากที่สุด ใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำในอันดับรองลงมา และใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายน้อยที่สุดเช่นเดียวกันทุกกลุ่ม

2. กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ที่เปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางและระดับต่ำ และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน และเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ผู้วิจัยได้นำเสนอประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มาก 4 อันดับแรก
จากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการใช้คำที่มี

ความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน มากที่สุด และรองลงมาเป็นอันดับที่ 2 คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ ส่วนกลวิธีที่นิสิตใช้มากเป็นอันดับที่ 3 คือ กลวิธีการพูดพิมพ์เพื่อขอเวลาในการคิด และกลวิธีที่นิสิตใช้มากเป็นอันดับที่ 4 คือ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

1.1 กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน

กลวิธีนี้นิสิตโดยรวม และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้งระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้มากที่สุด ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Gerard M. Willems (1987: 357) ที่ว่า ในการสื่อสารมักพบว่า กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกันเป็นกลวิธีหนึ่งที่ถูกนำมาใช้มากที่สุด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nanda Poulisse and Erik Schils (1989: 23) ที่พบว่า ขณะดำเนินการสื่อสารเมื่อผู้พูดประสบปัญหาในการใช้คำศัพท์ในภาษาที่สอง ผู้พูดมักใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียง และอยู่ในหมวดหมู่เดียวกันแทน

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เช่น หนังสือเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชื่อ Compass Book 1-3, Let ' s Use English Book 1-2, Perfect ! Book 1-2 และหนังสือเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ชื่อ English for a Changing World Book 4-6, Trio Book 4-6, English Around You Book 1-2 และ Getting Through to People พบว่า เนื้อหาและคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือเรียนมีความสัมพันธ์กับรูปภาพที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในแบบวัด กล่าวคือ มีบทเรียนเกี่ยวกับการบรรยายลักษณะของคน สัตว์ สิ่งของ เสื้อผ้าและการแต่งกาย สิ่งของที่ปรากฏในแต่ละห้องในบ้าน รวมถึงมีบทเรียนที่เกี่ยวกับครอบครัว การทำกิจกรรมในเวลาว่าง การไปเยี่ยมบ้านเพื่อน และการร่วมงานเลี้ยงฉลองวันเกิด ความรู้เดิมที่นักเรียนได้ศึกษามาแล้วในชั้นมัธยมศึกษา อาจส่งผลให้นิสิตสามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ในแบบวัดแทนคำที่เป็นเป้าหมายได้มาก และในงานวิจัยครั้งนี้พบว่า นิสิตใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน ทั้งที่เป็น คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ เช่น การใช้คำว่า “restroom” แทนคำว่า “bathroom”, คำว่า “shoes” แทนคำว่า “boots”, คำว่า “stream” แทนคำว่า “pond” , คำว่า “grab” แทนคำว่า “squeeze” และ “longer” แทนคำว่า “taller”

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (English Foundation 1) ชื่อ “Impact Listening” Book 3 ที่นิสิตใช้เรียนในภาคต้น พบว่าเนื้อหาสาระที่ปรากฏในหนังสือจะครอบคลุมเรื่อง Introductions, Personal Information, Lifestyle, Descriptions, Family, City life, Jobs และ Daily Routine ซึ่งเนื้อหาสาระเหล่านี้อาจมีส่วนช่วย

ให้นิสิตสามารถนำความรู้ทางด้านคำศัพท์ที่เรียนมาช่วยการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้ยังมีเอกสารอ่านประกอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ชื่อ “English Word List 1 : An Extensive Collection of English Words to Increase Your Vocabulary Power” ซึ่งเอกสารนี้ช่วยเพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์ให้นิสิต และนิสิตสามารถนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในเอกสารประกอบนี้มาบรรยายภาพได้ ตัวอย่างคำศัพท์ที่พบ เช่น คำว่า “instrument” หรือ “tool” ซึ่งนิสิตนำมาใช้เมื่อต้องการกล่าวถึง ชิงช้า และไม่กระดานลื่น แต่นิสิตไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องของคำว่า “swings” และ “a slide” นิสิตจึงใช้คำว่า “instrument หรือ tool” แทน เช่น “Some kids sit on the tool and play it.”

จากที่กล่าวมาทั้งหมดอาจเป็นเหตุที่ส่งผลให้นิสิตทั้งในภาพรวม และกลุ่มย่อย ทั้ง 3 กลุ่ม ใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน ด้วยความถี่มากที่สุด และจากผลการวิจัยที่พบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลาง ใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกันด้วยความถี่ที่ใกล้เคียงกัน มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Judith E. Liskin Gasparro (1996: 322) ที่ว่า ผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับปานกลางใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกันด้วยความถี่ที่ใกล้เคียงกับผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูง

1.2 กลวิธีการ กล่าวซ้ำ

กลวิธีนี้นิสิตโดยรวม และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้งระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้ มากเป็นอันดับที่ 2 จากการสังเกตในงานวิจัยพบว่า สาเหตุที่นิสิตมักกล่าวซ้ำบ่อยครั้งอาจเป็นเพราะนิสิตต้องการขอเวลาในการคิดสิ่งที่จะกล่าวต่อไป ดังที่พบในงานวิจัยของ จ้านง แก้วเพชร (2539: 177) และ Emma Munoz – Duston (1992) ที่ว่า นักเรียนพูดซ้ำคำพูดตัวเองในขณะที่บรรยายเรื่องจากภาพ เนื่องจากนักเรียนต้องการบรรยายภาพไปด้วย และคิดไปด้วยเพื่อที่จะช่วยดึงเวลาในการคิด และพูดให้เสร็จสมบูรณ์

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการ กล่าวซ้ำในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

“The boy is wearing wearing a blue trousers.”

“On on on that armchair, there are two people.”

“He wears black black pants.”

นอกจากนี้การพูดซ้ำก็เกิดจากผู้เรียนต้องการย้ำความถูกต้องของข้อมูลที่ต้องการสื่อสารอีกครั้ง ดังที่พบในงานวิจัยของ Emma Munoz – Duston (1992) เช่นกัน จากผลงานวิจัยครั้งนี้พบว่า นิสิตพูดคำ หรือ โครงสร้างประโยคที่ ซ้ำๆ กัน โดยมีลักษณะเป็นการกล่าวซ้ำทั้งในระดับคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ และ คำบุพบท

นอกจากนี้การที่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตกลุ่มสูง และนิสิตกลุ่มปานกลาง ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chen Si – Qing (1990) ที่ว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาระดับต่ำใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิตกลุ่มต่ำส่วนใหญ่จะไม่มี ความชำนาญในการเลือกใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำเมื่อประสบปัญหาในการสื่อสารเมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตกลุ่มสูง หรือกลุ่มปานกลาง ส่วนสาเหตุที่นิสิตกลุ่มสูงมีการใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำมากนั้น อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับสูงมีความพยายามที่จะสื่อความหมาย จึงใช้การพูดซ้ำคำพูดตัวเอง เพื่อขอเวลาคิด และเพื่อดำเนินการสนทนาต่อไปได้

1.3 กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด

กลวิธีนี้นิสิตโดยรวม และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้งระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้มากเป็นอันดับที่ 3 ในงานวิจัยนี้พบว่า เมื่อนิสิตประสบปัญหาเนื่องจากเวลาในการคิดที่จำกัด นิสิตมักใช้คำ วลี หรือเสียงที่ปราศจากความหมายเป็นช่วงๆ ซึ่งการเพิ่มพำดังกล่าวมีลักษณะต่างๆ เช่น Umm ... Ahhhh ... Well ... Er ... Oh ... You know ... I think ... หรือ I 'm thinking ...

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการ พูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิดในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

“In the bathroom Well..... they are taking a bath.”

“Next to the slide Umm ,it is a swing.”

“In the picture, you can see two children, one of them is Er brushing his teeth and he Ahhhh is holding a toothbrush in his hand.”

ส่วนสาเหตุที่นิสิตใช้กลวิธีนี้มาก อาจเป็นเพราะการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิดเป็นกลวิธีที่ง่ายในการนำไปใช้ ดังนั้นจึงส่งผลให้นิสิตใช้กลวิธีนี้มาก ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้อง

คล้องกับผลการวิจัยของ สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539: 137) และ Zoltan Dornyei (1995: 55-75) ที่ว่า ผู้เรียนใช้กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิดมาก เนื่องจากกลวิธีนี้เป็นกลวิธีที่มีรูปแบบทางโครงสร้างภาษาที่ไม่ซับซ้อน และช่วยให้ผู้เรียนสามารถดำเนินการสนทนาต่อไปได้ รวมถึงมีความสอดคล้องกับบทความของ John A. Daly and Isa N. Engleberg (2001: 283) ที่ว่า ผู้พูดมักใช้กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิดมาก เนื่องจากผู้พูดส่วนใหญ่มีการเริ่มใช้กลวิธีนี้ในการสื่อสารระหว่างกันตั้งแต่อายุก่อน 3 ขวบ ดังนั้นผู้พูดจึงรู้สึกคุ้นเคยที่จะพูดเพิ่มพ้ำ และเมื่อผู้พูดใช้กลวิธีนี้แล้วจะช่วยทำให้รู้สึกว่าคุณสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ

1.4 กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

กลวิธีนี้นิพนธ์โดยรวม และนิพนธ์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทุกระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้มากเป็นอันดับที่ 4 จากการสังเกตในงานวิจัยครั้งนี้พบว่า ขณะบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษนิพนธ์มักจะมีต้นตอ และจะรีบพูดสิ่งที่ตนเองกำลังคิดอยู่ที่นั่นจึงส่งผลให้นิพนธ์มักพูดผิด แต่เนื่องจากนิพนธ์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับที่ดีพอสมควร กล่าวคือ นิพนธ์ทุกคนมีคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของผู้เข้าสอบทั่วประเทศ (คมชัดลึก, 14 ก.พ. 2546: 24) ดังนั้นนิพนธ์จึงมีความรู้ภาษาอังกฤษที่มากพอที่จะสามารถแก้ไขสิ่งที่ตนพูดผิดไปแล้วให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้ ตัวอย่างเช่น จากประโยค “She is ... she has a red hat.” แสดงให้เห็นว่านิพนธ์มีความรู้เรื่อง verb to be กับ verb to have เมื่อนิพนธ์พูดผิดไปก็สามารถแก้ไขให้ถูกต้องใหม่ได้ทันที นอกจากนี้ Gerard M. Willems (1987: 357) กล่าวว่า กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้พูดรู้สึกว่าคุณสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว

ตัวอย่างประโยคที่นิพนธ์ใช้กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

“Her parents ... sorry .. their parents look after their children. ”

“He is a man and he has a white head no !! white hair..”

“There are some child ... some children who are playing a ball no! it 's a football..”

2. อิทธิพลของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่มีต่อการใช้กลวิธีการสื่อสาร

นิพนธ์ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษต่างกันในภาพรวม และเมื่อวิเคราะห์รายละเอียดในแต่ละกลวิธีพบว่า นิพนธ์แต่ละกลุ่ม ใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ทั้ง 12 ประเภท แตกต่างกันไป ทั้งนี้อาจ

เนื่องมาจากความรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน จึงส่งผลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสาร ดังที่พบในงานวิจัยของ Tahereh Paribakht (1985: 138-142) ที่ว่า ความรู้ในภาษาเป้าหมายของผู้เรียนมีผลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสาร และพัฒนาการด้านการพูดภาษาเป้าหมายของผู้เรียน

2.1 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลาง

นิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการสื่อสารด้วยภาษาที่สองด้วยการใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่ และกลวิธีการอธิบายความมากกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Judith E. Liskin Gasparro (1996) ที่พบว่า ผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูงใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่สองมากกว่าภาษาแม่ และมักพูดภาษาที่สองมากกว่าผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับปานกลาง และพบอีกว่าผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูงใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่มากกว่าผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับปานกลาง

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่ในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

“A girl is in a sink bath.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “a bathtub”

“There is a sponty near the boy at the bathtub.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “a sponge”

“There are many airballs for kids.” แทนคำที่ถูกต้องว่า “balloons”

ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Judith E. Liskin Gasparro ที่พบว่า ผู้พูดกลุ่มปานกลางไม่มีการใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่เลย โดยจากผลการวิจัยพบว่า นิสิตกลุ่มปานกลางมีการใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่บ้างแต่ไม่มากนัก โดยคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นิสิตคิดขึ้นมาใหม่นั้น มักจะเป็นการสร้างคำใหม่ในระดับคำนาม

นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Judith E. Liskin Gasparro ที่ว่า ผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูงและระดับปานกลางใช้กลวิธีการอธิบายความด้วยความถี่ที่ใกล้เคียงกัน แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการอธิบายความมากกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง ซึ่งอาจเนื่องจากว่านิสิตกลุ่มสูงมีความรู้ทางคำศัพท์ และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่แน่นยำกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง จึงส่งผลให้นิสิตกลุ่มสูงสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษได้มากกว่า เช่น การนำความรู้ไวยากรณ์เรื่อง prepositions, articles, adjectives, nouns, pronouns, verbs และ relative pronouns มาอธิบายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นิสิตไม่ทราบด้วยการใช้คำหลายคำเพื่อสื่อความแทนการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพียงคำเดียว เช่น การอธิบายคำว่า “a towel” โดยพูดว่า “A cotton

to use when we are wet, this cotton can make you dry.” หรือ การอธิบายคำว่า “swings” โดยพูดว่า “It is like a chain ... it is hung on the left and on the right of the seats. Children can sit and play it.”

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า นิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายมากกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง มีความเป็นไปได้ว่านิสิตกลุ่มสูงจำนวนหนึ่งผ่านการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสายศิลป์ภาษามาก่อน เช่น สายภาษาอังกฤษ – ภาษา ฝรั่งเศส หรือ สายภาษาอังกฤษ – ภาษาเยอรมัน ดังนั้นเมื่อนิสิตไม่ทราบคำศัพท์เป้าหมาย นิสิตจึงพูดคำศัพท์ที่มาจากภาษาอื่นแทน เช่น การพูดคำที่มาจากภาษาฝรั่งเศสปนกับภาษาอังกฤษ โดยมักพูดในระดับคำเท่านั้น และมักเป็นคำนาม นอกจากนี้พบว่านิสิตใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายน้อยมาก ซึ่งอาจเกิดจากมีนิสิตจำนวนไม่มากนักที่มีความรู้ในภาษาต่างประเทศอื่นที่นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

“In a cupboard, you see something like parfum.....” (แทนคำที่ถูกต้องว่า “perfume”)

“A woman is hugging “bébé”, may be she is a girl.” (แทนคำที่ถูกต้องว่า “baby”)

“ A man is wearing pantalon... .” (แทนคำที่ถูกต้องว่า “pants”)

ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ กลวิธีการกล่าวซ้ำ และกลวิธีการยุติการพูดมากกว่านิสิตกลุ่มสูง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Judith E. Liskin Gasparro (1996: 322) ที่ว่า ผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับปานกลางใช้กลวิธีการพูดสลับภาษาระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายมากกว่าผู้พูดที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูง นอกจากนี้จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการยุติการพูดมากกว่านิสิตกลุ่มสูง อาจเนื่องมาจากนิสิตกลุ่มปานกลางมีพื้นฐานภาษาอังกฤษต่ำกว่านิสิตกลุ่มสูง จึงส่งผลให้ยุติการพูดบ่อยครั้งกว่า ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Judith E. Liskin Gasparro (1996: 322) ที่ว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับปานกลางใช้กลวิธีการยุติการพูดมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูง และพบว่าผู้เรียนกลุ่มสูงไม่มีการใช้กลวิธีการยุติการพูดเลย แต่ผลการวิจัยนี้พบว่า นิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการยุติการพูดบ้างเล็กน้อย โดยพบว่าจะกล่าววลี หรือประโยคก่อนที่จะยุติการพูดเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนไม่สามารถพูดต่อได้

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการยุติการพูดในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

“I have no idea.....(เจียบ)”

“I have to finish.....O.K.(เจียบ)”

“I can't speak. I'm so sorry ... OK(เจียบ)”

“I can't explain(เจียบ)”

“O.K. END!!.....(เจียบ)”

เป็นที่น่าสังเกตว่า นิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการอธิบายความ และกลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายมากกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง ซึ่งเป็นกลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่สอง ส่วนนิสิตกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำมากกว่านิสิตกลุ่มสูง ซึ่งเป็นกลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานมาจากภาษาทั้งจากภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ดังนั้นจะเห็นได้ว่ากลวิธีการสื่อสารที่เชื่อมต่อนิสิตกลุ่มสูงจะเป็นกลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นฐานจากภาษาที่สอง ส่วนกลวิธีการสื่อสารที่เชื่อมต่อนิสิตกลุ่มปานกลางจะเป็นกลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นฐานภาษาทั้งจากภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองปนกัน

2.2 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และระดับต่ำ

เมื่อวิเคราะห์รายละเอียดในแต่ละกลวิธีย่อยพบว่า นอกเหนือจากกลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดพิมพ์เพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองที่นิสิตกลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำใช้แตกต่างกัน จากผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า นิสิตกลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น กลวิธีการยุดิการพูด และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์แตกต่างกัน โดยผลการวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Mahir Abdil – Hafiz Karaki (1991: 2444-A) ที่พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับต่ำมักตัดทอนข้อมูลด้วยการใช้กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น กลวิธีการยุดิการพูด และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์

นอกจากนี้เมื่อนิสิตไม่ทราบคำศัพท์เป้าหมาย หรือโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง นิสิตมักมีการใช้กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็นด้วยการเลี่ยงไปพูดสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการบรรยายภาพแทน เช่น การพูดเกี่ยวกับประสบการณ์การท่องเที่ยวในอดีตของตน และครอบครัว หรือ การพูดถึงแนวดนตรีที่นิสิตชื่นชอบ ซึ่งสาเหตุที่นิสิตใช้กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็นมาก Elaine Tatone (1981) และ Martin Bygate (1993: 47-49) กล่าวโดยสรุปว่า ผู้เรียนใช้กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็นมากเกิดจากความตั้งใจของผู้เรียนที่จะเลี่ยงการพูดเนื้อหาที่ตนไม่ทราบแล้วหันไปพูดเรื่องอื่นที่ตนพูดได้แทน โดยอาจเกิดจากผู้เรียนมีความรู้ภาษาเป้าหมายในเรื่องที่จะ

ต้องพูดไม่เพียงพอ และอาจเกิดจากความประสงค์ของผู้เรียนที่ต้องการพูดหัวข้ออื่นก่อนเพื่อขอเวลาในการคิดสิ่งที่จะพูดต่อไป

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็นในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ มักเป็นการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น หรือความรู้สึกส่วนตัว เช่น

“I think this bathroom is clean and very cute. I think he cleans it quite often.”

“I think this family loves flowers.”

“I love dogs so much.”

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ มักมีลักษณะเป็นการพูดไม่จบประโยค เนื่องจากไม่ทราบคำศัพท์ เช่น

“There is a child who is brushing his teeth on.....”

“She has a baby on her.....”

“The train toy ran on the.....”

เป็นที่น่าสังเกตว่า นิสิตกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง และกลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็นมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นกลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่สองภาษาเดียว ส่วนนิสิตกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์มากกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง โดยอาจเกิดจากนิสิตกลุ่มต่ำมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างจำกัด เมื่อประสบปัญหาในการสื่อสารนิสิตจึงมักตัดทอนข้อมูลที่ตนไม่ทราบทิ้งไป

2.3 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับต่ำ

นิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง และ กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็นมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ กลวิธีเหล่านี้ มีลักษณะเป็นการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียวในการสื่อสาร ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ellen Bialystok and M. Frohlich (1980: 117) ที่ว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูงมักจะใช้กลวิธีการสื่อสารที่ใช้ภาษาที่สองภาษาเดียวมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับต่ำ นอกจากนี้จากผลการวิจัยที่พบว่านิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ อาจเกิดจากมีนิสิตกลุ่มสูงที่มีความรู้ทางภาษาต่างประเทศอื่นที่นอกเหนือจากภาษาอังกฤษมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ โดยอาจเป็น

นิสิตที่เคยเรียนภาษาที่สามในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสายศิลป์ภาษามาก่อน จึงส่งผลให้นิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ ส่วนสาเหตุที่นิสิตกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการอธิบายความน้อยกว่านิสิตกลุ่มสูง อาจเกิดจากนิสิตกลุ่มต่ำมีความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างจำกัด จึงมักพูดประโยคที่มีโครงสร้างภาษาง่ายๆ เช่น การพูดคำ วลี หรือ ประโยคสั้นๆ นอกจากนี้ สมบัติ สิริคองคาสกุล (2539: 137-138) และ Zoltan Dornyei (1995: 73-74) ได้กล่าวพ้องกันว่า การที่ผู้เรียนใช้กลวิธีการอธิบายความด้วยความถี่ที่ต่ำนั้น มีสาเหตุมาจากการใช้กลวิธีการอธิบายความนั้นเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนต้องนำความรู้ทางโครงสร้างภาษาที่สองมาใช้มากกว่ากลวิธีการสื่อสารประเภทอื่นๆ เนื่องจากเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนต้องพูดประโยคที่มีโครงสร้างทางภาษาที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยมักเป็นโครงสร้างภาษาในระดับประโยคที่ไม่ใช่เป็นการพูดแต่เพียงคำๆ เดียว

ส่วนนิสิตกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารสลับภาษาระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองด้วยการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย การพูดแบบแปลคำต่อคำ และการตัดทอนข้อมูลโดยการให้ความหมายไม่สมบูรณ์มากกว่านิสิตกลุ่มสูง ซึ่งเป็นกลวิธีการสื่อสารที่ใช้ทั้งภาษาแม่ และภาษาที่สอง

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมายในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ มักเป็นคำศัพท์ภาษาไทยในระดับคำ เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท หรือ คำสันธาน ในระดับกลุ่มคำ เช่น กลุ่มคำนาม หรือ กลุ่มคำกริยา และในระดับประโยค เช่น

“In the right of the picture, there is ชิงช้า .”

“She คอยรับ her son.”

“His mother stands ข้างๆ a bag.”

“A dog on the sofa has ถูกตาสีน้ำตาล .”

“A mother กำลังอุ้มเด็กอยู่ .”

“I see ชั้นวางหนังสือ บนชั้นก็จะมีแจกันสีขาว และก็มีดอกไม้สีเหลือง , it's beautiful.”

ตัวอย่างประโยคที่นิสิตใช้กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ มักเป็นการพูดที่เรียงคำ กลุ่มคำ หรือ ประโยคตามแบบการพูดในภาษาแม่โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์แบบภาษาแม่ ซึ่งนิสิตมีการพูดแปลคำต่อคำทั้งในระดับกลุ่มคำ เช่น กลุ่มคำนาม หรือ กลุ่มคำกริยา และการพูดแปลคำต่อคำในระดับประโยค เช่น

“The boy plays water.” (เล่นน้ำ) แทนประโยคที่ถูกต้องว่า “The boy plays in a bathtub.”

“The children look have happiness.” (เด็กดูมีความสุข) แทนประโยคที่ถูกต้องว่า “The children look happy.”

“It helps sofa not dirty.” (ผ้าคลุม) ช่วยให้เก้าอี้นุ่มไม่สกปรก) แทนประโยคที่ถูกต้องว่า “It covers the sofa from dirt.”

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Wipada Jarujumpol (1983) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมายมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ใหม่ ต้น (2532) ที่พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับต่ำใช้กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูง รวมถึงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Wadman Mcgrath and Colleen Anne (1999) และ Mahir Abdil – Hafiz Karaki (1991: 2444-A) ที่พบว่า ผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพต่ำมักตัดทอนข้อมูลมากกว่าผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพสูง จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่านิสิตกลุ่มต่ำมักใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานมาจากภาษาแม่มากกว่านิสิตอีก 2 กลุ่ม โดยสาเหตุสำคัญอาจเกิดจากพื้นฐาน และระดับความรู้ในภาษาเป้าหมายของนิสิตกลุ่มต่ำ

เป็นที่น่าสังเกตว่านิสิตกลุ่มสูงใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดพิมพ์เพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น และกลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นกลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่สอง อีกทั้งนิสิตกลุ่มสูงมีความรู้ทางภาษาต่างประเทศอื่นอีก นิสิตจึงสามารถนำความรู้ทางภาษาที่สามมาใช้บรรยายภาพมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ ส่วนนิสิตกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ และกลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์มากกว่านิสิตกลุ่มสูง ซึ่งเป็นกลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานภาษาทั้งจากภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง และใช้กลวิธีการตัดทอนข้อมูลที่มากกว่านิสิตกลุ่มสูง ดังนั้นจะเห็นได้ว่ากลวิธีการสื่อสารที่เอื้อต่อนิสิตกลุ่มสูงจะเป็นกลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นฐานจากภาษาที่สองภาษาเดียว ส่วนกลวิธีการสื่อสารที่เอื้อต่อนิสิตกลุ่มต่ำจะเป็นกลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นฐานภาษาทั้งจากภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองปนกัน และกลวิธีการตัดทอน

สรุปแล้วผลการวิจัยที่ได้ คือ นิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Wipada Jarujumpol (1983), Chen Si-Qing (1990), Edna Lugo Jiminez

(2000), จำนง แก้วเพชร (2539) และ อินทิรา นาเมืองรักษ์ (2542) ที่พบว่า ระดับความสามารถในการเรียนภาษามีผลต่อการใช้กลวิธีการสื่อสาร โดยผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างกัน มีการใช้กลวิธีการสื่อสารที่ต่างกัน นอกจากนี้จากผลการวิจัย อาจสรุปได้ว่าระดับความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษสามารถส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสาร โดยนิสิตกลุ่มสูงมักใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่สองภาษาเดียว ส่วนนิสิตกลุ่มปานกลางมักใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานภาษาทั้งจากภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง และนิสิตกลุ่มต่ำมักใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่หนึ่ง และกลวิธีการตัดทอนข้อมูลมากกว่านิสิตกลุ่มอื่น

3. ความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษน้อยกว่านิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง และระดับปานกลาง ซึ่งผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ellen Bialystok and M. Frohlich (1980), Rod Ellis (1984), Tahereh Paribakht (1985), Chen Si – Qing (1990) และ Judith E. Liskin Gasparro (1996) ที่พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาระดับสูง

จากผลการวิจัยครั้งนี้มีความเป็นไปได้ว่าระยะเวลาในการบรรยายภาพมีผลต่อจำนวนความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารของนิสิต ดังเช่น จากการสังเกตพฤติกรรมของนิสิตในงานวิจัยครั้งนี้พบว่า ขณะทำการทดสอบนิสิตกลุ่มต่ำมักจะไม่ค่อยจะกระตือรือร้นในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ผู้วิจัยพบว่านิสิตกลุ่มต่ำใช้เวลาในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษน้อยที่สุดในบรรดานิสิตทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้เวลาพูดประมาณ 15-30 นาที ดังนั้นนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับต่ำจึงใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษน้อยที่สุด ส่วนนิสิตกลุ่มสูงใช้เวลาในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำแต่ใช้เวลาน้อยกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง โดยใช้เวลาทำการทดสอบประมาณ 25-40 นาที และนิสิตกลุ่มปานกลางใช้เวลาในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยใช้เวลาพูดประมาณ 30-45 นาที ดังนั้นนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางจึงใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด นอกจากนี้แม้ว่านิสิตกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านิสิตจะพูดภาษาอังกฤษเก่ง และมีคุณภาพในการพูดภาษาอังกฤษที่ดี กล่าวคือ การที่นิสิตใช้กลวิธีการสื่อสารมากนั้นไม่ได้แสดงว่านิสิตจะใช้คำศัพท์ หรือโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องสมบูรณ์เสมอไป

นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าการที่นิสิตกลุ่มสูงมีความถนัดในการใช้กลวิธีการสื่อสาร น้อยกว่านิสิตกลุ่มปานกลาง สาเหตุอาจเป็นเพราะนิสิตกลุ่มสูงมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ดีอยู่แล้ว นิสิตสามารถพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษออกมาได้ทันที โดยไม่ต้องใช้กลวิธีการสื่อสาร ส่วนนิสิตกลุ่มปานกลางมีความถนัดในการใช้กลวิธีการสื่อสารมากที่สุด อาจเกิดจากนิสิตกลุ่มปานกลางมีความรู้ภาษาอังกฤษที่ไม่ดีนักเมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตกลุ่มสูง เมื่อนิสิตไม่ทราบคำศัพท์ หรือโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ นิสิตจึงต้องใช้กลวิธีการสื่อสารมาช่วยบรรยายภาพ เช่น นิสิตกลุ่มกลางมักใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกันแทนการพูดคำศัพท์ที่ถูกต้อง หรือการอธิบายความ ดังนั้นกลวิธีการสื่อสารจึงเป็นเสมือนเครื่องมือหรือเทคนิคที่ช่วยทดแทนความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ผู้พูดมีจำกัด ส่วนนิสิตกลุ่มต่ำมีความถนัดในการใช้กลวิธีการสื่อสารที่น้อยที่สุด อาจเป็นเพราะนิสิตกลุ่มต่ำมีความสามารถทางภาษาอังกฤษที่จำกัด และไม่ทราบวิธีการใช้กลวิธีการสื่อสาร จึงใช้กลวิธีการสื่อสารได้น้อย และใช้เวลาในการบรรยายภาพไม่มากนัก จากที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่ากลวิธีการสื่อสารเป็นเทคนิคหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการนำมาสอนผู้เรียนกลุ่มปานกลางมากกว่าผู้เรียนกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

4. การใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษหลายกลวิธีต่อการพูดหนึ่งประโยค

ในการบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษนอกจากนิสิตใช้กลวิธีการสื่อสาร 1 กลวิธี ต่อการพูด 1 ประโยคแล้ว ยังพบว่าในการพูด 1 ประโยคนิสิตสามารถใช้กลวิธีการสื่อสารได้มากกว่า 1 กลวิธี จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำร่วมกับกลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมายบ่อย ซึ่งผลการวิจัยที่ได้นี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Emma Munoz Duston (1992) ที่พบว่า ผู้พูดมักใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำร่วมกับกลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย ซึ่งการที่นิสิตกล่าวซ้ำพร้อมกับพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย อาจเป็นเพราะนิสิตไม่ทราบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ต้องการจะพูดถึง แต่มีความตั้งใจที่จะพูดคำนั้นให้ได้จึงตัดสินใจพูดคำภาษาไทยออกมา โดยหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการสื่อสาร ตัวอย่างการใช้กลวิธีการกล่าวซ้ำร่วมกับกลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย เช่น “One boy.... one boy is in the อ่างอาบน้ำนี้.” แทนประโยคที่ถูกต้องว่า “One boy is in the bathtub.” นอกจากนี้ยังมีการใช้กลวิธีการสื่อสารหลายกลวิธี ต่อการพูด 1 ประโยค อื่นๆ อีก เช่น

การใช้กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด ร่วมกับกลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน เช่น

“He wears Um a brown suit.” แทนประโยคที่ถูกต้องว่า “ He wears a brown coat.”

การใช้กลวิธีการแปลคำต่อคำร่วมกับกลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง เช่น “In a picture has a dog oh .. no ! .. a cat.” แทนประโยคที่ถูกตั้งชื่อว่า “There is a cat in a picture.”

จากผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า นิสิตส่วนมากพยายามบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และพยายามหลีกเลี่ยงการพูดที่ต้องใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาแม่ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Tahereh Paribakht (1985) ที่พบว่า แม้ว่าขณะสื่อสารผู้เรียนจะมีการใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากทั้งภาษาแม่ หรือภาษาที่สอง แต่ส่วนใหญ่แล้วผู้เรียนมีแนวโน้มที่พยายามไม่ใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาแม่ และพยายามที่จะใช้กลวิธีการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากภาษาที่สองซึ่งเป็นภาษาเป้าหมายให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1.1 ควรมีการสอนการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษในขณะสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนด้วย ซึ่งการสอนการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษได้

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดพิมพ์เพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง และ กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น เป็นกลวิธีการสื่อสารที่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้สอนควรนำผลการวิจัยนี้ไปพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยการสอนกลวิธีการสื่อสารเหล่านี้ให้ผู้เรียนเข้าใจ โดยกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าวเป็นกลวิธีการสื่อสารที่เหมาะสมสำหรับนำมาสอนผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีการใช้คำที่มีความ

หมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด และกลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง เป็นกลวิธีการสื่อสารที่ผู้สอนควรนำมาสอนมาก เนื่องจากกลวิธีการสื่อสารเหล่านี้เป็นกลวิธีที่นิสิตใช้มาก 4 อันดับแรก โดยกลวิธีดังกล่าวมีลักษณะ เป็นกลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นความรู้ภาษาอังกฤษภาษาเดียว ซึ่งเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนต้องการฝึกฝน มากที่สุด ดังนั้นการที่ผู้สอนสอนให้ผู้เรียนเข้าใจถึงกระบวนการในการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารจะ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำกลวิธีการสื่อสารมาใช้แก้ไขปัญหา หรือ อุปสรรคในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนสามารถคงสภาพการสนทนาไว้ได้

แต่กลวิธีการสื่อสารบางกลวิธี เช่น กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ หรือ กลวิธีการยุติการพูด ผู้สอนควรให้ผู้เรียนสังเกตว่าตนใช้ กลวิธีเหล่านี้มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะแนะนำให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการสื่อสารเหล่านี้ในปริมาณที่พอ เหมาะ คือ ไม่ควรใช้กลวิธีเหล่านี้มากเกินไป นอกจากนี้ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการพูด ภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย และกลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำอย่างระมัดระวังเพื่อที่จะสื่อสาร ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากกลวิธีดังกล่าวมีลักษณะเป็นกลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นความรู้ภาษาแม่ ผู้เรียนจะใช้กลวิธีเหล่านี้สื่อสารได้ในกรณีที่ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในภาษาแม่ที่ผู้เรียน พูดบ้างพอสมควร

1.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีเนื้อหาที่เหมาะสม สำหรับช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้กลวิธีการสื่อสารร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือกับ ผู้สอนชาวไทย และผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา และควรเป็นกิจกรรมที่สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถ นำความรู้เกี่ยวกับการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่ต้องสื่อสาร จริงกับผู้อื่นภายนอกชั้นเรียน เช่น การสนทนากับชาวต่างประเทศตามสถานที่ท่องเที่ยว

1.3 ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ สึกมั่นใจที่จะกล้านำความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการ สื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษมาใช้ โดยไม่ต้องวิตกกังวล หรือคำนึงถึงความถูกต้องทาง ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากนัก

2. ข้อเสนอแนะสำหรับ นิสิต นักศึกษา และผู้เรียนภาษาอังกฤษ

2.1 ควรหมั่นฝึกฝนการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่มีพื้นฐานภาษา อังกฤษ เช่น กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธี การอธิบายความ กลวิธีการพูดเพิ่มพำเพื่อขอเวลาในการคิด กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการแก้ไขข้อ ผิดพลาดด้วยตนเอง และ กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น เพื่อที่จะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ผู้เรียน สามารถนำมาใช้แก้ไขปัญหาเมื่อผู้เรียนกำลังเผชิญกับอุปสรรคในการสื่อสารภาษาอังกฤษ การที่

ผู้เรียนฝึกใช้กลวิธีการสื่อสารอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเคยชินในการใช้กลวิธีการสื่อสารและสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติมากขึ้น โดยการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนได้ และการที่ผู้เรียนได้ฝึกใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน กลวิธีการกล่าวซ้ำ กลวิธีการพูดพิมพ์ซ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด และกลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองบ่อยจะทำให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการสื่อสารเหล่านี้ได้ดีมากยิ่งขึ้น

3. นักวิชาการ และผู้สนใจในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษกับตัวอย่างประชากรอื่น เช่น นิสิต หรือ นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ต่างกัน หรือ นิสิต หรือ นักศึกษาที่ต่างระดับชั้นปี

3.2 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน เช่น ทักษะคิด หรือ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษว่าปัจจัยใดที่ส่งผลกระทบต่อการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากแรงจูงใจในการเรียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน และแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จตามที่ผู้เรียนคาดหวังไว้ การจัดการเรียนการสอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียน

3.3 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษในเชิงลึก เช่น การทำการวิจัยระยะยาวเพื่อศึกษาพัฒนาการของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่ต่างกันไปตามอายุของผู้เรียน

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิวัฒน์ชัย สุขทัพบก	อาจารย์ประจำภาควิชาโสตทัศนศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์ องค์กร ธนานาถ	อาจารย์ประจำสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. Mr. Michael Crabtree	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัญชลี วาสนสมลิตี	อาจารย์ประจำสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์ พ.ต.ราชน มีศรี	อาจารย์ประจำภาควิชาสารัตถ
ศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
3. Mr. Michael Crabtree	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิด้านการใช้ภาษาอังกฤษ และการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูด ภาษาอังกฤษ

1. Mr. David M. Duesler	อาจารย์ประจำสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย |
|-------------------------|---|

รายนามผู้ช่วยวิจัย

1. นางสาวเบญจพร ชมพูนุท ณ อยุธยา

นิสิตบัณฑิตศึกษา ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ
อาจารย์พิเศษ คณะโบราณคดี
มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. นางสาวพรลักษณ์ พันธชาติ

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ภาควิชาภาษา
และสังคม สาขาภาษาอังกฤษเพื่อ
ธุรกิจ และอุตสาหกรรม สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
และอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาและ
สังคม สาขาภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ
และอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าพระนครเหนือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและขอความร่วมมือในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(สำเนา)

ที่ ทม.0302(2770.0603)1169

วันที่ 7 มิถุนายน 2545

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน Mr. Michael Crabtree

ด้วย นางสาวอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์ทรงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้าคนอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น (ตามเอกสารที่แนบ)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุลักษณ์ ศรีบุรี)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ทม.0302(2770.0603)1380

วันที่ 21 มิถุนายน 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ด้วย นางสาวอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง นิสิตชั้นปริญญาโท ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์ทรงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้าคนอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบสำหรับการวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (FE 1) ทั้งนี้ผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป (ตามเอกสารที่แนบ)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง ได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุลักษณ์ ศรีบุรี)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ภาคผนวก ค
แบบวัดกวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(COMMUNICATION STRATEGIES FOR ORAL COMMUNICATION TEST)

คำชี้แจงสำหรับการทำแบบวัด

1. ผู้เรียนจะได้รับเอกสาร จำนวน 2 แผ่น ดังนี้
แผ่นที่หนึ่ง คือ แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 1 แผ่น
แผ่นที่สอง คือ ภาพวาด จำนวน 1 ภาพ
2. ผู้เรียนกรอกรายละเอียดในแบบบันทึกข้อมูลให้สมบูรณ์ (รายละเอียดต่างๆ จะถูกเก็บเป็นความลับ)
3. เมื่อผู้เรียนได้กรอกข้อมูลเรียบร้อยแล้วให้ผู้เรียนนั่งอยู่กับที่เพื่อรอฟังคำสั่งต่อไป
4. ผู้เรียนฟังคำอธิบายวิธีการใช้เครื่องบันทึกเสียง โดยให้ผู้เรียนสังเกตปุ่ม REC ซึ่งเป็นปุ่มที่ ผู้เรียนจะต้องกดเมื่อต้องการเริ่มต้นบันทึกเสียง และปุ่ม STOP ซึ่งเป็นปุ่มที่ผู้เรียนต้องกด เมื่อต้องการหยุดบันทึกเสียง
5. อาจารย์แจกภาพวาดให้ผู้เรียน จำนวน 1 ภาพ
6. ผู้เรียนดูภาพวาดที่ได้รับ หน้าทีของผู้เรียนในการทดสอบครั้งนี้ คือ ให้บรรยายภาพที่เห็นเป็นภาษาอังกฤษ โดยบรรยายเรื่องราวในภาพให้ได้ใจความมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ให้ผู้เรียนบรรยายถึงคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ เวลา เหตุการณ์ การกระทำ หรือ อากัปกริยาของสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นจากภาพนั้น
7. ผู้เรียนรอฟังพร้อมกัน
8. ระหว่างการฝึกเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจก็สามารถซักถามเพื่อความกระจ่างได้
9. หลังจากที่ผู้เรียนทำความเข้าใจกับการบรรยายภาพและฝึกพร้อมกันแล้ว ให้ผู้เรียนกดปุ่ม REC เพื่อบันทึกเสียงโดยผู้เรียนต้องบอกชื่อ-นามสกุลและคณะของตนก่อนที่จะเริ่มต้นบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนพูดบรรยายภาพให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถบรรยายได้
10. หลังจากนั้นจะทำการทดสอบจริง ผู้เรียนจะได้รับสมุดภาพสีฟ้า 1 ฉบับ ให้ผู้เรียนรอฟังคำสั่งว่า “ เริ่มต้นการทดสอบได้ “ จึงเริ่มทำการทดสอบ
11. เมื่ออนุญาตให้ผู้เรียนเริ่มการทดสอบได้ ให้ผู้เรียนกดปุ่มบันทึกเสียง (RECORD) แล้วให้ ผู้เรียนเริ่มบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ จากภาพที่ 1 ก่อนจนกระทั่งถึงภาพที่ 3 ซึ่งเป็นภาพสุดท้าย แต่ละภาพผู้เรียนไม่ต้องทำเสร็จพร้อมกัน และสามารถใช้เวลาบรรยายภาพแต่ละภาพได้อย่างอิสระ แต่จะต้องอยู่ในกรอบเวลา 1 ชั่วโมง
12. ขณะทำการทดสอบถ้าผู้เรียนมีปัญหา ให้ผู้เรียนยกมือเพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้ควบคุมการทดสอบได้ตลอดเวลา
13. เมื่อผู้เรียนทำการทดสอบเสร็จสิ้นให้วางแบบวัดไว้บนโต๊ะ และให้นั่งอยู่กับที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาต จึงสามารถออกจากห้องได้

แบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต

ชื่อนิสิต นามสกุล

เพศ อายุ ปี

คณะ

รหัสประจำตัว

คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ

เรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 กลุ่ม (SECTION) ที่

วัน และเวลาในการเก็บข้อมูล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

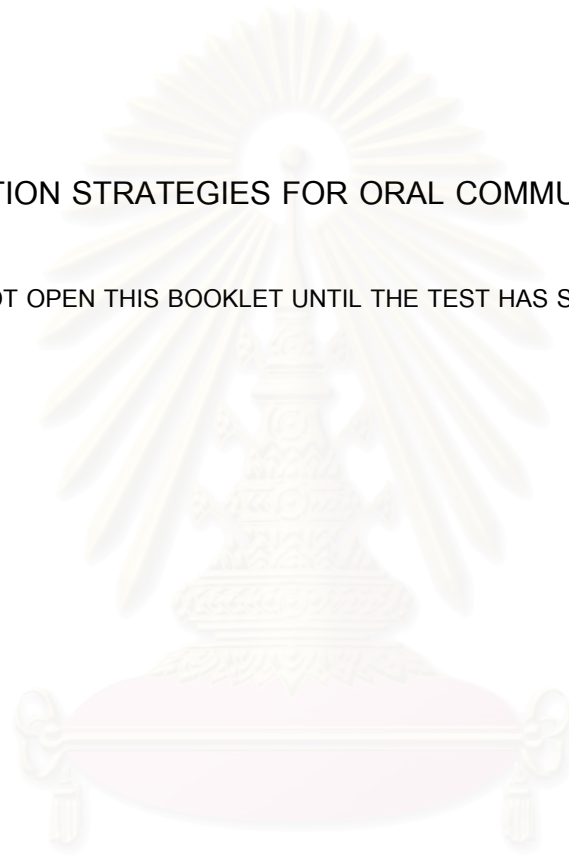
ภาพตัวอย่างในแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

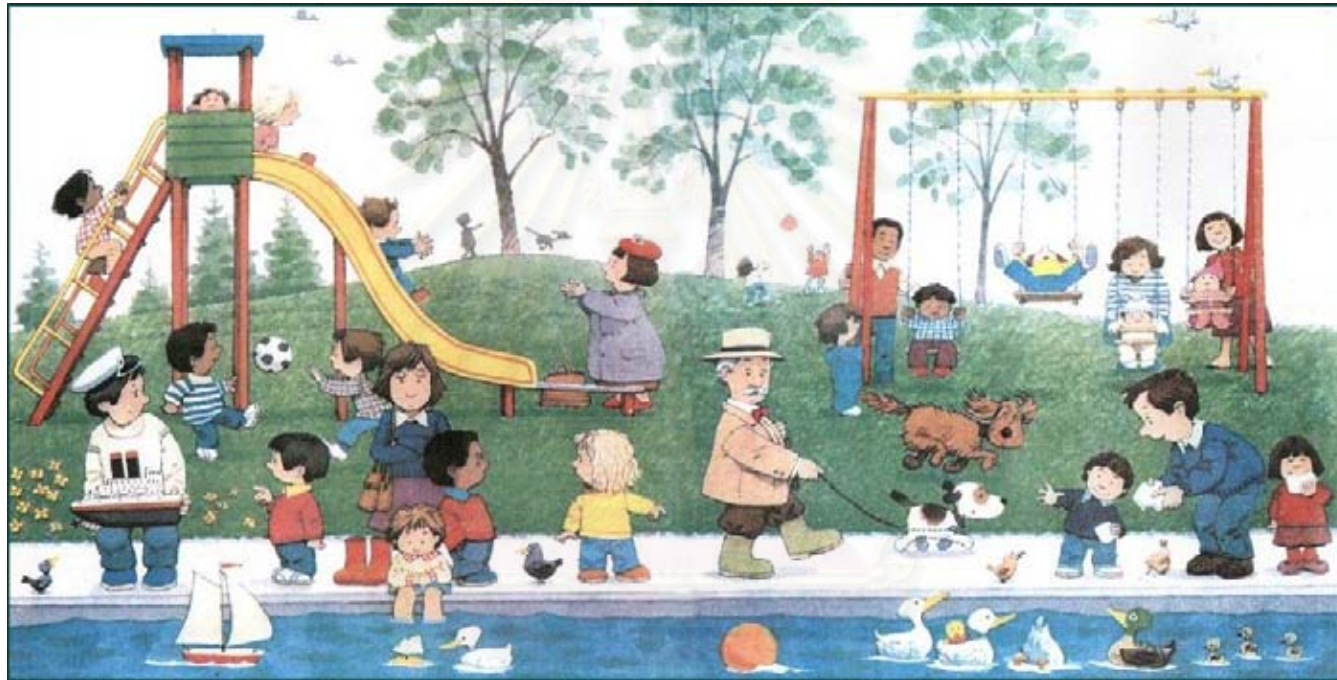
COMMUNICATION STRATEGIES FOR ORAL COMMUNICATION TEST

DO NOT OPEN THIS BOOKLET UNTIL THE TEST HAS STARTED !

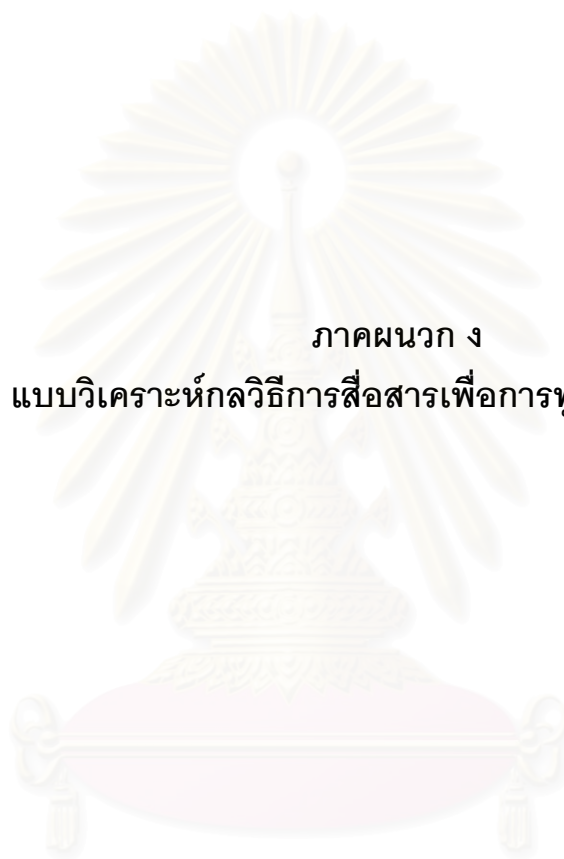

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างภาพที่ใช้ในแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
แบบวิเคราะห์กวีวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ... สูง ... ปานกลาง ... ต่ำ

ชื่อ-นามสกุล					
ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร					
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย					
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ					
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่					
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน					
5.กลวิธีการอธิบายความ					
6.กลวิธีการพูดพิมพ์เพื่อขอเวลาในการคิด					
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ					
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง					
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น					
10.กลวิธีการยุดติการพูด					
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย					
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์					
รวม					

ภาคผนวก จ
ตารางแสดงค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ ครั้งที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง : แสดงความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 1

ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร	ความถี่ของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของ ความแตกต่าง
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	9	10	2.24	2.50	0.26
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	34	33	8.48	8.25	0.23
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	23	25	5.74	6.25	0.51
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	105	99	26.18	24.75	1.43
5.กลวิธีการอธิบายความ	6	9	1.50	2.25	0.75
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	82	84	20.45	21.00	0.55
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	50	52	12.47	13.00	0.53
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	61	60	15.21	15.00	0.21
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	18	16	4.49	4.00	0.49
10.กลวิธีการยุติการพูด	8	7	2.00	1.75	0.25
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	0	0	0.00	0.00	0.00
12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	5	5	1.25	1.25	0.00
รวม	401	400	100.00	100.00	5.21

ค่าความสอดคล้องในการวิเคราะห์หากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 1

$$\text{ค่าความสอดคล้อง (r)} = \frac{P_o - P_e}{1.00 - P_e}$$

$$\text{การหาค่า } P_o = 1.00 - \frac{5.21}{100} = 1.00 - 0.0521 = 0.9479 = 0.948$$

$$\text{การหาค่า } P_e = \left(\frac{26.18}{100} \right) + \left(\frac{20.45}{100} \right) = 0.069 + 0.042 = 0.111$$

$$\text{ดังนั้น } r = \frac{0.948 - 0.111}{1.00 - 0.111} = \frac{0.837}{0.889} = 0.9415$$

แสดงว่าค่าความสอดคล้องเป็น 94.15

ตารางแสดงกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง : แสดงความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 2

จำนวนความถี่ และค่าร้อยละ	ความถี่ของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของ ความแตกต่าง
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	
ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร					
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	2	2	0.33	0.34	0.01
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	30	25	5.02	4.27	0.75
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	22	23	3.68	3.93	0.25
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	212	209	35.45	35.73	0.28
5.กลวิธีการอธิบายความ	11	15	1.84	2.56	0.72
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	104	102	17.39	17.44	0.05
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	84	82	14.05	14.02	0.03
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	87	82	14.55	14.02	0.53
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	31	29	5.18	4.96	0.22
10.กลวิธีการยุติการพูด	5	6	0.84	1.03	0.19
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	4	4	0.67	0.68	0.01
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	6	6	1.00	1.03	0.03
รวม	598	585	100.00	100.00	3.07

ค่าความสอดคล้องในการวิเคราะห์หากลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 2

$$\text{ค่าความสอดคล้อง (r)} = \frac{P_o - P_e}{1.00 - P_e}$$

$$\text{การหาค่า } P_o = 1.00 - \frac{3.07}{100} = 1.00 - 0.0307 = 0.9693 = 0.969$$

$$\text{การหาค่า } P_e = \left(\frac{35.45}{100} \right) + \left(\frac{17.39}{100} \right) = 0.126 + 0.030 = 0.156$$

$$\text{ดังนั้น } r = \frac{0.969 - 0.156}{1.00 - 0.156} = \frac{0.813}{0.844} = 0.9633$$

แสดงว่าค่าความสอดคล้องเป็น 96.33

ตารางแสดงกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง : แสดงความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 3

ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร	ความถี่ของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของ ความแตกต่าง
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	30	32	6.41	6.88	0.47
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	29	22	6.20	4.73	1.47
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	16	23	3.42	4.95	1.53
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	106	105	22.65	22.58	0.07
5.กลวิธีการอธิบายความ	8	9	1.71	1.94	0.23
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	74	72	15.81	15.48	0.33
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	78	77	16.67	16.56	0.11
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	79	73	16.88	15.70	1.18
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	33	35	7.05	7.53	0.48
10.กลวิธีการยุติการพูด	8	9	1.71	1.94	0.23
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	0	0	0.00	0.00	0.00
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	7	8	1.50	1.72	0.22
รวม	468	465	100.00	100.00	6.32

ค่าความสอดคล้องในการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 3

$$\text{ค่าความสอดคล้อง (r)} = \frac{P_o - P_e}{1.00 - P_e}$$

$$\text{การหาค่า } P_o = 1.00 - \frac{6.32}{100} = 1.00 - 0.0632 = 0.937$$

$$\text{การหาค่า } P_e = \left(\frac{22.65}{100} \right) + \left(\frac{16.88}{100} \right) = 0.051 + 0.028 = 0.079$$

$$\text{ดังนั้น } r = \frac{0.937 - 0.079}{1.00 - 0.079} = \frac{0.858}{0.921} = 0.9316$$

แสดงว่าค่าความสอดคล้องเป็น 93.16

ตารางแสดงกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง : แสดงความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการวิเคราะห์กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 1-3

จำนวนความถี่ และค่าร้อยละ	ความถี่ของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของการแสดงกลวิธีการสื่อสาร ของนิสิตชั้นปีที่1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		ร้อยละของ ความแตกต่าง
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	
ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร					
1.กลวิธีการพูดภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย	41	44	2.79	3.03	0.24
2.กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ	93	80	6.34	5.52	0.82
3.กลวิธีการสร้างคำใหม่	61	71	4.16	4.90	0.74
4.กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน	423	413	28.83	28.48	0.35
5.กลวิธีการอธิบายความ	25	33	1.70	2.28	0.58
6.กลวิธีการพูดเพิ่มพ้ำเพื่อขอเวลาในการคิด	260	258	17.72	17.79	0.07
7.กลวิธีการกล่าวซ้ำ	212	211	14.45	14.55	0.10
8.กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	227	215	15.47	14.83	0.64
9.กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น	82	80	5.59	5.52	0.07
10.กลวิธีการยุติการพูด	21	22	1.43	1.52	0.09
11.กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย	4	4	0.27	0.28	0.01
12.กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์	18	19	1.23	1.31	0.08
รวม	1,467	1,450	100.00	100.00	3.79

ค่าความสอดคล้องในการวิเคราะห์ถดถอยการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยครั้งที่ 2 ภาพลำดับที่ 1-3

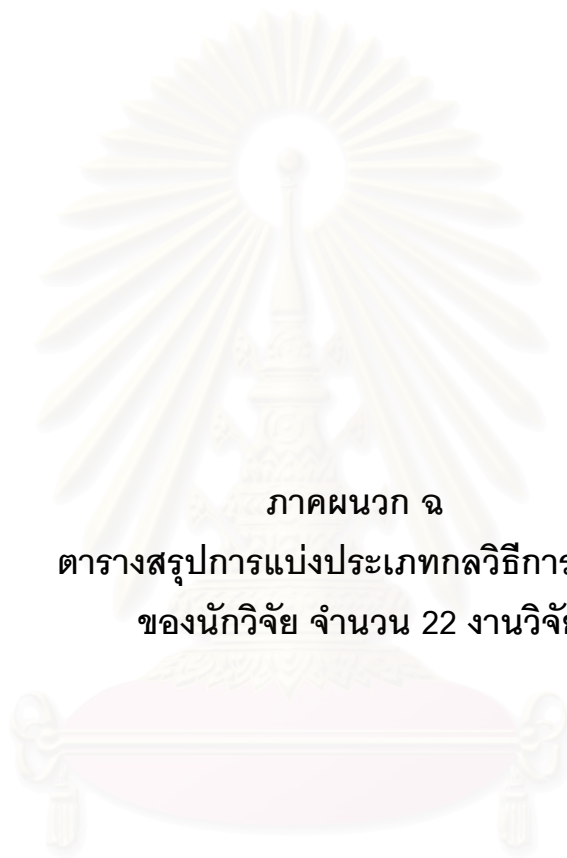
$$\text{ค่าความสอดคล้อง (r)} = \frac{P_o - P_e}{1.00 - P_e}$$

$$\text{การหาค่า } P_o = 1.00 - \frac{3.79}{100} = 1.00 - 0.0379 = 0.962$$

$$\text{การหาค่า } P_e = \left(\frac{28.83}{100} \right) + \left(\frac{17.72}{100} \right) = 0.083 + 0.031 = 0.114$$

$$\text{ดังนั้น } r = \frac{0.962 - 0.114}{1.00 - 0.114} = \frac{0.848}{0.886} = 0.9571$$

แสดงว่าค่าความสอดคล้องเป็น 95.71

ภาคผนวก ฉ
ตารางสรุปการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสาร
ของนักวิจัย จำนวน 22 งานวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงการแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัยแต่ละท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้

Elaine Tarone (1980)	Ellen Bialystok and M. Frohlich (1980)	Elaine Tarone (1981)	Elaine Tarone, Andrew D. Cohen and Guy Dumas (1983)	Ahmed Fakhri (1984)
<p>1. กลวิธีการถอดความ</p> <p>1.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน</p> <p>1.2 การสร้างคำใหม่</p> <p>1.3 การอธิบายความ หรือ การพูดซ้ำซ้อน</p> <p>2. กลวิธีการถ่ายโยง</p> <p>2.1 การพูดแบบแปลคำต่อคำ</p> <p>2.2 การพูดภาษาแม่ หรือ ภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย</p> <p>2.3 การขอความช่วยเหลือ</p> <p>2.4 การใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูด</p> <p>3. กลวิธีการหลีกเลี่ยง</p> <p>3.1 การพูดไม่ตรงประเด็น</p> <p>3.2 การยุติการพูด</p>	<p>1. กลวิธีที่มีพื้นฐานมาจากภาษาแม่หรือภาษาอื่น</p> <p>1.1 การพูดภาษาแม่หรือภาษาอื่นปนกับภาษาที่สอง หรือ ภาษาเป้าหมาย</p> <p>1.2 การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง</p> <p>1.3 การพูดแบบแปลคำต่อคำ</p> <p>2. กลวิธีที่มีพื้นฐานมาจากภาษาที่สอง</p> <p>2.1 การพูดให้ความหมายที่ใกล้เคียงกัน</p> <p>2.2 การบรรยาย</p> <p>2.2.1 คุณสมบัติทั่วไป</p> <p>2.2.2 ลักษณะพิเศษ</p> <p>2.2.3 ลักษณะหน้าที่</p> <p>2.3 การสร้างคำใหม่</p> <p>3. กลวิธีการใช้ภาษาท่าทาง</p> <p>3.1 การเคลื่อนไหวร่างกาย</p> <p>3.2 การใช้เสียงแทนความหมาย</p>	<p>1. กลวิธีการถอดความ</p> <p>1.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน</p> <p>1.2 การสร้างคำใหม่</p> <p>1.3 การอธิบายความ หรือ การพูดซ้ำซ้อน</p> <p>2. การขอยืมคำ หรือ การขอยืมภาษา</p> <p>2.1 การพูดแบบแปลคำต่อคำ</p> <p>2.2 การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย</p> <p>3. การขอความช่วยเหลือ</p> <p>4. การใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูด หรือ การทำท่าทางไป</p> <p>5. การหลีกเลี่ยง</p> <p>5.1 การพูดไม่ตรงประเด็น หรือ การหลีกเลี่ยงหัวข้อการสนทนา</p> <p>5.2 การยุติการพูด หรือ การละทิ้งข้อมูล</p>	<p>1. กลวิธีการถ่ายโยงจากภาษาแม่</p> <p>2. กลวิธีการสรุปกฎกว้างเกินไป</p> <p>3. กลวิธีรูปแบบตายตัว</p> <p>4. กลวิธีการพื้พืดมากเกินไป</p> <p>5. กลวิธีการเพิ่มเสียง หรือ กลวิธีการเติมสระ</p> <p>6. กลวิธีการหลีกเลี่ยง</p> <p>6.1 กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น หรือ กลวิธีการหลีกเลี่ยงหัวข้อการสนทนา</p> <p>6.2 กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ หรือกลวิธีการหลีกเลี่ยงความหมาย</p> <p>6.3 กลวิธีขอความช่วยเหลือ</p> <p>6.4 กลวิธีการถอดความ</p> <p>6.5 กลวิธีการยุติการพูด หรือกลวิธีการละทิ้งข้อมูล</p> <p>6.6 กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย</p>	<p>1. กลวิธีการอธิบายความ หรือ การพูดซ้ำซ้อน</p> <p>2. กลวิธีการขอยืมคำ หรือ การยืมภาษา</p> <p>3. กลวิธีที่ทำให้พูดคำศัพท์ออกมา</p> <p>4. กลวิธีการใช้ประโยคที่แสดงความคิด หรือ ความรู้สึกออกมาเป็นคำพูด</p> <p>5. กลวิธีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและรูปแบบของคำ</p>

การแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัยแต่ละท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้

Claus Faerch and Gabriele Kasper (1984)	Claus Faerch and Gabriele Kasper (1984)	Ellen Bialystok (1984)	Kirsten Haastруп and Robert Phillipson (1984)	Rod Ellis (1984)
<p>1. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย</p> <p>2. กลวิธีการพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง</p> <p>3. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ</p> <p>4. กลวิธีการถ่ายโยงภายในภาษาเดียวกัน</p> <p>5. กลวิธีที่มีพื้นฐานมาจากภาษา ระหว่างระบบ หรือภาษาในแบบของผู้เรียน</p> <p>5.1 การสรุปความคิดรวบยอด</p> <p>5.2 การถอดความ</p> <p>5.3 การสร้างคำใหม่</p> <p>5.4 การจัดโครงสร้างประโยคใหม่</p> <p>6. กลวิธีขอความร่วมมือ นอกเหนือจากนั้นยังมีประเภทกลวิธีการสื่อสารเพิ่มอีก 2 ประเภท ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลวิธีการกล่าวซ้ำ - กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง 	<p>1. กลวิธีการตัดทอน</p> <p>1.1 การตัดทอนทางด้านรูปแบบภาษา</p> <p>1.1.1 ด้านเสียง</p> <p>1.1.2 ด้านหน่วยคำ</p> <p>1.1.3 ด้านไวยากรณ์</p> <p>1.2 การตัดทอนทางด้านหน้าที่ทางภาษา</p> <p>1.2.1 ด้านการกระทำหรือการปฏิบัติ</p> <p>1.2.2 ด้านหัวข้อการสนทนา</p> <p>1.2.3 ด้านรูปแบบ</p> <p>2. กลวิธีการทำให้สำเร็จ</p> <p>2.1 กลวิธีที่ไม่ขอความร่วมมือ</p> <p>2.1.1 กลวิธีการใช้พื้นฐานความรู้ภาษาแม่หรือภาษาที่สาม</p> <p>2.1.2 กลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว</p> <p>2.1.3 กลวิธีการไม่ใช้คำพูด</p> <p>2.2 กลวิธีการขอความร่วมมือ</p>	<p>1. กลวิธีที่มีพื้นฐานความรู้มาจากภาษาแม่</p> <p>1.1 การพูดภาษาแม่ หรือภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย</p> <p>1.2 การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาต่างประเทศ</p> <p>1.3 การพูดแบบแปลคำต่อคำ หรือ การแปลตรงตัว</p> <p>2. กลวิธีที่ใช้พื้นฐานความรู้จากภาษาที่สอง</p> <p>2.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน</p> <p>2.2 การบรรยาย</p> <p>2.2.1 การบรรยายถึงลักษณะทางกายภาพ</p> <p>2.2.2 การบรรยายถึงลักษณะเฉพาะ</p> <p>2.2.3 การบรรยายถึงหน้าที่ การใช้ประโยชน์ของสิ่งของต่างๆ หรือ การกระทำต่างๆ</p> <p>2.3 การสร้างคำใหม่</p>	<p>1. กลวิธีที่มีพื้นฐานความรู้มาจากภาษาแม่</p> <p>1.1 การขอยืมคำ หรือ การขอยืมภาษาที่สอง</p> <p>1.2 การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง</p> <p>1.3 การแปลคำต่อคำ หรือ การแปลตรงตัว</p> <p>2. กลวิธีที่ใช้พื้นฐานความรู้ในภาษาระหว่างระบบ หรือ ภาษาในแบบของผู้เรียน</p> <p>2.1 การสรุปความคิดรวบยอด หรือ การอ้างอิงสรุป</p> <p>2.2 การถอดความ</p> <p>2.3 การสร้างคำใหม่</p> <p>2.4 การจัดเรียงโครงสร้างประโยคใหม่</p> <p>3. กลวิธีการร่วมมือ</p> <p>4. กลวิธีที่ไม่ใช้คำพูด</p> <p>5. กลวิธีที่ใช้แก้ปัญหาเมื่อคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรต่อไป</p>	<p>1. กลวิธีการหลีกเลี่ยง</p> <p>1.1 กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น หรือ กลวิธีการหลีกเลี่ยงหัวข้อเรื่อง</p> <p>1.2 กลวิธีการยุติการพูด หรือ กลวิธีการละทิ้งข้อมูล</p> <p>2. กลวิธีการถอดความ</p> <p>2.1 กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน</p> <p>2.2 กลวิธีการสร้างคำใหม่</p> <p>2.3 กลวิธีการอธิบายความ หรือ การพูดอ้อมค้อม</p> <p>3. กลวิธีการขอความช่วยเหลือ</p> <p>4. กลวิธีการใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูด หรือการทำท่าทางไป</p>

การแบ่งประเภททฤษฎีการสื่อสารของนักวิจัยแต่ละท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้

S. Pit Corder (1984)	Tahereh Paribakht (1985)	Gerard M. Willems (1987)	Phil Scholfield (1987)
<p>1. ทฤษฎีการปรับข้อความ</p> <p>1.1 การพูดไม่ตรงประเด็น หรือการหลีกเลี่ยงหัวข้อเรื่อง หรือ การไม่พูดเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่ไม่ถนัด</p> <p>1.2 การยุติการพูด หรือ การละทิ้งข้อมูล</p> <p>1.3 การให้ความหมายไม่สมบูรณ์ หรือ การหลีกเลี่ยงความหมาย</p> <p>2. ทฤษฎีการขยายแหล่งข้อมูล</p> <p>2.1 การขอยืมคำ หรือ การยืมภาษา</p> <p>- การอธิบายความ หรือ การพูดอ้อมค้อม</p> <p>- การเคลื่อนไหวร่างกายแทนการพูด หรือการใช้ภาษาท่าทาง</p> <p>- การพูดขอความช่วยเหลือ</p>	<p>1. วิธีการทางด้านภาษาศาสตร์</p> <p>1.1 ทฤษฎีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน</p> <p>1.2 การอธิบายความ หรือการพูดอ้อมค้อม</p> <p>1.3 การบอกตัวชี้แนะทางไวยากรณ์</p> <p>2. วิธีการที่ใช้บริบทช่วยในการสื่อความหมาย</p> <p>2.1 การพูดอธิบายบริบททางภาษาศาสตร์ของคำที่ต้องการสื่อความหมาย</p> <p>2.2 การใช้สำนวนและสุภาษิตในภาษาเป้าหมาย</p> <p>2.3 การแปลความหมายของสำนวนในภาษาแม่มาเป็นภาษาเป้าหมาย</p> <p>2.4 การถ่ายโยงความหมายของสำนวนในภาษาแม่มาใช้ในภาษาเป้าหมาย</p> <p>3. วิธีการด้านความคิดรวบยอด</p> <p>3.1 การอธิบายเหตุการณ์แวดล้อมของคำที่ต้องการสื่อความหมาย</p> <p>3.2 การพูดยกตัวอย่าง</p> <p>3.3 การใช้คำสัญลักษณ์แทนคำที่ต้องการสื่อความหมาย</p> <p>4. การใช้ภาษาท่าทางแทนการพูด หรือการทำท่าทางไป</p> <p>4.1 การใช้ภาษาท่าทางแทนการใช้คำพูด หรือการทำท่าทางไปแทนการใช้คำพูด</p> <p>4.2 การใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูด หรือการทำท่าทางไปประกอบการพูด</p>	<p>1. ทฤษฎีการตัดทอน</p> <p>1.1 ทฤษฎีการตัดทอนด้านรูปแบบภาษา</p> <p>1.2 ทฤษฎีการตัดทอนภาษา</p> <p>2. ทฤษฎีการทำให้สำเร็จ</p> <p>2.1 ทฤษฎีการใช้ท่าทาง</p> <p>2.2 ทฤษฎีการใช้ภาษาแม่ และ ภาษาที่สองปนกัน</p> <p>2.3 ทฤษฎีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว</p>	<p>1. วิธีการทางด้านภาษาศาสตร์</p> <p>2. วิธีการที่ใช้บริบทช่วยในการสื่อความหมายในสิ่งที่เป้าหมาย</p> <p>3. วิธีการด้านความคิดรวบยอด</p>

การแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัยแต่ละท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้

Nanda Poulisse and Erik Schils (1989)	Theo Bongaerts and Nanda Poulisse (1989)	Chen Si-Qing (1990)	Martin Bygate (1995)	Zoltan Dornyei (1995)
<p>1.กลวิธีด้านความคิดรวบยอด</p> <p>1.1 กลวิธีการพูดแบบวิเคราะห์</p> <p>-ผู้พูดอธิบายบริบทของคำที่ต้องการสื่อความหมาย</p> <p>1.2 กลวิธีการพูดแบบดูภาพรวม</p> <p>-ผู้พูดใช้คำที่ตนคิดว่าสามารถใช้สื่อความหมายแทนคำที่ต้องการได้</p> <p>2. กลวิธีด้านภาษาศาสตร์</p> <p>2.1 กลวิธีการสร้างสรรค์หน่วยคำในภาษาเป้าหมายเป็นคำใหม่</p> <p>2.2 กลวิธีการถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่มาใช้ในภาษาเป้าหมาย</p>	<p>1.กลวิธีด้านการสรุปความคิดรวบยอด</p> <p>1.1 กลวิธีการพูดแบบดูภาพรวม</p> <p>1.2 กลวิธีการพูดแบบคิดวิเคราะห์</p> <p>2. กลวิธีด้านภาษาศาสตร์</p> <p>2.1 กลวิธีการถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่มาใช้ในภาษาเป้าหมาย</p> <p>2.2 กลวิธีการสร้างสรรค์หน่วยคำในภาษาเป้าหมายให้เป็นคำใหม่</p>	<p>1. กลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นฐานความรู้ด้านภาษาศาสตร์</p> <p>1.1การวิเคราะห์ห้องคำประกอบของภาษา</p> <p>1.2 การใช้คำบอกหมวดหมู่</p> <p>1.3 การใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือการใช้คำพ้องความหมาย</p> <p>1.4 การใช้คำตรงข้าม</p> <p>1.5 การวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำที่ต้องการสื่อความหมาย</p> <p>2.กลวิธีการสื่อสารที่ใช้พื้นฐานความรู้ทั่วไป</p> <p>2.1 การพูดยกตัวอย่าง</p> <p>2.2 การใช้ความรู้ทางวัฒนธรรม</p> <p>2.3 การเปรียบเทียบ</p> <p>3. กลวิธีการสื่อสารแบบกล่าวซ้ำ</p> <p>4. กลวิธีการสื่อสารโดยใช้น้ำเสียง และท่าทางเพื่อสื่อความหมาย</p> <p>5. กลวิธีการสื่อสารแบบหลีกเลี่ยง</p>	<p>1. กลวิธีการทำให้สำเร็จ ประกอบด้วยกลวิธีย่อยดังนี้</p> <p>1.1 กลวิธีการคาดเดา ได้แก่</p> <p>1.1.1การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง</p> <p>1.1.2การขอยืมคำ หรือ การขอยืมภาษา</p> <p>1.1.3 การพูดแบบแปลคำต่อคำ</p> <p>1.1.4 การสร้างคำใหม่</p> <p>1.2 กลวิธีการถอดความ ได้แก่</p> <p>1.2.1 การแทนที่คำศัพท์</p> <p>1.2.2 การอธิบายความ หรือ การพูดซ้ำ</p> <p>1.3 กลวิธีการขอความร่วมมือ</p> <p>2. กลวิธีการตัดทอน</p> <p>2.1 กลวิธีการหลีกเลี่ยง</p>	<p>1. กลวิธีการหลีกเลี่ยง หรือ กลวิธีการตัดทอน ได้แก่</p> <p>1.1 การยุติการพูด</p> <p>1.2การพูดไม่ตรงประเด็น</p> <p>2. กลวิธีการทำให้สำเร็จ ได้แก่</p> <p>2.1 การอธิบายความ</p> <p>2.2การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน</p> <p>2.3การใช้คำเนกประสงค์</p> <p>2.4 การสร้างคำใหม่</p> <p>2.5 การใช้วลีภาษา</p> <p>2.6 การพูดแบบแปลคำต่อคำ</p> <p>2.7 การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง</p> <p>2.8 การพูดภาษาแม่ หรือ ภาษาอื่นปนกับภาษาที่สอง</p> <p>2.9 การขอความช่วยเหลือ</p> <p>3. กลวิธีการขอเพิ่มเวลา</p>

การแบ่งประเภทกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัยแต่ละท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้

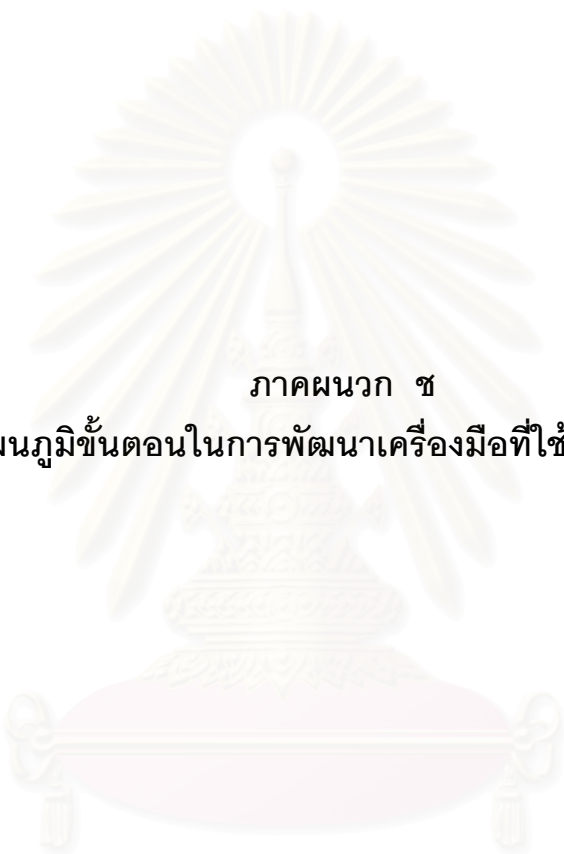
Judith E. Liskin – Gasparro (1996)	Zoltan Dornyei and Mary Lee Scott (1997)	
<p>1. กลวิธีการทำให้สำเร็จ หรือกลวิธีการขอยืมคำ ได้แก่</p> <p>1.1 การพูดแบบแปลคำต่อคำ</p> <p>1.2 การพูดภาษาอื่นปนกับภาษาที่สอง</p> <p>1.3 การขอความช่วยเหลือ</p> <p>2. กลวิธีการถอดความ ได้แก่</p> <p>2.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน</p> <p>2.2 การอธิบายความ หรือการบรรยาย</p> <p>2.3 การสร้างข้อมูลใหม่</p> <p>2.4 การสร้างคำใหม่</p> <p>3. กลวิธีการหลีกเลี่ยง ได้แก่</p> <p>3.1 การยุติการพูด หรือการละทิ้งข้อมูลในการสื่อสาร</p>	<p>1. กลวิธีการยุติการพูด หรือกลวิธีการละทิ้งข้อ</p> <p>2. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ และ กลวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น</p> <p>3. กลวิธีการแทนที่ข้อมูล</p> <p>4. กลวิธีการอธิบายความ หรือ กลวิธีการพูดอ้อมค้อม</p> <p>5. กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน</p> <p>6. กลวิธีการใช้คำที่ใช้ได้หลายจุดประสงค์</p> <p>7. กลวิธีการสร้างคำใหม่</p> <p>8. กลวิธีการจัดเรียงโครงสร้างประโยคใหม่</p> <p>9. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ หรือการถ่ายโยง</p> <p>10. กลวิธีการพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง</p> <p>11. กลวิธีการพูดภาษาแม่ หรือ ภาษาอื่นปนกับภาษาที่สอง</p> <p>12. กลวิธีการใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน</p> <p>13. กลวิธีการพูดเพิ่มพำ</p> <p>14. กลวิธีการละเว้น</p> <p>15. กลวิธีการแก้ไขข้อมูลให้กลับคืนดี</p> <p>16. กลวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง</p> <p>17. กลวิธีการจัดคำพูดใหม่ด้วยตนเอง</p> <p>18. กลวิธีการพูดเกินความชัดเจน</p>	<p>19. กลวิธีการใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูด หรือ การทำท่าทางไป</p> <p>20. กลวิธีการใช้คำเติมเต็ม</p> <p>21. กลวิธีการกล่าวซ้ำด้วยตนเอง</p> <p>22. กลวิธีการสร้างทำเป็นเข้าใจ</p> <p>23. กลวิธีการใช้เครื่องหมายที่แสดงถึงกลวิธีการใช้คำพูด</p> <p>24. กลวิธีการขอความช่วยเหลือโดยตรง</p> <p>25. กลวิธีการขอให้กล่าวซ้ำอีกครั้ง</p> <p>26. กลวิธีการซักถามเพื่อความกระจ่าง</p> <p>27. กลวิธีการซักถามเพื่อยืนยันข้อมูล</p> <p>28. กลวิธีการคาดเดา</p> <p>29. กลวิธีการแสดงความคิดเห็นถึงความไม่เข้าใจ</p> <p>30. กลวิธีการสรุปสิ่งที่แสดงคำอธิบาย</p> <p>31. กลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจ</p> <p>32. กลวิธีการตรวจสอบความแม่นยำด้วยตนเอง</p> <p>33. กลวิธีการแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อการกระตุ้น</p>

การแบ่งประเภททฤษฎีการสื่อสารของนักวิจัยแต่ละท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้

Jeannette Littlemore (2001)
1. ทฤษฎีด้านความคิดรวบยอด 1.1 ทฤษฎีด้านความคิดรวบยอดแบบมองโดยรวม 1.1.1 การใช้คำเปรียบเทียบที่เป็นความคิดแรกเริ่ม 1.1.2 การใช้คำเปรียบเทียบที่เป็นตามการตกลง หรือ ประเพณีนิยม 1.1.3 ทฤษฎีการใช้คำที่มีความเกี่ยวพันกัน หรือสัมพันธ์กัน 1.1.4 ทฤษฎีการใช้คำเปรียบเทียบเชิงปฏิเสธ 1.1.5 การใช้คำที่บอกหมวดหมู่ 1.2 ทฤษฎีด้านความคิดรวบยอดแบบคิดวิเคราะห์ 1.2.1 การวิเคราะห์ทางด้านส่วนประกอบ 1.2.2 การใช้คำที่แสดงหน้าที่ทางภาษา 1.2.3 การใช้คำที่แสดงกิจกรรม 1.2.4 การใช้คำที่บ่งบอกสถานที่ (Place) 1.2.5 การใช้คำที่บ่งบอกอารมณ์ ความรู้สึก 2. ทฤษฎีด้านภาษาศาสตร์ 2.1 การถ่ายโยงคำด้วยการใช้คำที่มาจากภาษาอังกฤษ 2.2 การถ่ายโยงคำด้วยการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ 2.3 การถ่ายโยงคำด้วยการออกเสียงแบบภาษาฝรั่งเศส

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

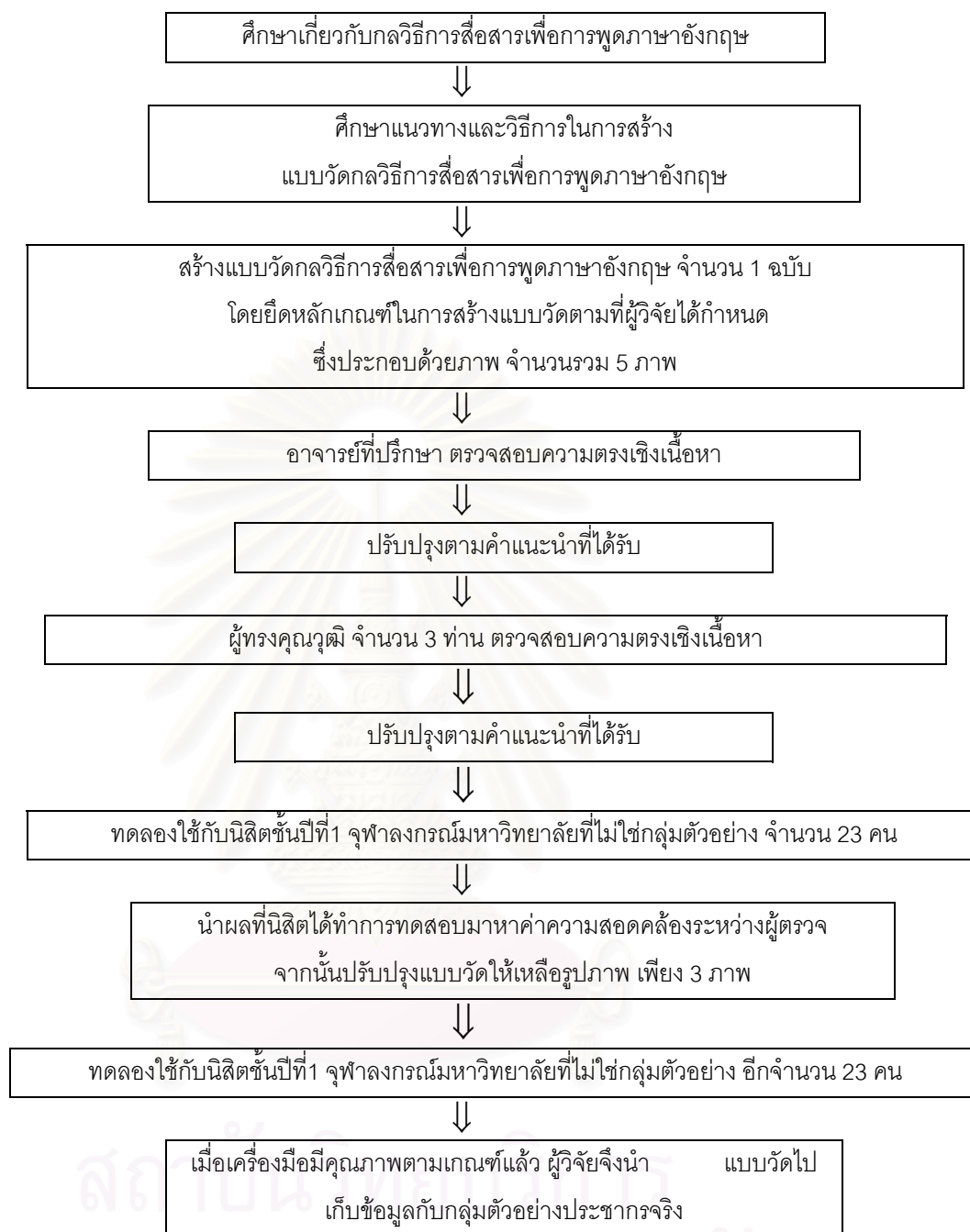

ภาคผนวก ช
แผนภูมิขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

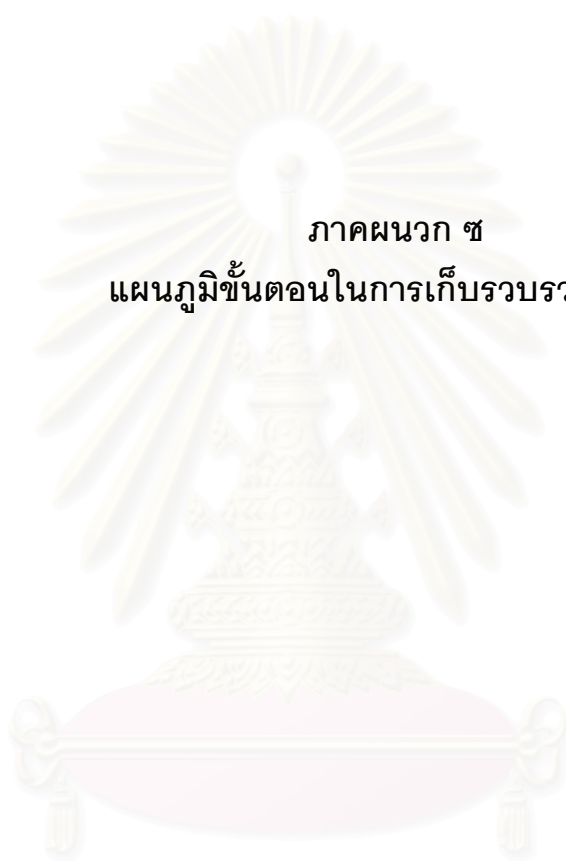
การพัฒนาแบบวัดกลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

การพัฒนาแบบวิเคราะห์หลักวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ

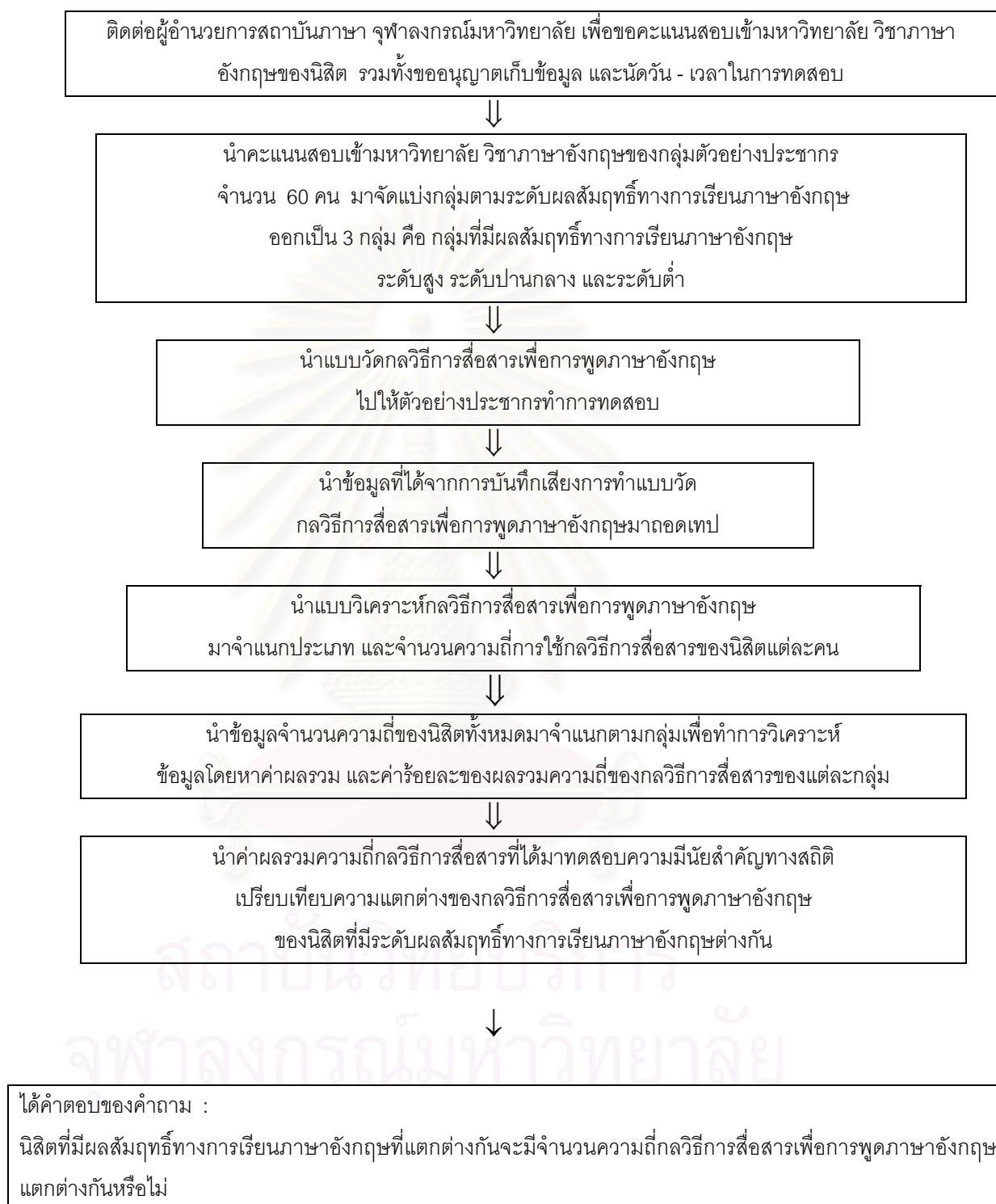

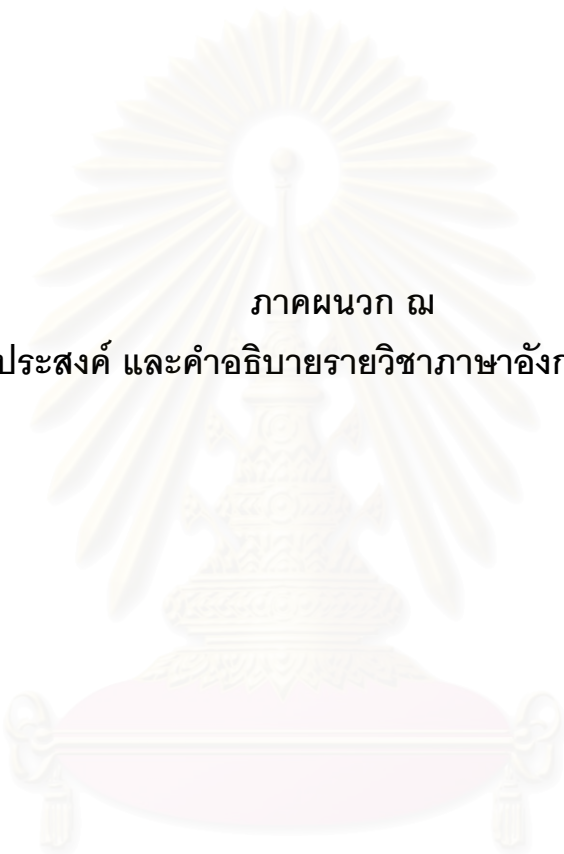
ภาคผนวก ซ
แผนภูมิขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ภาคผนวก ฅ
วัตถุประสงค์ และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

วัตถุประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

วัตถุประสงค์ทั่วไป และ/หรือ วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้ผู้เรียนอ่านเรื่องโดยจับใจความสำคัญ และรายละเอียดได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนเขียนประโยค และเรียงความสั้นๆ ได้
3. เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการฟัง และพูดในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษที่ครอบคลุม 4 ทักษะ คือ เน้นการอ่านจับใจความสำคัญ และให้รายละเอียด การพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การเขียนประโยค และเรียงความสั้นๆ รวมถึงการฟังเพื่อจับประเด็นสำคัญ และการพูดเพื่อการสื่อสาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ญ

ตารางแสดงความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ
ของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่จำแนกตาม
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสาร
เพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต จำนวน 60 คน

นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คนที่	กลวิธีการสื่อสารของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ		
	ระดับสูง	ระดับปานกลาง	ระดับต่ำ
1	192	298	28
2	165	123	205
3	284	199	161
4	329	260	165
5	175	222	69
6	322	236	185
7	156	190	107
8	176	164	107
9	264	288	120
10	351	130	127
11	36	317	214
12	71	160	81
13	112	87	160
14	240	236	159
15	60	133	92
16	278	204	210
17	73	261	311
18	61	225	252
19	155	188	176
20	281	147	102
กลวิธีการสื่อสารรวม	3,781	4,068	3,031

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง เกิดวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2520 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี (เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขามัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2542 และได้รับเกียรติบัตรนิสิตผู้ผลิตสื่อการสอนดีเด่น สาขามัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2543

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย